

กระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง
อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

THE PROMOTING PROCESS OF SPORT FOR ALL FOR YOUTH,
NONGLONG SUB – DISTRICT MUNICIPALITY,
WIANG NONGLONG DISTRICT, LAMPHUN PROVINCE

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

พ.ศ. 2561

หัวข้อวิทยานิพนธ์

กระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขต
เทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัด
ลำพูน

ผู้วิจัย

วีระศักดิ์ ไวกวาง

สาขาวิชา

วิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษม นครเขตต์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

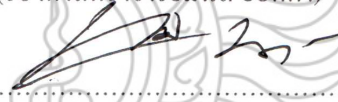
อาจารย์ ดร.กฤษณา กาเผือก

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์มนัส ยอดคำ)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษม นครเขตต์)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.กฤษณา กาเผือก)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลณี ภู่วัน)

วันที่ 30 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2561

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

หัวข้อวิทยานิพนธ์ : กระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาล
ตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ผู้วิจัย : วีระศักดิ์ ไวกวาง

สาขาวิชา : วิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษม นครเขตต์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

: อาจารย์ ดร.กฤษณา กาเผือก

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา 1) กระบวนการนโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชน การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชน 2) กระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชน และ 3) ประเมินกระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ผลการศึกษา พบว่า คณะบริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน มีกระบวนการกำหนดนโยบายผ่านเวทีประชาคมตำบลสู่ข้อเสนอเชิงนโยบายในเวทีประชุมสภาเทศบาล เทศบัญญัติ แผนพัฒนาสามปี และมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนนโยบายสู่การปฏิบัติด้านการบริหารจัดการกีฬาในพื้นที่ ภายใต้แผนปฏิบัติการและการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี การกำหนดนโยบายเพื่อการส่งเสริมการกีฬา และกำหนดจัดการกีฬาเพื่อมวลชนตามนโยบายและแผนงานที่วางไว้ นโยบายการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นให้ความสำคัญกับการวางกรอบนโยบายการบริหารงานกับการบริหารงานแบบบูรณาการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ การกำหนดนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่นด้านการพัฒนาการส่งเสริมกีฬา ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นเพื่อการเล่นกีฬาในพื้นที่และชุมชน เพื่อการรักษาสุขภาพให้ห่างไกลจากโรคภัยไข้เจ็บ การรักษาสุขภาพด้านร่างกาย จิตใจ และเป็นเกราะป้องกันภัยให้เด็ก เยาวชน และประชาชนในพื้นที่ให้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ห่างไกลยาเสพติด

เยาวชนในพื้นที่ที่มีความสนใจและมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะกีฬาวอลเลย์บอล สูงที่สุด ร้อยละ 75.6 รองลงมา ได้แก่ กีฬาฟุตบอล ร้อยละ 62.2 และกีฬาฟุตบอล ร้อยละ 61.1 และส่วนใหญ่มีความต้องการให้จัดการแข่งขันกีฬาประเภทฟุตบอลสูงที่สุด ร้อยละ 57.8 ส่วนกีฬาที่

ไม่มีความต้องการสูงที่สุด คือ กีฬามวย ร้อยละ 95.5 และกีฬาประเภทต่าง ๆ กลุ่มเยาวชนในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่องมีความต้องการในการจัดกิจกรรมฝึกหัดทักษะกีฬาให้มีความรู้ความเข้าใจ แต่ประเภทกีฬาที่ต้องการให้จัดแข่งขันส่วนใหญ่เป็นกีฬาประเภททีมหรือกลุ่ม ซึ่งความต้องการของเยาวชนนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (Motive) หรือแรงขับเคลื่อน (Drive) เป็นความต้องการที่กระตุ้นจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรม เพื่อตอบสนองความต้องการ และความต้องการที่สำคัญของเยาวชน คือ การอยู่ร่วมกัน การทำงานร่วมกัน หรือความผูกพันในลักษณะกลุ่ม กลุ่มเพื่อน ไม่ชอบอยู่โดดเดี่ยว ดังนั้น กิจกรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ มักจะมีลักษณะเป็นทีมหรือกลุ่ม

ระดับความพึงพอใจในภาพรวมต่อกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน สำหรับเยาวชน ด้านบุคลากร มีระดับความพึงพอใจเท่ากับ 4.13 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนขององค์กรเทศบาล มีระดับความพึงพอใจ 4.17 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก มีความพึงพอใจเท่ากับ 4.17 โดยมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากเช่นกัน

ผลการศึกษาในครั้งนี้เป็นไปตามบริบทของพื้นที่ของตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ซึ่งทักษะพื้นฐาน และความต้องการของเด็กและเยาวชน การที่จะจัดกิจกรรมในแต่ละพื้นที่จะคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันต้องอาศัยการศึกษาที่เฉพาะเจาะจง การส่งเสริมสนับสนุนความพร้อมด้านต่าง ๆ แต่สามารถนำหลักกระบวนการศึกษาจากนโยบายสู่การปฏิบัติไปได้

คำสำคัญ : กระบวนการ, ส่งเสริม, กีฬาเพื่อมวลชน, เยาวชน

The Title : The Promoting Process of Sport for All for Youth, Nonglong Sub – District Municipality, Wiang Nonglong District, Lamphun Province

The Author : Weerasak Waiwang

Program : Sports Science and Exercise

Thesis Advisors

: Assistant Professor Dr. Kasame Nakornket

Chairman

: Lecturer Dr. Krissana Kapheak

Member

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to investigate the processes of public sports management policies and implementation 2) to examine the public sports management for the youths and 3) to assess the public sports management processes for the youths at Nonglong Sub – district Municipality, Wiang Nonglong District, Chiang Mai Province.

The study results reveal that the municipality management board had the policy – making processes via public forum by proposing the policies at the municipality council meetings and integrating them into a three – year development plan. The board was also involved in translating the policies into practice under its annual operation plans and budget allocation. The board also issues policies for sports promotion and manages public sports according to the policies and plans. Operation policies focus on the administration policy framework and integrated administration in order to enhance administration efficiency. The policies on sports promotion and development emphasize local and community sports for better physical and emotional health and well – being in an attempt to encourage children, teenagers and the public to spend their free time constructively as well as to prevent them from drug abuse.

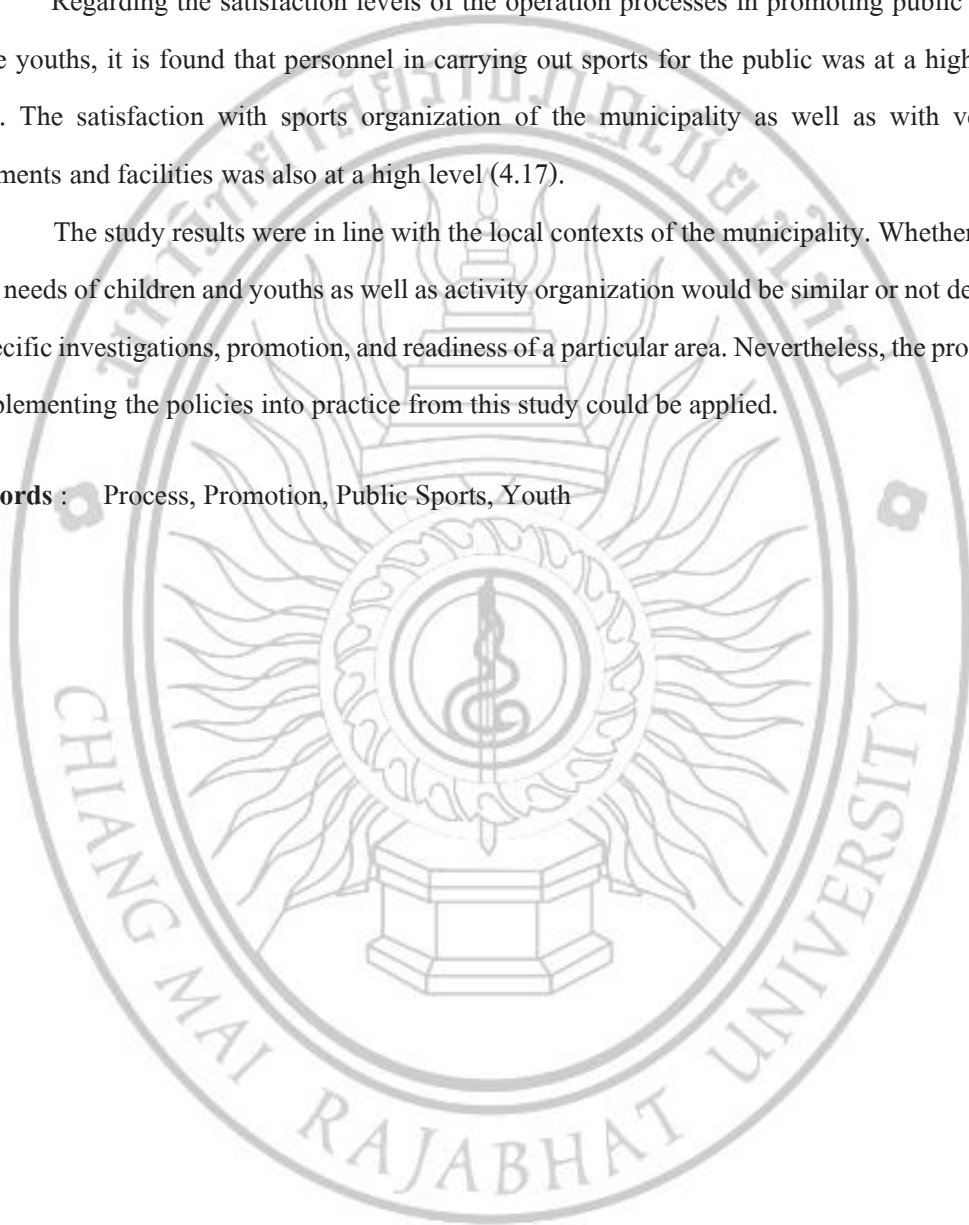
Interests and needs of the local youths to develop sports skills were as follows: 75.6 % volleyball, 62.2 % futsal and 61.1 % football. As for their needs to organize sports competition, the highest, 57.8 %, was futsal, whereas boxing was the least needed (95.5%). For other types of sports, the local youths wanted to have knowledge and some skills in them. Most of the sports were

in team or group. The needs of the youths were in line with human behavior which is based on motives or drives with sufficient pressures to bring about certain behavior in response to needs. An important need of the youths was to live and work together or a collective bond without being segregated. Therefore, most activities were team or group work.

Regarding the satisfaction levels of the operation processes in promoting public sports for the youths, it is found that personnel in carrying out sports for the public was at a high level (4.13). The satisfaction with sports organization of the municipality as well as with venues, instruments and facilities was also at a high level (4.17).

The study results were in line with the local contexts of the municipality. Whether basic skills, needs of children and youths as well as activity organization would be similar or not depends on specific investigations, promotion, and readiness of a particular area. Nevertheless, the processes of implementing the policies into practice from this study could be applied.

Keywords : Process, Promotion, Public Sports, Youth

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษม นครเขตต์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และอาจารย์ ดร.กฤษณา กาเผือก อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาโดยตลอด จนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและการออกกำลังกาย มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่ และเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ที่ให้ความอนุเคราะห์ สนับสนุนการวิจัยในเรื่องสถานที่ทำวิจัย และอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย และขอขอบคนผู้ที่เกี่ยวข้อง ในด้านอื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวนาม ที่มีส่วนช่วยในงานวิจัยนี้ล่วงไปได้ด้วยดี

ประโยชน์อันพึงได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ขอให้เป็นกตเวทิตาแด่บิดา มารดา ครอบครัว ตลอดจนผู้เขียนหนังสือและบทความต่าง ๆ ที่ให้ความรู้แก่ผู้วิจัย จนสามารถทำให้วิจัยครั้งนี้สำเร็จ ได้ด้วยดี และเป็นตัวอย่างการศึกษาสำหรับผู้สนใจต่อไป

วิระศักดิ์ ไววาง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ข
ABSTRACT.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการนโยบาย.....	7
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับกีฬาเพื่อมวลชน.....	17
แนวคิดเกี่ยวกับการออกกำลังกาย.....	24
แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและทัศนคติ.....	26
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์.....	33
นโยบายการบริหารงานด้านการกีฬาของเทศบาลตำบลหนองล่อง.....	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	37
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	42
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
รูปแบบการวิจัย.....	44
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
ตอนที่ 1 นโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาล ตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน.....	50
ตอนที่ 2 กระบวนการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชน สำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน.....	55
ตอนที่ 3 ประเมินผลการกระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชน ของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน..	60
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	71
สรุปผล.....	72
อภิปรายผล.....	79
ข้อเสนอแนะ.....	90
บรรณานุกรม.....	94
ประวัติผู้วิจัย.....	97
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก แบบสอบถามความพึงพอใจ.....	99
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์การศึกษา.....	102
ภาคผนวก ค แบบสำรวจความต้องการ.....	104

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	กลุ่มตัวอย่างที่ 3	45
4.1	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	60
4.2	ประเทภทกัพาที่เยาวชนต้องการจัดการกิจกรรม.....	62
4.3	ประเทภทกัพาที่เยาวชนต้องการจัดการแข่งขัน.....	62
4.4	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	63
4.5	ระดับความพึงพอใจด้านบุคลากร.....	66
4.6	ระดับความพึงพอใจด้านองค์กร.....	68
4.7	ระดับความพึงพอใจด้านสถานที่ อุปกรณ์.....	70

ญ

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	43
4.1	สรุปกระบวนการกำหนดนโยบาย.....	54
5.1	กระบวนการกำหนดนโยบาย.....	80

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีสุขภาพที่แข็งแรง (Healthy) เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่ง ที่ส่งเสริมให้บุคคลนั้นประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ด้านการศึกษา ด้านการทำงาน เป็นต้น เนื่องจากผู้ที่มีสุขภาพแข็งแรงจะมีความสามารถทางร่างกาย จิตใจ และเวลามากกว่าผู้ที่ไม่แข็งแรง อาจจะกล่าวได้ว่าการมีสุขภาพดีนั้นเป็นเรื่องที่ทุกคนปรารถนา ดังพุทธสุภาษิตที่ว่า **อโรกยา ปรมาลาภา ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ** (หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี, 2554) ซึ่งการที่เราจะมีสุขภาพที่ดีนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจากการขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่เราทุกคนสามารถสร้างได้ด้วยตนเอง คือ การดูแลสุขภาพของตนเอง เช่น การพักผ่อนเพียงพอ การรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ การหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ เป็นต้น โดยเฉพาะการออกกำลังกาย ซึ่งเป็นทั้งยาป้องกันโรค ยารักษาโรค และยารับรองอย่างดีที่ไม่ต้องจ่ายเงินเป็นจำนวนมากไปหาซื้อ ดังนั้น การออกกำลังกายจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อคนทุกเพศทุกวัย โดยองค์การอนามัยโลก (World Health Organization: WHO) คาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. 2558 ทั่วโลกจะมีคนที่มีน้ำหนักเกินมาตรฐานถึง 2,300 ล้านคน ส่งผลให้แต่ละปีมีผู้เสียชีวิตจากโรคเรื้อรังต่าง ๆ กว่า 2.8 ล้านคน รุนแรงกว่าโรคติดต่อหลายเท่าตัว สำหรับประเทศไทย ข้อมูลล่าสุด ปี พ.ศ. 2556 ของกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข รายงานว่ามีคนอ้วนถึง 16 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 26 ของคนไทยทั้งประเทศ หรือพบได้ 1 คนในทุก 4 คน โดยผู้หญิงอ้วนมีจำนวน 11.3 ล้านคน มากกว่าผู้ชาย 2 เท่าตัว โดยจังหวัดที่มีคนอ้วนลงพุงมากที่สุด คือ กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 45 รองลงมา คือ ภาคกลาง ร้อยละ 38 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร้อยละ 29 ภาคเหนือ ร้อยละ 27 และภาคใต้ ร้อยละ 26 น้ำหนักที่เกินเกณฑ์นั้นมีผลต่อสุขภาพ ก่อให้เกิดโรคต่าง ๆ เช่น โรคความดัน โรคเบาหวาน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพะด้านร่างกาย จิตใจ เป็นต้น

สุขภาพเป็นสภาวะที่สมบูรณ์ (Health Definition) ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สังคม และปัญญา ไม่ใช่เพียงการปราศจากโรคและความพิการเท่านั้น ในอดีตสุขภาพถูกมองว่าเชื่อมโยงกับการไม่เจ็บป่วย รูปแบบการบริการสาธารณสุขจึงเน้นที่การรักษาและการฟื้นฟูสภาพ ทำให้เกิดผลกระทบ คือ ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพเพิ่มสูงขึ้น ทำให้รัฐต้องให้ความสำคัญกับการส่งเสริมสุขภาพ

และการป้องกันโรค โดยยึดถือกลวิธีของการสร้างนโยบายสาธารณะ (Public Policy) การสร้างสิ่งแวดล้อม (Environment) ที่เหมาะสมกับการดูแลสุขภาพ การสร้างความเข้มแข็งของชุมชน (Community) การพัฒนาทักษะส่วนบุคคล และการปรับเปลี่ยนรูปแบบบริการสุขภาพ ใช้แนวคิดของการสร้างการมีส่วนร่วม (Participation) เพื่อให้เกิดการสร้างเสริมสุขภาพระดับชุมชนที่ยั่งยืน และในปัจจุบันในระดับบุคคลหันมาสนใจการออกกำลังกายกันมากขึ้น เพราะเล็งเห็นถึงคุณค่าและประโยชน์ของการออกกำลังกายที่สามารถป้องกันไม่ให้ร่างกายอ่อนแอ สร้างภูมิคุ้มกัน ช่วยให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ และยังสามารถใช้การออกกำลังกายเพื่อบำบัดโรค ทั้งทางร่างกายและจิตใจได้เป็นอย่างดี และกีฬายังสามารถเลี้ยงชีพได้ ดังเช่นที่เรา รู้จักกันว่า “กีฬาอาชีพ” จะเห็นได้ว่า กีฬาในปัจจุบันมีประโยชน์อย่างมาก และยังมีแนวความคิดใหม่ทางการกีฬาเกิดขึ้นและขยายออกอย่างกว้างขวาง และกีฬาในปัจจุบันไม่ได้หมายถึงกีฬาที่มีการแข่งขันเพียงอย่างเดียว แต่มีกีฬาที่เน้นไปทางการออกกำลังกายทั่วไป มุ่งเน้นคุณค่าในการเล่นเพื่อสุขภาพ โดยทำกันอย่างสม่ำเสมอในรูปแบบของคำว่า “กีฬาเพื่อมวลชน” (Sport for All) (สุพิตร สมาชิกโต, 2541) เป็นการออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่มีคนกระทำร่วมกันเป็นจำนวนมาก ก่อให้เกิดประโยชน์ สนุกสนาน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และส่งผลต่อการมีสุขภาพที่ดีอีกด้วย

การส่งเสริมและการจัดการแข่งขันกีฬาส່วนใหญ่มุ่งไปที่กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ เน้นที่ผลการแข่งขันเป็นหลัก ดังนั้น ผู้ที่มีโอกาสเข้าร่วมกีฬาเพื่อความเป็นเลิศนั้นจะต้องมีทักษะด้านกีฬาที่ดีมาก กีฬาเพื่อความเป็นเลิศนั้นมีรูปแบบและกำหนดกติกาการแข่งขันเป็นมาตรฐานสากล ใช้กันทั่วโลก มีประชากรเป็นส่วนน้อยที่จะได้เข้าร่วมการแข่งขัน เช่น กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ กีฬาซีเกมส์ กีฬาเอเชียนเกมส์ และกีฬาโอลิมปิกเกมส์ เป็นต้น ส่วนการกีฬาเพื่อมวลชนนั้น ยังไม่มีการสนับสนุนอย่างจริงจังจากภาครัฐและเอกชน แต่ก็ยังมีหน่วยงานที่ให้การส่งเสริมการจัดการกีฬามวลชนอยู่บ้าง เช่น สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) กรมพลศึกษา เป็นต้น นอกจากนี้ก็ยังไม่มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการกีฬามวลชนมากนัก และยังพบว่าการกีฬาเพื่อมวลชนในพื้นที่ต่าง ๆ ในประเทศไทยยังไม่ได้รับความนิยมนเท่าที่ควร

แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2559) (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555) ได้กำหนดเป้าหมายหลักของการนำแผนพัฒนามาใช้ เป้าหมายดังกล่าวองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถนำมาเป็นเป้าหมายในการพัฒนากระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ตลอดจนประชาชนในพื้นที่ให้สอดคล้องกัน มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีเป้าหมาย ดังนี้ 1) เด็กและเยาวชนทุกกลุ่มทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาอย่างน้อยร้อยละ 80 มีทักษะพื้นฐานการเคลื่อนไหวพื้นฐาน มีทักษะการเล่นกีฬาตามความสามารถ มีความสุข ความเข้าใจ มีเจตคติ และทักษะในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาขั้นพื้นฐาน มีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬาตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ รวมทั้งสามารถออกกำลังกาย

และเล่นกีฬา ชมและเชียร์กีฬาตามระเบียบและกฎกติกา ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการกีฬาสู่ความเป็นเลิศอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ 2) ประชาชนทุกกลุ่มอย่างน้อยร้อยละ 60 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างเหมาะสม มีสุขภาพดีและสมรรถภาพอยู่ในเกณฑ์ดี 3) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร้อยละ 25 มีสถานที่บริการด้านการออกกำลังกายและกีฬาตามเกณฑ์มาตรฐาน และมีคณะกรรมการกีฬาที่มีบทบาทในการบริหารงานการกีฬาอย่างน้อย 1 คณะ กรรมการครบทุกระดับ ได้แก่ ระดับตำบล ระดับอำเภอ ระดับจังหวัด และระดับชาติ ตลอดจนการมีฐานข้อมูล และระบบสารสนเทศด้านการกีฬาทุกระดับ ตั้งแต่ระดับตำบล ระดับอำเภอ และระดับชาติ

จากเป้าหมายหลักดังกล่าว หากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ความสำคัญกับบทบาทการดูแลเยาวชน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555) และนำมาเป็นแนวทางการพัฒนาสุขภาพที่มีความเชื่อมโยงกับกิจกรรมการออกกำลังกาย ตลอดจนการเล่นกีฬาของเด็ก เยาวชน ประชาชนในพื้นที่จะช่วยให้ความชัดเจนในแนวทางพัฒนาเด็กและเยาวชนมากยิ่งขึ้น เทศบาลตำบลหนองล่องมีประชากรที่มีความหลากหลายของช่วงวัย สถานภาพและอาชีพที่หลากหลาย ถือว่าประชากรเป็นทรัพยากรสำคัญในการพัฒนาชุมชน หากประชากรเหล่านี้มีร่างกายอ่อนแอ ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาในด้านอื่น ๆ ด้วย เพราะการพัฒนาประชากรต้องเริ่มจากการพัฒนาสุขภาพกาย สุขภาพใจให้แข็งแรง เพื่อพัฒนาชุมชน การศึกษา สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ต่อไป ดังนั้นการจัดกิจกรรม “กีฬาเพื่อมวลชน” ในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน จึงเป็นรูปแบบหนึ่งที่เป็นต้นแบบของการใช้การกีฬาเพื่อส่งเสริมสุขภาพของประชาชนในชุมชน โดยผู้วิจัยได้เลือกศึกษาในกลุ่มเยาวชน เพราะจากการเปรียบเทียบอัตราการออกกำลังกายของประชากรในแต่ละช่วงวัย พบว่า เด็กออกกำลังกายมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ อาจเป็นเพราะกลุ่มดังกล่าวอยู่ในวัยเรียน การเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกายเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรที่ศึกษาอยู่แล้ว ซึ่งมีอัตราการออกกำลังกายสูง รองลงมา คือ กลุ่มเยาวชน โดยกลุ่มเยาวชนที่ศึกษามีอายุระหว่าง 15 – 25 ปี เป็นกลุ่มที่อยู่ในระบบการศึกษาและนอกระบบการศึกษา เพราะภายหลังที่เยาวชนศึกษาในการศึกษาภาคบังคับแล้ว จะมีทั้งศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ซึ่งปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการเลือกจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในพื้นที่สำหรับเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 – 25 ปี สามารถสรุปได้ ดังนี้ 1) โอกาสในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายลดลง 2) เป็นกลุ่มที่มีเวลาว่าง เช่น ว่างจากการเรียน ว่างจากการทำงาน และ 3) เสี่ยงต่อการติดยาเสพติด ดังนั้น หากมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเล่นกีฬา สร้างพื้นฐานในการเล่นกีฬาให้กับเยาวชน เมื่อเขาเหล่านั้นเข้าสู่วัยกลางคนหรือวัยทำงาน ทักษะหรือความชอบในการเล่นกีฬาจะสามารถพัฒนาต่อไปได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน เพื่อเป็นแนวทางให้องค์กรปกครองส่วน

ท้องถิ่นมีการพัฒนาการส่งเสริมกิจกรรมด้านการกีฬาที่เหมาะสม ตรงกับความต้องการของเยาวชนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษานโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

1.1 การกำหนดนโยบายการบริหารท้องถิ่นด้านการกีฬา

1.2 การจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เกี่ยวข้อง

2. เพื่อศึกษากระบวนการนํานโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

2.1 การนำยุทธศาสตร์มากำหนดแนวทางการพัฒนาผ่านแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

2.2 การวางแผนพัฒนาเทศบาลตำบลหนองล่อง

2.3 กระบวนการจัดทำแผนแบบมีส่วนร่วม

3. เพื่อประเมินผลกระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

3.1 ศึกษากระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

3.1.1 แผนพัฒนาเทศบาลตำบลหนองล่องในระดับต่าง ๆ แผนระยะ 3 ปี แผนปฏิบัติการประจำปี

3.1.2 เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559

3.1.3 โครงการที่เกี่ยวข้อง

3.2 ศึกษาความต้องการของเยาวชนในการจัดกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

3.3 ศึกษาทัศนคติ ความพึงพอใจของผู้ปกครอง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทราบถึงกระบวนการนํานโยบายของจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

2. ทราบถึงกระบวนการนํานโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

3. นำผลที่ได้จากการศึกษาใช้สำหรับการวางแผนพัฒนาและส่งเสริมการจัดกิจกรรมจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูนต่อไป

4. เกิดผลพลอยได้ที่ได้รับจากการศึกษา เช่น การรวมกลุ่มของการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อสุขภาพอย่างยั่งยืน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษานี้เป็นการศึกษากระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้ใหญ่บ้าน คณะกรรมการหมู่บ้าน ผู้นำทางด้านการกีฬาหมู่บ้าน เยาวชนอายุระหว่าง 15 – 25 ปี ผู้ปกครอง จำนวน 9 หมู่บ้าน รวมทั้งหมด 187 คน

กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นคณะผู้บริหารและบุคลากรที่ปฏิบัติงานที่ด้านกิจกรรมส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง จำนวน 10 คน เยาวชนที่ร่วมกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนจำนวน 9 หมู่บ้าน หมู่บ้านละ 9 คน รวม 90 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษานี้เป็นศึกษากระบวนการจัดกิจกรรมส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตพื้นที่ของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน เป็นการจัดการกีฬามวลชน ผลการศึกษามุ่งเน้นที่กลุ่มเยาวชน การศึกษาเป็นการศึกษาเฉพาะพื้นที่กิจกรรม รูปแบบ และแนวทางที่นำเสนออาจแตกต่างจากการศึกษาอื่น เนื่องด้วยความแตกต่างด้านพื้นที่ งบประมาณ และความต้องการของคนในพื้นที่

ขอบเขตด้านเวลา

ผู้ศึกษาได้กำหนดการศึกษา ระหว่างเดือนกันยายน – ธันวาคม พ.ศ. 2558

นิยามศัพท์เฉพาะ

กีฬาเพื่อมวลชน หมายถึง การออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา รวมทั้งการออกกำลังกายในการประกอบอาชีพ หรือการออกกำลังกายในชีวิตประจำวัน โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวของร่างกาย เพื่อให้เกิดความแข็งแรงสมบูรณ์และจิตใจ เป็นการเล่นในคนหมู่มากได้

เยาวชน หมายถึง ผู้มีอายุระหว่าง 15 – 25 ปี หรือช่วงวัยหนุ่ม – สาว เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างการเป็นเด็กและผู้ใหญ่ เป็นช่วงที่กังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์และสิ่งรอบตัวมากเป็นพิเศษ นิยามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของเยาวชน คือ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 15 – 25 ปี ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน หมายถึง ขั้นตอนการดำเนินงานของการจัดกิจกรรมกีฬาตั้งแต่ระดับนโยบายถึงการปฏิบัติ สำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

นโยบายท้องถิ่น หมายถึง การบริหารงานด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ ตลอดจนการศึกษาระบวนการจัดกิจกรรมกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่องและผลของการจัดการแข่งขันกีฬาที่ส่งผลต่อความสุขและทัศนคติต่อการเล่นกีฬาของเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง ผู้ศึกษาได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการนโยบาย
2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับกีฬาเพื่อมวลชน
3. แนวคิดเกี่ยวกับการออกกำลังกาย
4. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและทัศนคติ
5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์
6. นโยบายการบริหารงานด้านการกีฬาของเทศบาลตำบลหนองล่อง
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการนโยบาย

แนวคิดด้านกระบวนการนโยบาย

อุทัย เลหาวิเชียร (2544, 292 – 301) เสนอกระบวนการนโยบายเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ การกำหนดปัญหา การวิเคราะห์หาทางเลือก การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ และการประเมินผลนโยบาย ตามลำดับ

1. การกำหนดปัญหานโยบายสาธารณะจะมีได้ต่อเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นก่อน และปัญหาจะเกิดขึ้นได้ เพราะมีคนเป็นจำนวนมากไม่พอใจในเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง การที่คนส่วนใหญ่เห็นเป็นปัญหา ควรให้กลุ่มคนที่มีความเห็นที่รับผิชอบและกลุ่มอื่น ๆ เห็นว่าเป็นปัญหาด้วย การที่หลายฝ่ายเห็นปัญหาเหมือนกันและมีการเรียกร้องให้แก้ไขปัญหาดังกล่าว ปัญหานั้นก็จะกลายเป็น

นโยบายสาธารณะ ดังนั้น ในขั้นตอนของการกำหนดปัญหา จึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของการกำหนดนโยบาย เพราะปัญหาจะนำไปสู่การกำหนดนโยบาย จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นขั้นตอนเดียวกันกับเรื่องของ การกำหนดนโยบาย

2. การวิเคราะห์หาทางเลือก เมื่อทราบปัญหาและกำหนดเป็นเป้าหมาย จากนั้นวิเคราะห์หาทางเลือก เพื่อการบรรลุเป้าหมายในการหาทางเลือก ผู้ที่ตัดสินใจจะต้องคำนึงถึงเป้าหมายและค่านิยมให้ชัดเจน แล้วจึงแสวงหาทางเลือก เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว ซึ่งควรคิดว่าทางเลือกใดได้ผล รวมทั้งการคำนวณเพื่อหาต้นทุนและประโยชน์ที่จะได้รับ ต่อมาจึงนำมาเปรียบเทียบถึงผลของทุกทางเลือก ในที่สุดผู้ตัดสินใจก็จะเลือกทางเลือกที่บรรลุเป้าหมายและค่านิยมที่ดีที่สุด การวิเคราะห์ทางเลือกดังกล่าว เรียกว่า “The Rational Comprehensive Theory” เป็นวิธีที่อาศัยหลักเหตุผล ซึ่งมีการศึกษาอย่างละเอียด แต่มีข้อจำกัดหลายประการ ได้แก่

ประการแรก เป็นการยากที่จะได้ข้อมูลทั้งหมดที่จำเป็นต้องทราบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังพัฒนาหรือประเทศล้าหลัง ซึ่งมีวิธีการเก็บสถิติที่เชื่อถือได้ยาก การหาข้อมูลยิ่งยากขึ้นเป็นทวีคูณ

ประการที่สอง นักบริหารไม่มีเวลาศึกษาทุกทางเลือกมา เพื่อเปรียบเทียบก่อนตัดสินใจ โดยปกตินักบริหารต้องตัดสินใจในเวลาที่ย่ำแย่

ประการที่สาม เป็นการสิ้นเปลืองมากที่จะใช้วิธีการศึกษาแบบใช้เหตุผลดังกล่าว โดยปกติหน่วยงานราชการมักจะไม่มีงบประมาณเพียงพอสำหรับใช้ในกิจกรรมประเภทนี้

ประการที่สี่ วิธีการศึกษาแบบนี้เชื่อว่านักบริหารจะเลือกตัดสินใจเฉพาะทางเลือกที่ดีที่สุด การที่จะทราบว่าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดหมายความว่า มีเป้าหมายที่ตกลงกันไว้อย่างชัดเจน และมีหนทางที่จะบรรลุเป้าหมาย แต่ในทางปฏิบัติการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะเป็นการยากที่จะทราบว่ามีเป้าหมายใดที่ได้มีการตกลงกัน

ประการที่ห้า การศึกษาโดยอาศัยหลักเหตุผล เหมาะกับเรื่องที่ไม่สลบซับซ้อนสามารถคิดคำนวณเป็นตัวเลขได้ โดยมีค่านิยมของมนุษย์เข้ามาเกี่ยวข้องน้อยที่สุด แต่ในโลกแห่งความเป็นจริง หลายกิจกรรมหรืออาจกล่าวได้ว่ากิจกรรมส่วนใหญ่ไม่สามารถจะอธิบายโดยใช้ตัวเลขเพียงแต่ประการเดียว และค่านิยมก็เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงได้ยาก

ประการที่หก การตัดสินใจเป็นเรื่องที่ต้องขึ้นกับปัจจัยทางจิตวิทยา นักบริหารจะตัดสินใจไปตามสถานภาพทางสังคมของนักบริหารผู้นั้น นั่นก็คือการตัดสินใจมักจะสอดคล้องกับตำแหน่งหน้าที่การงานของนักบริหาร สถานภาพของหน่วยงานนั้นในสังคม และกลุ่มที่บุคคลนั้นสังกัดอยู่ อีกประการหนึ่ง นักการเมืองมักมองปัญหาแบบง่าย ๆ และหาวิธีการแก้ไขที่ง่าย นักบริหารมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติตามนักการเมือง เพราะไม่มีทางเลือกอย่างอื่น

ประการที่เจ็ด การตัดสินใจโดยอาศัยหลักเหตุผลจะถือความต้องการของผู้บริโภคเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดนโยบาย ซึ่งผู้บริโภคเป็นค่านักเศรษฐศาสตร์ ในระบบการเมืองหมายถึง ผู้รับบริการ โดยปกติมีความเชื่อถือว่าสิ่งใดที่ผู้รับบริการปรารถนา นักการเมืองก็ต้องสนองตอบ แต่บ่อยครั้งจะพบว่า ประชาชนหรือผู้รับบริการไม่ทราบว่าต้องการนโยบายอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนในประเทศที่กำลังพัฒนาหรือด้อยหลัง มักจะอยู่ในสภาพที่ช่วยตัวเองไม่ได้ หรือในบางกรณีจะมีปัจจัยของจริยธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง นักการเมืองหรือนักบริหารที่คำนึงถึงหลักจริยธรรมเป็นสำคัญจะตัดสินใจตรงกันข้ามกับประชาชน ถ้าสิ่งที่ประชาชนหรือผู้รับบริการต้องการเป็นเรื่องที่เสียหายต่อส่วนรวม เมื่อมีการคำนึงโดยรอบคอบแล้ว นักการเมืองและนักบริหารอาจตัดสินใจแตกต่างไปจากความต้องการของประชาชนได้

จากข้อจำกัดทั้งหลายของการตัดสินใจโดยอาศัยหลักเหตุผล ทำให้มีการเสนอให้ใช้การตัดสินใจแบบค่อยเป็นค่อยไปหรือตัดสินใจเฉพาะส่วนที่ เพิ่มขึ้น (Incremental) โดยถือว่านโยบายเดิมที่ได้ตัดสินใจทำไว้แล้วมีความถูกต้องและเหมาะสมแล้วจะ เพิ่มหรือลด หรือจะเปลี่ยนแปลงก็เพียงเล็กน้อย ต่อมาก็มีผู้ที่เห็นว่าการตัดสินใจโดยอาศัยหลักเหตุผล และการตัดสินใจเฉพาะส่วนที่ เพิ่มขึ้น อาจไม่เหมาะสม ควรมีการใช้การตัดสินใจแบบผสมผสานกัน (Mixed Scanning) เพื่อให้การตัดสินใจนโยบายมีความถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น

3. การน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติ ในขั้นของการวิเคราะห์หาทางเลือกก็เพื่อจะได้นโยบายสาธารณะเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ ขั้นของการน่านโยบายไปปฏิบัติเป็นขั้นที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะนโยบายสาธารณะก็คือแผ่นกระดาษ จะเป็นความจริงได้ก็ต่อเมื่อมีการนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

4. การประเมินผลนโยบาย ขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการน่านโยบายสาธารณะก็คือการประเมินผลนโยบาย ซึ่งปัจจุบันเป็นกิจกรรมที่ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายในเกือบทุกประเทศ ความหมายของการประเมินผลก็คือการที่จะตรวจสอบว่า มีการบรรลุเป้าหมายของโครงการแค่ไหน และเพียงใด การประเมินผลต้องอาศัยความรู้ทาง การวิจัย แต่ก็มีคนเป็นจำนวนไม่น้อยได้ประเมินผลโดยอาศัยหลักการเข้าใจข้อเท็จจริงโดย ปราศจากเหตุผล (Intuition) การคาดคะเนหรือการเดา ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับการทำการวิจัย อาจกล่าวได้ว่านักการเมือง นักบริหาร นักหนังสือพิมพ์ หรือประชาชน โดยทั่วไปมักประเมินผล โดยไม่ได้อาศัยพื้นฐานความรู้การวิจัยมากนัก

แนวคิดด้านกระบวนการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ

วรเดช จันทรศร (2530, 2) กล่าวว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติจะเป็นที่สอดคล้องกันในหมู่นักวิชาการชั้นนำทางด้านนี้ให้ความหมายว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นเรื่องของการศึกษาว่าองค์กร บุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องสามารถนำและกระตุ้นให้ทรัพยากรทางการบริหารทั้งมวลปฏิบัติงานให้บรรลุตามนโยบายที่ระบุไว้หรือไม่ แค่นั้น เพียงใด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การนำนโยบายไปปฏิบัติ ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องของความสามารถที่จะผลักดันให้การทำงานของกลไกที่สำคัญทั้งมวล สามารถบรรลุผลตามนโยบายที่ได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้ โดยได้สรุปว่า การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการแสวงหาวิธีการและแนวทางเพื่อปรับปรุงนโยบาย แผนงาน และการปฏิบัติงานในโครงการให้ดีขึ้น เนื้อหาสาระของการศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงเน้นการแสวงหาคำอธิบายเกี่ยวกับปรากฏการณ์หรือสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ภายในกระบวนการของการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Implementation Processes) เพื่อที่จะศึกษาบทเรียน พัฒนาแนวทางและสร้างกลยุทธ์ เพื่อที่จะทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติให้บังเกิดความสำเร็จ การนำนโยบายสู่การปฏิบัติ ผู้รับนโยบายระดับกลางโดยทั่วไปจะทำหน้าที่ 2 ส่วน คือ

1. นำนโยบายมาจัดทำเป็นแผนสำหรับหน่วยงานของตนเองเป็นผู้ปฏิบัติ
2. กำหนดนโยบายหรือแผนให้หน่วยงานระดับล่างลงไปปรับไปปฏิบัติ ส่วนผู้ปฏิบัติ

ระดับล่างจะทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้ง 2 อย่าง ต่อไปนี้

2.1 นำนโยบายจากหน่วยเหนือมาจัดทำเป็นแผนปฏิบัติ

2.2 รับแผนของหน่วยเหนือมาปฏิบัติ ซึ่งอาจจะต้องมีการจัดทำแผนปฏิบัติการขึ้นด้วยก็ได้ ดังนั้น ผู้รับมอบนโยบาย จึงจำเป็นต้องมีความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างนโยบาย และแผน และสามารถแปลความหมายของนโยบาย แล้วเชื่อมโยงมาสู่การทำแผนให้ได้ในการแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติ อาจจะมีการกำหนดนโยบายย่อยหรือนโยบายรองให้หน่วยงานระดับล่างรับไปดำเนินการ แต่ในท้ายที่สุดจำเป็นต้องมีแผนเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติการนำนโยบายสู่การปฏิบัติจึงมีกิจกรรมอย่างน้อย 4 เรื่อง คือ

1) การตีความวัตถุประสงค์ในนโยบาย แล้ววิเคราะห์แยกแยะเป็นวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายย่อยลงไป เพื่อให้เป้าหมายย่อยเหล่านั้นมีความชัดเจน ปฏิบัติได้ และทุกเป้าหมายที่กำหนดนั้นต่างมุ่งตอบสนองวัตถุประสงค์ของนโยบาย

2) การขยายความเรื่องแนวทางการบรรลุวัตถุประสงค์ในนโยบาย เพื่อเห็นวิธีการปฏิบัติได้ซึ่งแนวทางเหล่านั้นตอบสนองเป้าหมายของแผนและสอดคล้องกับแนวทางในนโยบายด้วย

3) การแปลความหมายในส่วนกลไกของของนโยบายออกมาในรูปแบบที่เป็นเครื่องมือและทรัพยากรที่จำเป็นต้องใช้ ทั้งนี้ ตามวิธีการที่กำหนดไว้ในแผนว่าต้องมีอะไรบ้างจำนวนเท่าใดและคุณภาพอย่างไร

4) การจัดหาความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของแผนวิธีการปฏิบัติและทรัพยากรที่ใช้ให้ประสานสอดคล้องกันในลักษณะการคาดการณ์ในอนาคตซึ่งมีทรัพยากรเวลาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยนั่นเอง ด้วยเหตุนี้ นโยบายหนึ่ง ๆ อาจมีการถ่ายทอดลงไปเป็นแผนปฏิบัติการมากกว่าแผนหนึ่งก็ได้ และในกรณีเช่นนี้ เพื่อมิให้แต่ละแผนมีลักษณะแตกแยกคนละทิศทาง จึงจำเป็นต้องใช้หลักการประสานแผนกำกับในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง 2 ลักษณะดังนี้

(1) การกำหนดแผนในลักษณะเป็นองค์ประกอบ คือ การแยกแยกวัตถุประสงค์ของนโยบายออกมาในรูปแบบที่ทำให้เกิดแผนมากกว่า 1 แผน และแต่ละแผนต้องปฏิบัติพร้อมกันไป จะขาดแผนใดแผนหนึ่งไม่ได้ มิฉะนั้นจะไม่บรรลุเป้าหมายของนโยบายเลย

(2) การกำหนดแผนในลักษณะเป็นการสนับสนุน คือ มีการแยกแยกวัตถุประสงค์และแนวทางปฏิบัติของนโยบายออกเป็นหลายส่วน และแต่ละส่วนมีความเป็นอิสระในตัวเอง แต่สามารถจัดลำดับความสำคัญเป็นส่วนหลัก ส่วนรองไว้ ซึ่งการแยกแยกวัตถุประสงค์และแนวทางปฏิบัติดังกล่าว จะทำให้เกิดแผนมากกว่าหนึ่งแผน และแต่ละแผนสามารถทำให้นโยบายบรรลุความสำเร็จได้ในตัวเองแม้จะขาดแผนอื่น หากมีแผนอื่นด้วยจะช่วยให้นโยบายบรรลุเป้าหมายได้ดียิ่งขึ้น

ส่วนขั้นตอนการนำนโยบายลงสู่การปฏิบัติมีลักษณะเป็นการจัดทำนโยบายย่อยรองรับนโยบายใหญ่หรือการจัดทำแผน เพื่อให้เป็นกลไกของนโยบายนั่นเอง ดังนั้น ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องจึงจำเป็นต้องทราบถึงขั้นตอนและปัจจัยที่จะต้องพิจารณาในกระบวนการดังกล่าวด้วย จึงจะทำให้การนำนโยบายลงสู่การปฏิบัติได้ผลดี ขั้นตอนดังกล่าวอาจกำหนดตามลำดับ ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์นโยบายของหน่วยเหนือ เพื่อให้สามารถตีความวัตถุประสงค์ แนวทางและกลไกของนโยบายได้ถูกต้องชัดเจน จำเป็นต้องศึกษาวิเคราะห์ถึงนโยบายของหน่วยเหนือที่กำหนดมาการวิเคราะห์ที่ดี อาจจำเป็นต้องศึกษาถึงประวัติความเป็นมาของนโยบายนั้น แนวความคิดที่อยู่เบื้องหลังของนโยบาย ลักษณะและกระบวนการก่อเกิดของนโยบายการเข้ามามีบทบาทของกลุ่มสถาบันหรือผู้นำในการกำหนดนโยบาย ผลของการนำนโยบายนั้นไปปฏิบัติที่ผ่านมา ตลอดจนการปรับเปลี่ยนพัฒนานโยบายนั้น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการช่วยให้สามารถตีความหมายแยกแยะ คาดการณ์ และขยายความ วัตถุประสงค์ แนวทาง และกลไกของนโยบายดังกล่าวได้ถูกต้อง ลึกซึ้ง ยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์นโยบายและแผนของหน่วยงานปฏิบัติ ผู้นำนโยบายของหน่วยเหนือ จำเป็นต้องทราบว่านโยบายนั้นเป็นนโยบายเก่าหรือใหม่ แต่มีการปรับเปลี่ยนจากนโยบายเดิม และนโยบายนั้นได้มีการถ่ายทอดลงเป็นนโยบายหรือแผนของหน่วยงานที่ตนเองรับผิดชอบแล้ว อย่างไร ทั้งนี้ เพื่อจะได้ำนโยบายและแผนนั้นมาวิเคราะห์ โดยใช้แนวทางเดียวกันกับการวิเคราะห์นโยบายของหน่วยเหนือ แต่จะสามารถวิเคราะห์ได้ละเอียดลึกซึ้งกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านปัญหา การปฏิบัติ และผลของการนำมาปฏิบัติ เพื่อนำผลการวิเคราะห์ไปใช้ประกอบในการวางแผนต่อไป

ขั้นที่ 3 วิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย หรือพื้นที่ที่รับผิดชอบ นอกจากนโยบายของหน่วยเหนือ นโยบายและแผนในเรื่องนั้น ๆ ของหน่วยงานตัวเองแล้ว ผู้รับนโยบายก่อนจะจัดทำแผนจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการของประชากรกลุ่มเป้าหมายหรือปัญหาของพื้นที่รับผิดชอบเป็นการเฉพาะด้าน กล่าวคือ หากหน่วยงานที่ผู้รับนโยบายเป็นระดับอำเภอ ผู้รับนโยบายจำเป็นต้องนำข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในนโยบายนั้นมาพิจารณา หากยังไม่มีก็จำเป็นต้องเก็บรวบรวมเพิ่มเติม โดยกำหนดกรอบเพื่อให้เป็นแนวทางในการรวบรวมวิเคราะห์ให้ตรงกับประเด็นหลักที่ต้องการ ในการวิเคราะห์อาจแยกแยะให้เห็นสภาพปัญหาและความแตกต่างของกลุ่มเป้าหมาย กลุ่มต่าง ๆ หรือแยกแยะตามพื้นที่ ทั้ง 2 ด้าน ทั้งนี้ เพื่อให้เห็นระดับของสภาพที่เป็นอยู่ปัจจุบันและช่องว่างระหว่างเป้าหมายของนโยบายที่หน่วยเหนือต้องการ อันจะนำไปสู่การกำหนดเป้าสำเร็จและความเป็นไปได้ของเป้าหมายที่จะตั้งขึ้นตลอดจนวิธีปฏิบัติและทรัพยากรที่จะต้องใช้

ขั้นที่ 4 วิเคราะห์ศักยภาพของหน่วยงาน ในการวางแผนเพื่อตอบสนองนโยบายนั้น จำเป็นต้องมีการจำแนกเป้าสำเร็จ แนวทางปฏิบัติและทรัพยากรที่ใช้ของแต่ละหน่วยงานที่รับผิดชอบไปปฏิบัติ ทั้งนี้ เพราะแต่ละหน่วยงานนอกจากจะมีปัญหาและความต้องการของกลุ่มเป้าหมายที่อาจแตกต่างกันไปแล้ว ยังมีศักยภาพและความพร้อมที่แตกต่างกันไปด้วย ศักยภาพและความพร้อมที่จะปฏิบัติตามนโยบาย ความสามารถที่จะปฏิบัติตามนโยบายให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งโดยทั่วไปพิจารณาได้จากปัจจัย 3 ด้าน คือ

ปัจจัยด้านโครงสร้างของหน่วยงาน คือ การที่หน่วยงานมีโครงสร้างเล็ก ใหญ่ ขนาดใด การจัดหน่วยงาน บทบาท ภารกิจกว้าง แคบเพียงใด ตลอดจนมีการจัดตั้งเก่า ใหม่ อย่างไร โครงสร้างหน่วยงานจะเป็นศักยภาพพื้นฐานที่ช่วยให้หน่วยงานสามารถจะรับนโยบายมาปฏิบัติได้กว้าง แคบเพียงใด

ปัจจัยความพร้อมด้านทรัพยากร คือ การที่หน่วยงานมีอัตรากำลังคน เครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนงบประมาณเพียงพออย่างไรสำหรับการรับนโยบายมาปฏิบัติ

ปัจจัยด้านประสิทธิภาพการจัดการ คือ ความสามารถหรือสมรรถนะของหน่วยงาน งานด้านการจัดการให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายสำเร็จ ของนโยบาย หน่วยงานบางแห่งมีทรัพยากรมาก แต่อาจขาดประสิทธิภาพการจัดการ แต่บางหน่วยงาน มีประสิทธิภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้สูงทั้ง ๆ ที่มีทรัพยากรจำกัด ปัจจัย ทั้ง 3 ด้านนี้จะต้อง นำมาพิจารณาประกอบกัน เพื่อประเมินศักยภาพความพร้อม โดยส่วนรวมของหน่วยงานที่จะรับ นโยบายมาปฏิบัติ และใช้ในการกำหนดเป้าสำเร็จ และแนวทางปฏิบัติของแผนด้วย

ขั้นที่ 5 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของหน่วยงาน ในการวางแผนเพื่อตอบสนอง นโยบายใดก็ตาม จำเป็นต้องวิเคราะห์สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย

ขั้นที่ 6 กำหนดเป้าสำเร็จ ในการวางแผนสนองนโยบายใด ๆ เมื่อวิเคราะห์เป้าสำเร็จที่ ต้องการของนโยบาย ปัญหาความต้องการและศักยภาพของหน่วยรับนโยบายแล้ว จึงนำเอาผล การวิเคราะห์ในข้อต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นมากำหนดเป้าสำเร็จ

ขั้นที่ 7 กำหนดวิธีปฏิบัติและทรัพยากรที่ใช้ เมื่อสามารถกำหนดเป้าสำเร็จได้เหมาะสม มีการตรวจสอบความเป็นไปได้แล้ว ผู้รับนโยบายจำเป็นต้องแปลงและดำเนินการในนโยบาย ให้ออกมาเป็นวิธีปฏิบัติและวิธีปฏิบัตินั้นจะต้องมุ่งให้บรรลุเป้าสำเร็จของนโยบายและแผน เพื่อให้ สอดคล้องกับแนวดำเนินการในนโยบายด้วย

ขั้นที่ 8 กำหนดองค์กรปฏิบัติ การรับนโยบายมาปฏิบัติแต่ละเรื่องอาจใช้องค์กรประจำ หน่วยงานที่มีอยู่แล้วก็ได้ หรือบางครั้งนโยบายบางเรื่องอาจต้องการหน่วยงานที่มีลักษณะเฉพาะ พิเศษต่างจากหน่วยงานเดิม

ขั้นที่ 9 กำหนดวิธีการจัดการ เพื่อให้หน่วยงานล่างสามารถรับแผนหรือนโยบายไป ปฏิบัติได้ชัดเจน จึงจำเป็นต้องกำหนดวิธีการจัดการคือการจำแนกกิจกรรมต่าง ๆ และทรัพยากร ที่ใช้ให้สัมพันธ์กันกับเป้าสำเร็จที่ต้องการบรรลุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสร้างระบบอำนวยการจัดการ ให้เกิดขึ้นด้วย เช่น มีระเบียบ แนวทางปฏิบัติมีการตัดสินใจได้ในระดับหนึ่ง เพื่อให้เกิดความ คล่องตัวในการจัดการและการปรับเปลี่ยนเป้าสำเร็จ วิธีดำเนินการ ตลอดจนการใช้ทรัพยากร เพื่อให้กิจกรรมเข้ากับสภาพความเป็นจริงของผู้ปฏิบัติ และจะต้องไม่ลืมว่ามีการจัดการในแต่ละ ระดับของหน่วยงานแตกต่างกันอย่างไรด้วย

ขั้นที่ 10 กำหนดแนววิธีการควบคุมการบรรลุเป้าสำเร็จ การกำหนดเป้าสำเร็จและ วิธีการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ โดยธรรมชาติการทำงานทั่วไปมีแนวโน้มที่จะใช้ทรัพยากรมาก บรรลุ เป้าสำเร็จต่ำ ดังนั้น ในการแปลงนโยบายสู่การปฏิบัติ จึงมักจะต้องการควบคุมให้ใช้ทรัพยากรน้อย แต่ได้เป้าสำเร็จสูง การควบคุมดังกล่าว จึงอาจเป็นมาตรฐานเชิงบวกหรือเชิงลบก็ได้ ซึ่งมีขอบข่าย

กว้างในทางการจัดการอาจมีหลายลักษณะ ได้แก่ การรายงาน การติดตาม การนิเทศ และการประเมินผล ซึ่งถ้าหากจะให้เกิดความชัดเจนแก่ผู้ปฏิบัติก็ควรกำหนดเกณฑ์ชี้วัดความสำเร็จไว้ให้ชัดเจน

ปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ลักษณะของนโยบาย มีส่วนในการกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนโยบาย ได้แก่

1. ประเภทของนโยบาย การปฏิบัติตามนโยบายจะมีโอกาสประสบผลสำเร็จมากที่สุดหากนโยบายนั้นเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ น้อยที่สุด และมีความเห็นพ้องต้องกันในวัตถุประสงค์ในระดับสูง
2. ผลประโยชน์ของนโยบายนั้น ๆ ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นกับประสบการณ์ที่ผ่านมา น้ำหนักของผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่นโยบายนั้น ผลักดันให้เกิดขึ้นมา ถ้าการรับรู้มีมากกว่านโยบาย ให้ประโยชน์มากกว่านโยบายอื่น โอกาสความสำเร็จก็จะมีมาก
3. ความสอดคล้องกับค่านิยมที่มีอยู่ และความต้องการของผู้ที่จะได้รับผลกระทบจากนโยบายนั้น
4. ความเป็นไปได้ในการนำมาทดลองก่อนในเชิงปฏิบัติในลักษณะของโครงการทดลอง โอกาสสำเร็จจะมีมากกว่านโยบายที่ไม่สามารถทำเป็นโครงการทดลองก่อนได้
5. ความเห็นผลได้ของนโยบาย นโยบายที่สามารถส่งผลที่สามารถเห็นได้ชัดเจนจะมีโอกาสในการประสบผลสำเร็จในทางปฏิบัติมากกว่านโยบายที่ไม่สามารถชี้ให้เห็นถึงผลที่ชัดเจน
6. คุณภาพของการส่งข้อมูลย้อนกลับคุณประโยชน์ของการส่งข้อมูลย้อนกลับมีความสำคัญมากต่อความสำเร็จของนโยบาย โดยเฉพาะถ้าเป็นนโยบายที่เสนอการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ

สำหรับการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพนั้น วิโรจน์ สารัตนะ (2546 อ้างถึงใน สมภาร สีโล, 2552) ให้ข้อเสนอยุทธศาสตร์ในการนำนโยบายทางการศึกษาไปปฏิบัติให้บรรลุผล โดยกำหนดข้อเสนอเป็น 13 ยุทธศาสตร์ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ดังนี้

- 1) วิเคราะห์และส่งต่อนโยบาย
- 2) เรียนรู้ปัญหาเพื่อแก้ไขและป้องกัน
- 3) ใช้ผลการวิจัยให้เป็นประโยชน์
- 4) นำทฤษฎีมาประยุกต์ใช้
- 5) พัฒนาปัจจัยที่ส่งผลต่อนโยบาย
- 6) ติดตาม ประเมินและวิจัยเพื่อพัฒนา
- 7) มุ่งชนะสิ่งต่อต้านการเปลี่ยนแปลง

- 8) มุ่งเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง
- 9) ศึกษาอนาคตเพื่อวิสัยทัศน์ริเริ่มและสร้างสรรค์
- 10) ทบทวนข้อวิจารณ์ต่อการศึกษา
- 11) ทบทวนข้อเสนอเพื่อปฏิรูปการศึกษา
- 12) ทบทวนเพื่อเข้าใจในนโยบาย
- 13) พัฒนาตัวแบบกระบวนการนโยบายของหน่วยงาน

จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าการดำเนินการนำนโยบายสู่การปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก จากข้อความที่มีผู้กล่าวว่า การวางแผนที่ดีทำให้ประสบความสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง หากพิจารณาให้ถ่องแท้จะพบว่า อีกครึ่งหนึ่งที่จะทำให้แผนบรรลุผลสำเร็จอย่างสมบูรณ์อยู่ที่ขั้นตอนการนำแผนไปสู่การปฏิบัติ ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ต้องใช้เวลา ทรัพยากรและความสามารถของบุคคลผู้นำไปปฏิบัติ โดยในการดำเนินการอาจมีการปรับปรุงโครงสร้างขององค์กร แก้ไขระเบียบ กฎหมายที่รองรับการปฏิบัติ ตลอดจนการจัดหาทรัพยากรต่าง ๆ เช่น คน งบประมาณ และวัสดุอุปกรณ์ ต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อนั้น เพื่อให้เกิดผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

แนวคิดด้านกระบวนการ

หลายครั้งที่ผู้คนในองค์กรมักจะพูดถึงกระบวนการหรือกระบวนการธุรกิจ แต่คนเหล่านั้นอาจจะมีเข้าใจไม่เหมือนกัน องค์กรโดยทั่วไปย่อมมีกระบวนการและกระบวนการย่อยต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าใครจะให้ความสำคัญมากน้อยต่างกัน ในอดีตความกดดันต่าง ๆ ต่อองค์กรนั้นมีไม่มาก แนวคิดเชิงกระบวนการ จึงมีอิทธิพลต่อองค์กรและการจัดการในองค์กร โดยเฉพาะในปัจจุบันการจัดการจะมีแนวโน้มมุ่งไปที่องค์กรที่ถูกจัดการเชิงกระบวนการ (Process Managed Organization: PMO) ที่จริงมีคำนิยามที่เกี่ยวกับกระบวนการมาก่อนหน้านี้อยู่แล้ว รัมเมลอร์ และคนอื่น ๆ (Rummler et al., 1994) สรุปคำนิยามร่วมที่ใช้กันทั่วไปไว้ในบทความของเขาว่า “กระบวนการ คือ โซ่ของกิจกรรมต่าง ๆ ที่แปรสภาพปัจจัยเข้าที่หลากหลายไปสู่ปัจจัยออกที่มีคุณค่า” แต่ รัมเมลอร์ และคนอื่น ๆ (Rummler et al., 1994) อาจมองไปมากกว่านั้นอีก พวกเขาคิดว่า กระบวนการ คือ โครงสร้างหรือตัวแทนที่ใช้สำหรับการแสดงให้เห็นถึงการทำงาน และการจัดการองค์กรในการดำเนินงานในแนวทางที่บรรลุถึงหลักเกณฑ์ที่สำคัญสามประเด็น คือ

1. ต้องสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล
2. ต้องมีศักยภาพสำหรับการได้เปรียบเชิงการแข่งขัน
3. ต้องสามารถจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กระบวนการในยุคปัจจุบันไม่เหมือนกระบวนการในอดีตที่มุ่งเน้นแต่ละตัวกระบวนการ (Individual Process) เป็นจุดศูนย์กลาง กระบวนการธุรกิจในสมัยนี้จึงเป็นกระบวนการธุรกิจ

(Business Process) ซึ่งหมายถึงว่ากิจกรรมต่าง ๆ ในกระบวนการสนับสนุนส่งเสริม เพื่อให้เกิดผลสำเร็จทางธุรกิจมากขึ้น ตัวลูกค้าหรือความต้องการของลูกค้าจะเป็นสิ่งที่กำหนดกิจกรรมในกระบวนการ หรือที่เรียกว่า โซ่คุณค่า (Value Chain) ดังนั้น กระบวนการธุรกิจต่าง ๆ ที่อยู่ในองค์กรธุรกิจก็จะต้องมีศักยภาพในการปรับตัวในทิศทางที่จะทำให้องค์กรธุรกิจสามารถปรับตัวได้ (Adaptive)

ประเด็นเพิ่มเติมที่ รัมเมลอร์ และคนอื่น ๆ (Rummler et al., 1994) กล่าวไว้ในบทความของเขาว่า กระบวนการนั้นจะต้องสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ซึ่งที่จริงแล้วก็เป็นเรื่องที่ทุกคนน่าจะเห็นด้วยอยู่แล้ว อาจจะทำได้บ้างไม่ได้บ้างตามแต่สภาวะแวดล้อมของธุรกิจ กระบวนการธุรกิจที่ถูกออกแบบมาส่วนมากก็จะมีเป้าประสงค์เพื่อให้กระบวนการทำงานได้ตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิภาพอยู่แล้ว แต่เมื่อเวลาผ่านไปสภาวะแวดล้อมไม่หยุดนิ่งกระบวนการที่ถูกออกแบบมาจึงไม่มีประสิทธิภาพ (Efficient) และประสิทธิผล (Effective) อีกต่อไป ดังนั้น กระบวนการจึงต้องถูกจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ (Effectively Managed) เพื่อกระบวนการสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อนำมาปรับใช้ ในกระบวนการดำเนินงานในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระบวนการที่จะส่งผลถึงความสำเร็จ คือ การส่งเสริม สนับสนุนการปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ส่งผลต่อประชาชนในท้องถิ่นที่ต้องการพัฒนา

การจัดการในอดีตมักจะมุ่งเน้นในเรื่องการจัดการองค์กรธุรกิจและกระบวนการธุรกิจ เพื่อให้ได้งานหรือผลลัพธ์อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลเป็นส่วนใหญ่ หรือกล่าวได้ว่าทำอย่างไรให้กระบวนการธุรกิจนั้นมีสมรรถนะที่เป็นเลิศ (Performance Excellence) จึงทำให้ผู้บริหารขาดมุมมองของการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Management) ซึ่งไม่ได้เน้นที่ตัวกระบวนการ แต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นกระบวนการการจัดการ (Process of Managing) และตัดสินใจ (Decision Making) เพื่อดำเนินการและจัดสรรทรัพยากรในกระบวนการ เพื่อให้กระบวนการนั้นรองรับเหตุการณ์และสถานการณ์ที่แปรเปลี่ยนไป ดังนั้น การจัดการเองจะต้องมีความสามารถในการวางแผนและติดตามสมรรถนะของกระบวนการพร้อมความรับผิดชอบต่อกิจกรรมในกระบวนการ

แท้จริงแล้วระบบการจัดการ (Management System) ที่เป็นต้นเหตุของสมรรถนะที่ไม่ดีในกระบวนการทำงาน ถ้าระบบการจัดการไม่สามารถติดตามสมรรถนะการดำเนินงานและมีแบบจำลองของการตัดสินใจเพื่อรองรับสถานการณ์ต่าง ๆ กระบวนการธุรกิจก็ไม่อาจบรรลุสมรรถนะที่ตั้งเป้าหมายไว้ได้ ความจริงแล้วความสามารถในการปรับเปลี่ยนกระบวนการเป็นคุณลักษณะหนึ่งของสมรรถนะขององค์กรธุรกิจหรือกระบวนการธุรกิจ

กระบวนการเป็นมากกว่าที่คิด คำนิยามของกระบวนการหรือความหมายนั้นขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้ใช้คำนิยามนั้น กระบวนการคงไม่ใช่ขั้นเพียงตอนการทำงานแล้วก็จบกัน จากขั้นตอน

การทำงานในกระบวนการ ผู้จัดกระบวนการที่สามารถจัดลำดับความสำคัญของขั้นตอนการทำงานต่าง ๆ ได้ ก็ย่อมจะมีโอกาสในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ให้กับกระบวนการ ในหลายองค์กรธุรกิจมีความเข้าใจผิดว่าการจัดการกระบวนการด้วยการทำรายละเอียดและบันทึกเป็นเอกสารของกระบวนการจะทำให้กระบวนการนั้นมีสมรรถนะดีขึ้น สิ่งที่เห็นได้ง่ายที่สุด คือ คนที่ใช้ความพยายามอย่างมากในการบันทึกเอกสารของกระบวนการอาจจะละเอียดในการปรับเปลี่ยนกระบวนการแทนที่จะใช้ความพยายามในการปรับปรุงกระบวนการ แต่ข้อมูลรายละเอียดที่ถูกรวบรวมก็จะเป็นสิ่งที่จำเป็นและเป็นพื้นฐานในการปรับเปลี่ยนกระบวนการ การเก็บรายละเอียดของกระบวนการคงไม่ใช่การบันทึกว่า ใครทำอะไรที่ไหน อย่างไร หรือเหมือนกับเป็นข้อกำหนดในการทำงาน แต่การจัดการกระบวนการต้องการแบบจำลองหรือ Model เพื่อใช้ในการสื่อสารกับผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการทุกคน แผนผังกระบวนการ จึงเป็นเอกสารหรือข้อมูลสารสนเทศชนิดหนึ่งที่ใช้เป็นตัวแทนของกระบวนการในการจัดการกระบวนการ ดังนั้น การจัดการกระบวนการคงไม่ง่ายอย่างที่คิดหรืออย่างที่เคยทำกัน เพราะโลกเราเปลี่ยนไปมาก ดังนั้น การคิดและการปฏิบัติ จึงจะต้องเปลี่ยนไปตามสถานการณ์

สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารงานนั้นจะต้องอาศัยกระบวนการต่าง ๆ มาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการวางแผนนโยบาย กระบวนการวางแผนการบริหารงาน งบประมาณ กระบวนการนำนโยบายสู่การปฏิบัติ กระบวนการติดตามประเมินผลการดำเนินงาน เป็นต้น จะเห็นได้ว่า ทุกขั้นตอนจะต้องมีห่วงโซ่ของขั้นตอนการดำเนินงานเล็ก ๆ แฝงอยู่ในทุกกระบวนการ ขั้นตอน ผู้บริหารกระบวนการที่สามารถจัดลำดับความสำคัญของขั้นตอนการทำงานต่าง ๆ ได้ ก็ย่อมจะมีโอกาสในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ให้กับกระบวนการให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่วางไว้ เป้าหมายขององค์กรก็บรรลุความสำเร็จอย่างง่ายดาย ประชาชนก็ได้รับประโยชน์

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับกีฬาเพื่อมวลชน

ความหมายของกีฬาขั้นพื้นฐาน

แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2559) นิยามความหมายกีฬาขั้นพื้นฐานไว้ว่า “การออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาที่ใช้ทักษะกีฬาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ เจตคติ และทักษะกีฬา ทำให้สามารถเล่นกีฬาได้และดูกีฬาเป็น โดยมีมุ่งพัฒนาด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ก่อให้เกิดคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัย และน้ำใจนักกีฬา”

ความหมายของกีฬาเพื่อมวลชน

แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 – 2559) ได้นิยามความหมายกีฬาเพื่อมวลชนไว้ว่า การออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา รวมทั้งการออกกำลังกายในประกอบอาชีพ หรือการออกกำลังกายในชีวิตประจำวันที่ประชาชนทุกกลุ่ม รวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาส ออกกำลังกายและเล่นกีฬาให้เหมาะสมกับร่างกายของตน เพื่อมีสุขภาพดีและมีคุณภาพชีวิต

แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2559)

ได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาไว้ 6 ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่ออาชีพ
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขัน
5. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ
6. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อสังคม

อย่างไรก็ตาม ยุทธศาสตร์ทั้ง 6 ยุทธศาสตร์ไม่สามารถแยกให้เป็นอิสระได้ แต่จำเป็นต้องดำเนินการให้ประสานสอดคล้อง เชื่อมโยง และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในยุทธศาสตร์การกีฬาเพื่อมวลชนนั้นมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้เกิดสุขภาวะที่ดีของประชาชนโดยการส่งเสริมและผลักดันให้ประชาชนเล่นกีฬา เพื่อการออกกำลังกายเป็นชีวิต ก่อให้เกิดผลดีต่อประสิทธิภาพการทำงาน ผลผลิตรายได้ของประชากรมีสูงขึ้น ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลลดลง สามารถนำไปพัฒนา และสร้างความเจริญในด้านอื่นของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ (ปรากฏพิชญานนท์, 2552, 8 – 9)

แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับนี้มุ่งหวังให้คนไทยได้รับการส่งเสริมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างถูกต้องจนเป็นวิถีชีวิต มีสุขภาพและสมรรถภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีน้ำใจนักกีฬา เพื่อหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวสู่ความสามัคคีและสมานฉันท์ มีการบริหารจัดการกีฬาทุกมิติอย่างเป็นระบบ โดยใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศอย่างมีมาตรฐานระดับสากล รวมทั้งการสร้างรายได้ สร้างอาชีพและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งทุกภาคส่วนในสังคมจะได้ใช้แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับนี้เป็นกรอบแนวทางการส่งเสริมสนับสนุนการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในแผนปฏิบัติการของกระทรวง ทบวง กรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาประเทศในช่วงปี (พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2559) ให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วิสัยทัศน์

คนไทยได้รับการส่งเสริมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างถูกต้องจนเป็นวิถีชีวิตที่มีสุขภาพ สมรรถภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว เพื่อความสามัคคีสามัคคีกัน พัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ โดยใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา เพื่อพัฒนานักกีฬาที่มีศักยภาพให้ได้มาตรฐานสากล มีการบริหารจัดการกีฬาทุกมิติอย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างรายได้ สร้างอาชีพ และพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

พันธกิจ

1. เพิ่มโอกาสให้คนไทยได้รับการส่งเสริมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ
2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสังคมทุกภาคส่วนในการใช้กิจกรรมการออกกำลังกายและการกีฬาและเป็นสื่อในการสร้างสังคมสามัคคีสามัคคีกัน
3. พัฒนาศักยภาพของนักกีฬาโดยใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาให้ได้มาตรฐานระดับสากล นำไปสู่กีฬาเพื่อความเป็นเลิศและกีฬาอาชีพ
4. พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการบริหารจัดการกีฬาและการออกกำลังกายทุกมิติอย่างเป็นระบบ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้คนไทยได้รับโอกาสในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพเพื่อสร้างค่านิยมวิถีชีวิตรักการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ส่งเสริมสมรรถภาพและสุขภาพที่ดี
2. เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสังคม ในการใช้กิจกรรมการออกกำลังกายและการกีฬาเป็นสื่อที่สร้างสังคมที่มีน้ำใจนักกีฬา มีคุณธรรม จริยธรรม และสามัคคีสามัคคีกัน
3. เพื่อจัดหาและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬาให้เพียงพอ โดยเฉพาะสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น สนามกีฬา วัสดุ อุปกรณ์ที่ทันสมัย รวมทั้งการจัดให้มีผู้ฝึกสอนและอาสาสมัครด้านการออกกำลังกายและการกีฬาประจำศูนย์และสนามกีฬา
4. เพื่อปรับบทบาทของกองทุนพัฒนากีฬาแห่งชาติให้สนับสนุนภารกิจในการพัฒนานักกีฬาตั้งแต่ระดับเด็กและเยาวชน โดยจัดให้มีทุนการศึกษาและทุนสนับสนุนแก่เด็กและเยาวชนที่มีความสามารถ และมีแนวโน้มว่าจะเป็นผู้มีความสามารถสูงด้านกีฬาในระดับนานาชาติ ให้สามารถพัฒนานักกีฬาทิมาชาติที่สร้างชื่อเสียงและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เยาวชนของประเทศ

5. เพื่อส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการลงทุนและการบริจาค เพื่อพัฒนาการออกกำลังกายและการกีฬาด้วยมาตรฐานการจูงใจที่เหมาะสม เช่น มาตรการภาษี มาตรการส่งเสริมการลงทุน และมาตรการการเงิน ภายใต้ความโปร่งใสและมีธรรมาภิบาล

6. เพื่อพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ด้วยการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาประยุกต์ใช้อย่างจริงจัง เพื่อพัฒนากีฬาที่มีศักยภาพไปสู่กีฬาอาชีพ รวมทั้งพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินให้ได้มาตรฐานสากล

7. เพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎระเบียบ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือการบริหารจัดการองค์กรกีฬาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการบริหารจัดการกีฬาและการออกกำลังกายในทุกมิติอย่างเป็นระบบ

8. เพื่อสนับสนุนผู้พิการเข้าถึงการกีฬาและการแข่งขันกีฬาในทุกระดับ เพื่อพัฒนาไปสู่การเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถในนามทีมชาติไทยในการแข่งขันกีฬาและมหกรรมกีฬาดัง ๆ

9. เพื่อส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางกีฬาของภูมิภาคและของโลก จัดให้มีการแข่งขันกีฬาและกีฬาคณพิการระดับโลกที่สำคัญ ตลอดจนการประชุมเกี่ยวกับกีฬาระดับภูมิภาคและระดับโลก เพื่อเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยว โดยความร่วมมือและการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายเป็น “ทีมไทยแลนด์”

เป้าหมายหลัก

1. เด็กและเยาวชนทุกกลุ่มทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา อย่างน้อยร้อยละ 80 มีความสุข ความเข้าใจ มีเจตคติ และทักษะในการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาขั้นพื้นฐาน มีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา ตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ รวมทั้งสามารถออกกำลังกายและเล่นกีฬา ชม และเชียร์ กีฬาตามระเบียบและกฎกติกา

2. เด็กและเยาวชนทุกกลุ่มทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา อายุ 3 – 11 ปี อย่างน้อย ร้อยละ 80 มีทักษะพื้นฐานการเคลื่อนไหวพื้นฐาน เช่น เดิน วิ่ง กระโดด ปีนป่าย ยืดหยุ่น และการเล่นผาดโผนตามเกณฑ์และความสามารถของแต่ละระดับอายุ

3. เด็กและเยาวชนทุกกลุ่มทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา อายุ 12 – 18 ปี อย่างน้อยร้อยละ 80 มีทักษะการเล่นกีฬาอย่างน้อย 1 ชนิดกีฬา ตามความสามารถตามเพศและอายุ

4. เด็กและเยาวชนทุกกลุ่มที่มีความสามารถพิเศษทางการกีฬาได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการกีฬาสู่ความเป็นเลิศอย่างต่อเนื่องอย่างเป็นระบบ

5. ประชาชนทุกกลุ่มอย่างน้อย ร้อยละ 60 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างเหมาะสม อย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน วันละไม่น้อยกว่า 30 นาที และร้อยละ 50 มีสุขภาพดีและสมรรถภาพอยู่ในเกณฑ์ดี

6. องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 25 มีสถานที่บริการด้านการออกกำลังกายและกีฬา ตามเกณฑ์มาตรฐาน
7. ประเทศไทยเป็นเจ้าเหรียญทองในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ในชนิดกีฬาสากลที่มีการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ อาเซียนพาราเกมส์และโอลิมปิกเกมส์
8. ประเทศไทยอยู่ในอันดับ 1 – 5 จากการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ และเอเชียนพาราเกมส์ และอันดับ 1 – 5 ของเอเชีย จากการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิกเกมส์ และโอลิมปิกเกมส์
9. มีสถาบันผลิตและพัฒนาผู้ฝึกสอนในระดับชาติและนานาชาติ
10. มีสถานกีฬาเพื่อการฝึกซ้อมและแข่งขันที่ได้มาตรฐานในแต่ละระดับในทุกจังหวัด
11. จำนวนบุคลากรกีฬาอาชีพและนักกีฬาอาชีพเพิ่มขึ้น ร้อยละ 3 ต่อปี ซึ่งนักกีฬาอาชีพมีผลงานหรือระดับความสามารถที่ได้มาตรฐานในระดับนานาชาติ (International Ranking) โดยเฉลี่ยดีขึ้น
12. ระบบจัดการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล
13. มีระบบการวางแผนการประชาสัมพันธ์ สวัสดิการและการติดตามผลด้านกีฬาอาชีพมากขึ้น
14. จำนวนรายได้จากผู้สนับสนุนการดำเนินงานด้านการพัฒนากีฬา เพื่อการอาชีพจากภาครัฐและภาคเอกชนเพิ่มมากขึ้น
15. จำนวนบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาในองค์กรวิทยาศาสตร์การกีฬาระดับชาติ ระดับภาค ระดับจังหวัดและสมาคมกีฬาต่าง ๆ เพิ่มขึ้น
16. มีองค์กรวิทยาศาสตร์การกีฬาระดับชาติ ระดับภาค ระดับจังหวัด ระดับอำเภอ
17. มีการศึกษาวิจัยและเผยแพร่องค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกีฬา
18. มีเครื่องมือและอุปกรณ์ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา ระดับชาติ ระดับภาค ระดับจังหวัด อย่างน้อย 3 หมวดเครื่องมือ คือ เครื่องมือทางชีวกลศาสตร์การกีฬา เครื่องมือทางสรีรวิทยาการออกกำลังกายและกีฬา และเครื่องมือทางเวชศาสตร์การกีฬา
19. หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคธุรกิจ องค์กร สมาคม ชมรมที่เกี่ยวข้องด้านการกีฬาและองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการบริหารจัดการกีฬาเพื่อเตรียมการรองรับการเข้าร่วมประชาคมอาเซียน พ.ศ. 2558 ให้มีประสิทธิภาพ อย่างน้อยร้อยละ 60
20. มีคณะกรรมการกีฬาที่มีบทบาทในการบริหารงานการกีฬา อย่างน้อย 1 คณะกรรมการครบทุกระดับ ได้แก่ ระดับตำบล ระดับอำเภอ ระดับจังหวัด และระดับชาติ

21. มีฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศด้านการกีฬาทุกระดับ ตั้งแต่ระดับตำบล อำเภอ และระดับชาติ

22. มีการปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาในทุก ๆ ด้าน ให้ทันสมัยและสามารถรองรับการเปิดประชาคมอาเซียน พ.ศ. 2558

23. มีกองทุนในการพัฒนาการกีฬาและสวัสดิการของนักกีฬาทุกระดับ ตั้งแต่ระดับ ระดับตำบล ระดับอำเภอ ระดับจังหวัด และระดับชาติ

24. มีระบบ กลไก การติดตามประเมินผลการดำเนินงานด้านการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาทุกระดับ ตั้งแต่ระดับตำบล อำเภอ จังหวัด และระดับชาติ

ประเด็นสำคัญของยุทธศาสตร์

แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2559) กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์พัฒนากีฬาไว้ 6 ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการพัฒนาการออกกำลังกายขั้นพื้นฐานให้มีความสำคัญในการพัฒนาเด็กและเยาวชนทุกกลุ่มให้มีความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติและทักษะในการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตด้วยการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาได้อย่างเหมาะสม สำหรับสร้างเสริมสุขภาวะและสมรรถภาพทางกายอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬาด้วยการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานเพื่อการดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมีความสุขตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนที่มีทักษะและความสามารถทางการกีฬาขั้นพื้นฐานให้ได้รับพัฒนาสู่ความเป็นเลิศทางด้านกีฬาตามความถนัดและศักยภาพอย่างต่อเนื่อง

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการพัฒนาการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเพื่อมวลชนให้มีความสำคัญกับการส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่มได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตอย่างเหมาะสมและสม่ำเสมอ รวมถึงการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนทุกกลุ่มได้มีโอกาสการเข้าถึงการบริการด้านการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาอย่างทั่วถึง เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ จริยธรรม ความสามัคคีและความมีวินัยของคนในชาติ

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศให้มีความสำคัญกับการส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนานักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับให้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อพัฒนาความสามารถโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาทั้งระดับชาติและนานาชาติ โดยพัฒนาระบบกลไกให้บุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนากีฬาทุกระดับ รวมถึงการสร้างและพัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาทุกระดับ ตลอดจนการสร้างระบบและ

กลไกพัฒนาเครือข่ายองค์กรกีฬาในแต่ละระดับ ให้เชื่อมโยงและการบริการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาระบบการจัดและส่งเสริมกีฬาเข้าแข่งขันกีฬา เพื่อความเป็นเลิศทั้งระดับชาติและนานาชาติ

4. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนากีฬาและบุคลากรกีฬาอย่างครบวงจร พัฒนาระบบและกลไกการจัดการแข่งขันให้มีมาตรฐานสากล มีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพทางการกีฬาที่เหมาะสม และทันสมัย รวมถึงการสนับสนุนการจัดตั้งสถาบันผลิตบุคลากรการกีฬาอาชีพ ส่งเสริมการรวมกลุ่มสมาชิกองค์กร สโมสรกีฬาอาชีพ พัฒนาระบบบริหาร สนับสนุนการจัดสรรทุนและสวัสดิการกีฬาอาชีพ คุ้มครองและรักษาสិทธิหรือผลประโยชน์ รวมทั้งสร้างแรงจูงใจให้องค์กรเอกชนร่วมส่งเสริมกีฬาอาชีพ ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพและกีฬาไทยบางชนิดให้เป็นกีฬาอาชีพอย่างยั่งยืน

5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาให้ความสำคัญกับการสร้างงานวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาให้มีการนำไปใช้ในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬา รวมถึงการสนับสนุนการจัดตั้งองค์กรด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาระดับชาติ ระดับภาค ระดับจังหวัด และเครือข่ายวิทยาศาสตร์การกีฬาระดับอำเภอ และจัดหาอัตรากำลังบุคลากรและเครื่องมือ และอุปกรณ์ที่มีมาตรฐานสำหรับให้บริการนักกีฬาและประชาชนทุกกลุ่ม

6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารการกีฬาและการออกกําลังกายให้ความสำคัญกับการบริหารงานแบบบูรณาการ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการกีฬาและการออกกําลังกายทุกระดับ ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาให้ทันสมัย เพื่อบูรณาการและประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

ในการกำหนดนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่นด้านการพัฒนาและการส่งเสริมกีฬานั้น ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นเพื่อการเล่นกีฬาในพื้นที่ ในชุมชนเพื่อการรักษาสุขภาพ ห่างไกล โรคภัยไข้เจ็บ การรักษาสุขภาพะด้านร่างกาย จิตใจ และเป็นเกราะป้องกันภัยให้เด็ก เยาวชน ประชาชนในพื้นที่ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ห่างไกลยาเสพติด ซึ่งจะนำเฉพาะบางยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติมาปรับใช้ในพื้นที่อย่างเหมาะสมกับบริบทของคนในพื้นที่ และตามศักยภาพของท้องถิ่น และท้องถิ่น

แนวคิดเกี่ยวกับการออกกำลังกาย

ความหมายของการออกกำลังกาย

สนธิยา สีละมาด (2557, 3) กล่าวว่า การออกกำลังกาย (Exercise) เป็นกิจกรรมทางกายที่มีคุณลักษณะสำคัญ คือ มีแบบแผน มีระบบ และการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เพื่อปรับปรุงหรือคงรักษาสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) อย่างไรก็ดี การออกกำลังกายก่อนข้างมีรูปแบบและระดับการแข่งขันมากกว่าการเล่นแต่น้อยกว่ากีฬา ผู้ออกกำลังกายไม่จำเป็นต้องมีผู้ฝึกสอนคอยให้คำแนะนำหรือแนวทางเป็นประจำ มีอิสระในการเลือกปฏิบัติตามที่ตนปรารถนา คุณลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของการออกกำลังกาย คือ ผู้ออกกำลังกายสามารถเลือกทำในสิ่งที่ตนเองรู้สึกดีหรือพึงพอใจและสามารถมุ่งความสนใจอยู่ที่ความสนุกสนานของการเคลื่อนไหว แต่ร่างกายจะต้องการมีการออกกำลังกายระดับหนึ่ง มีการออกแรงระดับหนึ่ง มีการออกแรงมากกว่าการเล่นหรือการทำงานในชีวิตประจำวัน และมีแนวทางการปฏิบัติ เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมาย เช่น มีการออกแบบโปรแกรมที่มีความจำเพาะเจาะจง เช่น การลดน้ำหนัก การเพิ่มสมรรถภาพของระบบหัวใจและหลอดเลือด การปรับสภาพอารมณ์ และการลดความเครียด

กิจกรรมทางกายและการออกกำลังกาย

เนื่องจากการออกกำลังกายมีคุณลักษณะสำคัญ คือ การพัฒนาสุขภาพเมื่อกล่าวถึงสุขภาพบุคคลจึงมักจะนึกถึงการออกกำลังกายมากกว่าการเล่นและกีฬา คำว่า “การออกกำลังกาย” จึงมักถูกใช้แทนคำว่า “กิจกรรมทางกาย” อย่างไรก็ดีตามเมื่อกล่าวถึงสุขภาพ การมีกิจกรรมทางกายในชีวิตประจำวันอย่างเพียงพอก็จะมีผลดีต่อสภาวะสุขภาพ ดังนั้น กิจกรรมทางกายและการออกกำลังกายบ่อยครั้งจึงถูกใช้แทนกัน เพียงแต่กิจกรรมทางกายจะมีความหมายที่กว้างและครอบคลุมกว่าการออกกำลังกาย

ประโยชน์ของการออกกำลังกาย

1. เพื่อการเจริญเติบโต การออกกำลังกายจัดเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งที่มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโต เด็กที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย แต่มีการกินอาหารมาก อาจมีส่วนสูงและน้ำหนักตัวมากกว่าเด็กในวัยเดียวกันโดยเฉลี่ย แต่ส่วนใหญแล้วจะทำให้ร่างกายมีไขมันมากเกินไป มีกระดูกเล็ก หัวใจมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับน้ำหนักตัวและรูปร่างอาจผิดปกติได้ เช่น เข้าชิดกัน อ้วนแบบจุ เป็นต้น ซึ่งถือว่าการเจริญเติบโตที่ผิดปกติ ตรงข้ามกับเด็กที่ออกกำลังกายถูกต้องสม่ำเสมอ ร่างกายจะผลิตฮอร์โมนเกี่ยวกับการเจริญเติบโตอย่างถูกต้อง จึงกระตุ้นให้อวัยวะต่าง ๆ เจริญขึ้นพร้อมกันไป ทั้งขนาด รูปร่าง และหน้าที่การทำงาน และเมื่อประกอบกับผลของการออกกำลังกายที่ทำให้เจริญอาหาร การย่อยอาหารและการขับถ่ายดี เด็กที่ออกกำลังกายอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ จึงมีการเจริญเติบโตดีกว่าเด็กที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย

2. เพื่อสุขภาพ เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การออกกำลังกายมีประโยชน์ต่อสุขภาพ ถึงแม้จะไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่า การออกกำลังกายสามารถเพิ่มภูมิคุ้มกันโรคที่เกิดจากการติดเชื้อได้ แต่มีหลักฐานที่บ่งบอครั้งว่า เมื่อนักกีฬาเกิดการเจ็บป่วยจากการติดเชื้อจะสามารถหายได้เร็วกว่า และมีโรคแทรกซ้อนน้อยกว่า ข้อที่ทำให้เชื่อได้แน่ว่า ผู้ที่ออกกำลังกายย่อมมีสุขภาพดีกว่าผู้ที่ไม่ค่อยออกกำลังกาย คือ การที่อวัยวะต่าง ๆ มีการพัฒนาทั้งขนาด รูปร่าง และหน้าที่การทำงาน โอกาสของการเกิดโรคที่ไม่ใช่โรคติดเชื้อ เช่น โรคเสื่อมสมรรถภาพในการทำงานของอวัยวะจึงมีน้อยกว่า

3. เพื่อสมรรถภาพทางกาย ถ้าการออกกำลังกายเป็นยาบำรุง การออกกำลังกายถือเป็นยาบำรุงเพียงอย่างเดียวที่สามารถเพิ่มสมรรถภาพทางกายได้ เพราะไม่มียาใด ๆ ที่สามารถทำให้ร่างกายมีสมรรถภาพเพิ่มขึ้นได้อย่างแท้จริงและถาวร ยาบางอย่างอาจทำให้ผู้ใช้สามารถทนทำงานได้นานกว่าปกติ แต่เมื่อทำไปแล้วร่างกายก็จะอ่อนเพลียกว่าปกติ จนต้องพักผ่อนนานกว่าปกติ หรือร่างกายทรุดโทรมลงไป ในทางปฏิบัติเราสามารถเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายทุก ๆ ด้านได้ เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความอ่อนตัว ความอดทนของกล้ามเนื้อ ความอดทนของระบบไหลเวียนเลือด ความคล่องตัว ฯลฯ

4. เพื่อรูปร่างและทรวดทรง การออกกำลังกายเป็นได้ทั้งยาป้องกันและยารักษาโรค การเสียทรวดทรงในช่วงการเจริญเติบโตป้องกันได้ด้วยการออกกำลังกาย แต่เมื่อเติบโตเต็มที่แล้วยังขาดการออกกำลังกายก็จะทำให้ทรวดทรงเสียไปได้ เช่น ตัวเอียง หลังงอ พุงป่อง ซึ่งทำให้เสียบุคลิกภาพได้อย่างมาก ในระยะนี้ถ้ากลับมาออกกำลังกายอย่างถูกต้อง เป็นประจำสม่ำเสมอ ยังสามารถแก้ไขให้ทรวดทรงกลับดีขึ้นมาได้ แต่การแก้ไขบางอย่างอาจต้องใช้เวลาเป็นเดือนเป็นปี แต่บางอย่างอาจเห็นผลภายในเวลาไม่ถึง 1 เดือน เช่น พุงป่อง การบริหารกายเพื่อเพิ่มความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหน้าท้องเพียง 2 สัปดาห์ ก็ทำให้กล้ามเนื้อหน้าท้องมีความตึงตัวเพิ่มขึ้น จนกระชับอวัยวะภายในไว้ไม่ให้ดันออกมาเห็นพุงป่องได้

5. เพื่อการป้องกันโรค การออกกำลังกายสามารถป้องกันโรคได้หลายชนิด โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากการเสื่อมสภาพของอวัยวะอันเนื่องจากการมีอายุมากขึ้น ซึ่งประกอบกับปัจจัยอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น การกินอาหารมากเกินไป ความเครียด การสูบบุหรี่มาก หรือกรรมพันธุ์ โรคเหล่านี้ ได้แก่ โรคประสาทเสียดุลยภาพ หลอดเลือดหัวใจเสื่อมสภาพ ความดันเลือดสูง โรคอ้วน โรคเบาหวาน โรคข้อต่อเสื่อมสภาพ เป็นต้น ผู้ที่ออกกำลังกายเป็นประจำมีโอกาสเกิดโรคเหล่านี้ได้ช้ากว่าผู้ที่ขาดการออกกำลังกายหรืออาจไม่เกิดขึ้นเลยจนชั่วชีวิต การออกกำลังกายจึงช่วยชะลอความแก่ชรา

6. เพื่อการรักษาโรคและฟื้นฟูสภาพ โรคต่าง ๆ ที่กล่าวในข้อ 5 หากเกิดขึ้นแล้ว การเลือกวิธีออกกำลังกายที่เหมาะสมจัดเป็นวิธีรักษาและฟื้นฟูสภาพที่สำคัญในปัจจุบัน แต่ในการจัดการออกกำลังกายที่เหมาะสมมีปัญหา เพราะบางครั้งโรคกำเริบรุนแรงจนการออกกำลังกายแม้เพียงเบา ๆ ก็เป็นข้อห้าม ในกรณีดังกล่าว การควบคุมโดยใกล้ชิดจากแพทย์ผู้ทำการรักษา และการตรวจสอบสภาพร่างกายโดยละเอียดเป็นระยะเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

จากประโยชน์ของการออกกำลังกายที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการออกกำลังกายเป็นทั้งการสร้างเสริมสุขภาพ การป้องกันและรักษาโรค ซึ่งเป็นพื้นฐานหนึ่งของการพัฒนาที่สำคัญ เพราะถ้าคนมีสุขภาพดี การดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นพื้นฐานก็จะดีตามไปด้วย ดังนั้น หนึ่งในหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ดูแลประชาชน ทั้งด้านคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ สาธารณสุขมูลฐานเพื่อบริการประชาชน พื้นฐานของคุณภาพชีวิตของประชาชน คือ การมีสุขภาพที่แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ดังนั้น กิจกรรมที่ส่งเสริมการออกกำลังกาย จึงเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการพัฒนา จึงควรส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่มีกิจกรรมทางกายหรือกิจกรรมออกกำลังกายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและทัศนคติ

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้หลายความหมาย ดังนี้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า พึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ และพึงใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

ดิเรก ฤกษ์หรรษา (2528) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทัศนคติทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีต่องานที่ทำของบุคคลที่มีต่องานในทางบวก ความสุขของบุคคลอันเกิดจากการปฏิบัติงาน และได้รับผลเป็นที่พึงพอใจ ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกดีหรือรัก มีความสุข ความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญและมีกำลังใจ มีความผูกพันกับหน่วยงาน มีความภาคภูมิใจในความสำเร็จของงานที่ทำ และสิ่งเหล่านี้จะส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงาน ส่งผลต่อความก้าวหน้าและความสำเร็จขององค์กรอีกด้วย

วิรุฬ พรรณเทวี (2542) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะมีความคาดหวังกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมาก และได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อยสอดคล้องกับ ฉัตรชัย คงสุข (2535) กล่าวว่า ความพึงพอใจ

หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งหรือปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้น เมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หากความต้องการหรือจุดมุ่งหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

กิตติมา ปรีดีดิลก (2529) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจที่มีต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ เมื่อได้รับการตอบสนอง

กาญจนา อรุณสุขรุจิ (2546) กล่าวว่า ความพึงพอใจของมนุษย์เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และต้องมีสิ่งเร้าที่ตรงต่อความต้องการของบุคคล จึงจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ดังนั้น สิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้นให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้น

นภารัตน์ เสือจงพรู (2544) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกทางบวกความรู้สึกทางลบและความสุขที่มีความสัมพันธ์กันอย่างซับซ้อน โดยความพึงพอใจจะเกิดขึ้น เมื่อความรู้สึกทางบวกมากกว่าทางลบ

เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ (2540) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นภาวะของความพึงใจหรือภาวะที่มีอารมณ์ในทางบวกที่เกิดขึ้น เนื่องจากการประเมินประสบการณ์ของคน ๆ หนึ่ง สิ่งที่เขาเคยไประหว่างการเสนอให้กับสิ่งที่ได้รับจะเป็นรากฐานของการพอใจและไม่พอใจได้

สง่า ภู่อรงค์ (2540) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายหรือเป็นความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

จากการตรวจสอบเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของบุคคล ซึ่งมักเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการ ก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น ตรงกันข้ามหากความต้องการของตนไม่ได้รับการตอบสนองความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ความพึงพอใจที่เกิดจากผลของการศึกษาที่มุ่งเน้นศึกษาที่ผู้ปกครอง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการนโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลเวียงหนองล่อง การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลเวียงหนองล่อง และผลการประเมินกระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ว่าความพึงพอใจจะนำไปเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา นโยบายและการบริหารงานต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

เชลลี (Shelly อ้างถึงใน ปรากฏดาว คำรงค์พันธ์, 2536) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกสองแบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกทางบวกและความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับความสุขสามารถทำให้เกิดความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อนและมีความสุขนี้จะมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกในทางบวกอื่น ๆ ขณะที่ วิชัย เหลืองธรรมชาติ (2531) กล่าวว่า แนวคิดความพึงพอใจ มีส่วนเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ กล่าวคือ ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนองซึ่งมนุษย์ไม่ว่าอยู่ในที่ใดย่อมมีความต้องการขั้นพื้นฐานไม่ต่างกัน

พิทักษ์ ทรุษิม (2538) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นปฏิกิริยาด้านความรู้สึกต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นที่แสดงผลออกมาในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้ายของกระบวนการประเมิน โดยบ่งบอกทิศทางของผลการประเมินว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางบวกหรือทิศทางลบหรือไม่มีปฏิกิริยา คือ รู้สึกเฉยต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งที่มากระตุ้น

สุเทพ พาณิชพันธ์ (2541) สรุปว่า สิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องมือกระตุ้นให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ประกอบด้วย 4 ประการ คือ

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (Material Inducement) ได้แก่ เงิน สิ่งของ หรือสภาวะทางกายที่ให้แก่ผู้ประกอบการต่าง ๆ
2. สภาพทางกายที่พึงปรารถนา (Desirable Physical Condition) คือ สิ่งแวดล้อมในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งอันก่อให้เกิดความสุขทางกาย
3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ (Ideal Benefaction) หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่สนองความต้องการของบุคคล
4. ผลประโยชน์ทางสังคม (Association Attractiveness) หมายถึง ความสัมพันธ์อันที่มิตรกับผู้ร่วมกิจกรรม อันจะทำให้เกิดความผูกพัน ความพึงพอใจและสภาพการร่วมกัน อันเป็นความพึงพอใจของบุคคลในด้านสังคมหรือความมั่นคงในสังคม ซึ่งจะทำให้รู้สึกมีหลักประกันและมีความมั่นคงในการประกอบกิจกรรม

ปรียากร (2535) สรุปว่า ปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ใช้เป็นเครื่องมือบ่งชี้ถึงปัญหาที่เกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงานนั้นมี 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยด้านบุคคล (Personal Factors) หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงาน ได้แก่ ประสบการณ์ในการทำงาน เพศ จำนวนสมาชิกในครอบครัว อายุ เวลาในการทำงาน การศึกษา เงินเดือน ความสนใจ เป็นต้น

2. ปัจจัยด้านงาน (Factor in the Job) ได้แก่ ลักษณะของงาน ทักษะในการทำงาน ฐานะทางวิชาชีพ ขนาดของหน่วยงาน ความห่างไกลของบ้านและที่ทำงาน สภาพทางภูมิศาสตร์ เป็นต้น

3. ปัจจัยด้านการจัดการ (Factors Controllable by Management) ได้แก่ ความมั่นคงในงาน รายรับ ผลประโยชน์ โอกาสก้าวหน้า อำนาจตามตำแหน่งหน้าที่ สภาพการทำงาน เพื่อนร่วมงาน ความรับผิดชอบ การสื่อสารกับผู้บังคับบัญชา ความศรัทธาในตัวผู้บริหาร การนิเทศงาน เป็นต้น

ความพึงพอใจสำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาจะเป็นความพึงพอใจเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากกระบวนการพัฒนา ซึ่งจะเป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับความสุขสามารถทำให้เกิดความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้น กลุ่มเป้าหมายของการศึกษาก็จะมีความรู้สึกเช่นไร พึงพอใจมากน้อยเพียงไรก็ต้องมาจากปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถวัดได้จากการสังเกต สอบถาม ข้อมูลที่ได้รับก็จะเป็นข้อมูลย้อนกลับ เพื่อนำมาพัฒนากระบวนการทำงานต่อไป

ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

คอตเลอร์ และอาร์มสตรอง (Kotler & Armstrong, 2002) รายงานว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (Motive) หรือแรงขับเคลื่อน (Drive) เป็นความต้องการที่กดดันจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรม เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความต้องการบางอย่างเป็นความต้องการทางชีววิทยา (Biological) เกิดขึ้นจากสภาวะตึงเครียด เช่น ความหิวกระหายหรือความลำบากบางอย่างเป็นความต้องการทางจิตวิทยา (Psychological) เกิดจากความต้องการการยอมรับ (Recognition) การยกย่อง (Esteem) หรือการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (Belonging) ความต้องการส่วนใหญ่อาจไม่มากพอที่จะจูงใจให้บุคคลกระทำในช่วงเวลานั้น ความต้องการกลายเป็นสิ่งจูงใจ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างเพียงพอจนเกิดความตึงเครียด โดยทฤษฎีที่ได้รับความนิยมมากที่สุดมี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ และทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์

1. ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's Theory Motivation) อับราฮัม มาสโลว์ (A. H. Maslow, 1943) ค้นหาวีธีที่จะอธิบายว่า ทำไมคนจึงถูกผลักดันโดยความต้องการบางอย่าง ณ เวลาหนึ่งทำไมคนหนึ่งจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานอย่างมาก เพื่อให้ได้มาซึ่งความปลอดภัยของตนเอง แต่อีกคนหนึ่งกลับทำสิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น คำตอบของมาสโลว์ คือ ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงตามลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกก่อน เมื่อความต้องการนั้นได้รับความพึงพอใจ ความต้องการนั้นก็จะหมดลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความ

พึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดลำดับต่อไป ตัวอย่างเช่น คนที่อดอยาก (ความต้องการทางกาย) จะไม่สนใจต่องานศิลปะชั้นล่าสุด (ความต้องการสูงสุด) หรือไม่ต้องการยกย่องจากผู้อื่น หรือไม่ต้องการแม้แต่อากาศที่บริสุทธิ์ (ความปลอดภัย) แต่เมื่อความต้องการแต่ละขั้นได้รับความพึงพอใจแล้วก็จะมีความต้องการในขั้นลำดับต่อไป

2. ทฤษฎีแรงจูงใจของฟรอยด์ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (S.M. Freud, 1856) ตั้งสมมุติฐานว่า บุคคลมักไม่รู้ตัวมากนักว่าพลังทางจิตวิทยามีส่วนช่วยสร้างให้เกิดพฤติกรรม ฟรอยด์พบว่า บุคคลเพิ่มและควบคุมสิ่งเร้าหลายอย่าง สิ่งเร้าเหล่านี้อยู่นอกเหนือการควบคุมอย่างสิ้นเชิง บุคคลจึงมีความฝันพูดคำที่ไม่ตั้งใจพูด มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผลและมีพฤติกรรมหลอกหลอนหรือเกิดอาการวิตกกังวลอย่างมาก ในขณะที่ ชรีณี เดชจินดา (2535) เสนอทฤษฎีการแสวงหาความพึงพอใจว่า บุคคลพอใจจะกระทำการใด ๆ ที่ให้มีความสุขและจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำในสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือความยากลำบาก โดยอาจแบ่งประเภทความพอใจกรณีนี้ได้ 3 ประเภท คือ

ความพอใจด้านจิตวิทยา (Psychological Hedonism) เป็นทรศนะของความพึงพอใจว่ามนุษย์โดยธรรมชาติจะมีความสุขแสวงหาความสุขส่วนตัวหรือหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ใด ๆ

ความพอใจเกี่ยวกับตนเอง (Egoistic Hedonism) เป็นทรศนะของความพอใจว่ามนุษย์จะพยายามแสวงหาความสุขส่วนตัว แต่ไม่จำเป็นว่าการแสวงหาความสุขต้องเป็นธรรมชาติของมนุษย์เสมอไป

ความพอใจเกี่ยวกับจริยธรรม (Ethical Hedonism) ทรศนะนี้ถือว่า มนุษย์แสวงหาความสุขเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษย์หรือสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่และเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ผู้หนึ่งด้วย

ความพึงพอใจจึงเป็นส่วนหนึ่งของการนำมาเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จของการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนได้อย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถวัดได้จากการสอบถาม การสัมภาษณ์ การสังเกต ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางผู้ศึกษา ผู้ดำเนินการ หรือผู้ที่ต้องการทราบผลของกิจกรรม และสามารถชี้วัดถึงความล้มเหลวและความสำเร็จได้

แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2545, 138) ให้ความหมายของทัศนคติว่า ทัศนคติ คือ สภาวะความพร้อมทางจิตที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ สถานการณ์ต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และสภาวะความพร้อมทางจิตนี้จะต้องอยู่นานพอสมควร

สร้อยตระกูล (ตียานนท์) อรรถมานะ (2541, 64) ให้ความหมายของทัศนคติ ทัศนคติ คือ ผลผสมผสานระหว่างความนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้ และความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด คนใดคนหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ๆ ซึ่งออกมาในทางประเมินค่าอันอาจเป็นไปในทางยอมรับหรือปฏิเสธก็ได้ และความรู้สึกเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งขึ้น

พงศ์ หรดาล (2540, 42) ให้ความหมายของทัศนคติว่า ทัศนคติ คือความรู้สึก ทำที่ ความคิดเห็น และพฤติกรรมของคนที่มีความสัมพันธ์กัน ผู้บริหาร กลุ่มคน องค์กรหรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ โดยการแสดงออกในลักษณะของความรู้สึกหรือทำที่ในทางยอมรับหรือปฏิเสธ

ลักษณะของทัศนคติ

เนื่องจากว่านักจิตวิทยาได้ศึกษาในความหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงควรกล่าวถึงลักษณะรวม ๆ ของทัศนคติที่ทำให้เกิดความเข้าใจทัศนคติให้ดีขึ้น (ศักดิ์ไทย สุทธิจิบรร, 2545, 138) ซึ่งลักษณะของทัศนคติ สรุปได้ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้
2. ทัศนคติมีลักษณะที่คงทนถาวรยาวนานพอสมควร
3. ทัศนคติมีลักษณะของการประเมินค่าอยู่ในตัว คือ บอกลักษณะดี – ไม่ดี ชอบ – ไม่ชอบ เป็นต้น
4. ทัศนคติทำให้บุคคลที่เป็นเจ้าของพร้อมที่จะตอบสนองต่อที่หมายของทัศนคติ
5. ทัศนคติบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคล บุคคลกับสิ่งของและบุคคลกับสถานการณ์ นั่นคือ ทัศนคดีย่อมมีที่หมายนั่นเอง

องค์ประกอบของทัศนคติ

จากการตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับองค์ประกอบของทัศนคติ พบว่า มีผู้เสนอความคิดไว้ 3 แบบ คือ ทัศนคติแบบ 3 องค์ประกอบ ทัศนคติแบบ 2 องค์ประกอบ และทัศนคติแบบ 1 องค์ประกอบ (ธีระพร, 2528, 162 – 163) ดังนี้

1. ทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ แนวคิดนี้จะระบุว่า ทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่
 - 1.1 องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) ประกอบด้วย ความรู้ ความคิดและความคิดเห็น
 - 1.2 องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกชอบ - ไม่ชอบ หรือทำทางที่ดี – ไม่ดี
 - 1.3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติ

2. ทักษะคติมี 2 องค์ประกอบ แนวคิดนี้จะระบุว่า ทักษะคติมี 2 องค์ประกอบ ได้แก่
 - 2.1 องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component)
 - 2.2 องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก (Affective Component)
3. ทักษะคติมียุทธศาสตร์ประกอบเดียว แนวคิดนี้จะระบุว่าทักษะคติมียุทธศาสตร์ประกอบเดียว คือ อารมณ์ความรู้สึกในทางชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ประเภทของทัศนคติ

การแสดงออกทางทัศนคติสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท (ดาร์นี พานทอง, 2542, 43) คือ

1. ทัศนคติในทางบวก (Positive Attitude) คือ ความรู้สึกต่อสิ่งแวดลอมในทางที่ดีหรือยอมรับ ความพอใจ เช่น นักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อการโฆษณา เพราะวิชาการโฆษณาก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม
2. ทัศนคติในทางลบ (Negative Attitude) คือการแสดงออก หรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดลอมในทางที่ไม่พอใจ ไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย เช่น นิดไม่ชอบคนเลี้ยงสัตว์เพราะเห็นว่าทารุณสัตว์
3. การไม่แสดงออกทางทัศนคติ หรือมีทัศนคติเฉย ๆ (Neutral Attitude) คือ มีทัศนคติเป็นกลางอาจจะเพราะว่า ไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ หรือในเรื่องนั้น ๆ เราไม่มีแนวโน้มทัศนคติอยู่เดิมหรือไม่มีแนวโน้มทางความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มาก่อน เช่น เรามีทัศนคติที่เป็นกลางต่อผู้ไม่ใคร่เพราะเราไม่มีความรู้เกี่ยวกับโทษหรือคุณของผู้ไม่ใคร่มาก่อน

จะเห็นได้ว่า การแสดงออกของทัศนคตินั้น เกิดจากการก่อตัวของทัศนคติที่สะสมไว้เป็นความคิดและความรู้สึก จนสามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา ตามทัศนคติต่องานนั้น การก่อตัวของทัศนคติ (The Formation of Attitude) การเกิดทัศนคติแต่ละประเภทรูปแบบนั้น จะก่อตัวขึ้นมา และเปลี่ยนแปลงไปได้เนื่องจากปัจจัยหลายประการด้วยกัน ซึ่งในความเป็นจริง ปัจจัยต่าง ๆ ของการก่อตัวของทัศนคติไม่ได้มีการเรียงลำดับตามความสำคัญแต่อย่างใด ทั้งนี้ เพราะในแต่ละปัจจัยปัจจัยใดมีความสำคัญมากกว่าขึ้นอยู่กับบริบทหรือการอ้างอิงเพื่อก่อตัวเป็นทัศนคตินั้น บุคคลดังกล่าวได้เกี่ยวข้องกับสิ่งของ หรือแนวความคิดที่มีลักษณะแตกต่างกันไป ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่า ทัศนคติสามารถเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้น การสร้างทัศนคติสำหรับผู้ศึกษาและกลุ่มเป้าหมายนั้น เมื่อมีกระบวนการดำเนินงาน กระบวนการศึกษาและการให้ความรู้เพื่อก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีหรือไม่ดี ชอบ หรือไม่ชอบได้ ผลของการศึกษาที่ได้ก็สามารถนำมาเป็นแนวทางการพัฒนากระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนได้เช่นกัน

แนวคิดเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์

มาสโลว์ให้แนวคิดที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง คือ ทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's General Theory of Human Motivation) เป็นทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการของมนุษย์ โดยตั้งสมมติฐานว่ามนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอไม่มีสิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว ความต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็จะเกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของมนุษย์อาจจะซ้ำซ้อน ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจจะยังไม่ทันหมดไปความต้องการอีกอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างก็อาจเกิดขึ้นได้ ความต้องการของมนุษย์มีลักษณะเป็นลำดับขั้นจากต่ำสุดไปหาสูงสุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ขั้นตอน (จิราภา เต็งไตรรัตน์ และคนอื่น ๆ, 2554) ได้แก่

1. ความต้องการด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการในเรื่องอาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน และความต้องการทางเพศ เป็นต้น ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนก็ต่อเมื่อความต้องการทางด้านร่างกายยังไม่ได้รับการตอบสนองเลย

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Need) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์ยังมีความต้องการสูงในขั้นต่อไป คือ ความต้องการทางด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคงต่าง ๆ ความต้องการทางด้านความปลอดภัยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการป้องกัน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากร่างกาย ความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจ

3. ความต้องการทางด้านสังคม ความรักความพอใจ (Belongingness and Love Needs) ภายหลังจากที่ตนได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้ว ก็จะมีความต้องการที่สูงขึ้น คือ ความต้องการทางด้านสังคมจะเริ่มเป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อพฤติกรรมของคน ความต้องการทางด้านนี้เป็นความต้องการเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันและการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น และมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมอยู่เสมอ

4. ความต้องการชื่อเสียงยกย่อง (Self – Esteem Needs) ความต้องการขั้นต่อมาจะเป็นความต้องการที่ประกอบไปด้วยสิ่งต่าง ๆ คือ ความมั่นใจในตนเองในเรื่องความสามารถ ความรู้และความสำคัญในตัวของตัวเอง รวมทั้งความต้องการที่จะมีฐานะเด่นเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หรืออยากให้นักคนอื่นยกย่องสรรเสริญในความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน การดำรงตำแหน่งที่สำคัญในองค์กร

5. ความต้องการความสมหวังในชีวิต (Self – Actualization Needs) ความต้องการสูงสุดของมนุษย์ คือ ความสำเร็จในชีวิตตามความนึกคิดหรือความคาดหวังความทะเยอทะยาน ความใฝ่ฝัน ภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการทั้ง 4 ขั้นอย่างครบถ้วนแล้ว ความต้องการ

ในขั้นนี้จะเกิดขึ้นและมักจะเป็นความต้องการที่เป็นอิสระเฉพาะแต่ละคน ซึ่งต่างก็มีความนึกคิด ฝึฝืนอยากที่จะประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ตนคาดฝันไว้อย่างสูงส่งในทัศนะของตน

นโยบายการบริหารงานด้านการกีฬาของเทศบาลตำบลหนองล่อง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 281 บัญญัติให้รัฐต้อง ให้ความสำคัญแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ ของประชาชนในท้องถิ่นและส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการ จัดทำบริการสาธารณะและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ปัญหาในพื้นที่ และมาตรา 283 บัญญัติว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปในการดูแลและจัดทำบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นและย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการบริหาร การจัดทำบริการสาธารณะ การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลังและมีอำนาจหน้าที่ของตนเอง โดยเฉพาะ โดยต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาจังหวัดและประเทศเป็นส่วนรวมด้วย ประกอบกับพระราชบัญญัติเทศบาล พุทธศักราช 2496 และแก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติ กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 บัญญัติให้เทศบาลมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องทำและอาจจะทำในการจัดทำบริการสาธารณะในเขตพื้นที่ เพื่อประโยชน์ของประชาชน โดยให้การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลต้องเป็นไป เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนโดยใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วม ของประชาชนเป็นสำคัญ ในส่วนของการแถลงนโยบายบัญญัติว่าก่อนนายกเทศมนตรีเข้ารับหน้าที่ ให้ประธานสภาเทศบาลเรียกประชุมสภาเทศบาล เพื่อให้นายกเทศมนตรี แถลงนโยบายต่อสภา เทศบาลโดยไม่มีการลงมติ ภายในสามสิบวันนับแต่วันประกาศผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีจาก บทบัญญัติตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีเจตนารมณ์ที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นหน่วยงานหลักในการจัดทำบริการสาธารณะ และจากภารกิจอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมาย กำหนดที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในฐานะนายกเทศมนตรี จึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดนโยบาย ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ความต้องการของประชาชน ความสำคัญและความจำเป็นเร่งด่วน ภายใต้ศักยภาพและข้อจำกัดของเทศบาล นโยบายของทางภาครัฐเพื่อให้เกิดการพัฒนาตำบลหนองล่อง มีความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานของหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคี เครือข่ายเป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลหนองล่องโดยรวม นายเพ็ญ วรพงษ์วัฒนา นายกเทศมนตรีตำบลหนองล่อง จึงได้กำหนดนโยบายในการบริหารงาน ตลอดระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งไว้จำนวน 8 ด้าน เพื่อแถลงต่อสภาเทศบาล ตำบลหนองล่อง ดังนี้ (นักจัดการงานทั่วไป, 2555)

วิสัยทัศน์ “ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี บริหารงานแบบมีส่วนร่วม”

นโยบายหลัก การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

1. ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนในเขตพื้นที่ได้รับสวัสดิการชุมชนในรูปแบบต่าง ๆ อย่างถ้วนหน้าภายใต้แนวทางการดำเนินชีวิตตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างยั่งยืน

2. ด้านการส่งเสริมและพัฒนาทางด้านการเกษตร การเกษตรกรรม ถือเป็นอาชีพหลักของประชาชนในเขตพื้นที่ถึงร้อยละ 80 ที่ผ่านมามีเกษตรกรต้องประสบปัญหา กับผลผลิตตกต่ำ ผลผลิตไม่มีคุณภาพ และทางด้านการตลาดทำให้รายได้จากการจำหน่ายลดลงหรือประสบภาวะขาดทุน สำหรับการตลาดถือเป็นปัจจัยที่ควบคุมได้ยาก เนื่องจากต้องพึ่งพาตลาดจากต่างประเทศ เป็นส่วนใหญ่และเกินศักยภาพของเทศบาล แนวทางในการที่จะช่วยเหลือเกษตรกร คือ การช่วยลดต้นทุนการผลิตโดยการ

2.1 มุ่งเน้นส่งเสริมการผลิตปุ๋ยชีวภาพทดแทนปุ๋ยเคมี

2.2 ส่งเสริมองค์ความรู้ในการจัดการโดยใช้ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรเป็นศูนย์กลาง

2.3 ส่งเสริมการประกอบอาชีพทางเลือก

2.4 สนับสนุนให้มีการขยายเขตไฟฟ้าเพื่อการเกษตรและขยายระบบชลประทานเพื่อการเกษตร

3. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง ถือเป็นปัญหาที่สำคัญนับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะปัญหาขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ซึ่งเกิดจากความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและการขยายตัวของชุมชนและสังคม ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชุมชน ปัญหาการพังทลายของดินบริเวณตลิ่งริมแม่น้ำลี้ แม่น้ำปิง ซึ่งเกิดจากการกัดเซาะของน้ำในฤดูน้ำหลากทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนและสูญเสียทรัพย์สิน โดยเฉพาะพื้นที่การเกษตร ที่อยู่อาศัย เป็นต้น

3.1 นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมมุ่งเน้นการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล โดยการส่งเสริมการจัดการขยะโดยชุมชนเพื่อชุมชน โดยเทศบาลเป็นหน่วยสนับสนุนทางด้านการทรัพยากรในการดำเนินการผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนและภาคีเครือข่าย เพื่อให้เกิดความยั่งยืนควบคู่กับการใช้มาตรการทางกฎหมาย

3.2 ส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมครัวเรือนนำอยู่ชุมชนน้อมอง

3.3 นโยบายด้านทรัพยากรธรรมชาติ สนับสนุนให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดทำผนังหรือเขื่อนป้องกันตลิ่งบริเวณริมแม่น้ำ เพื่อป้องกันการกัดเซาะและพังทลายของหน้าดินในฤดูน้ำหลากป้องกัน และลดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินที่อาจเกิดขึ้น

4. ด้านการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาและนันทนาการ

4.1 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพในการจัดการศึกษาของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาล ตำบลหนองล่องให้มี คุณภาพมาตรฐาน โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนและภาคีเครือข่ายเพื่อก้าวไปสู่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กต้นแบบและน่ายุ่

4.2 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเพื่อคุณภาพที่ดีของเด็กและชุมชน

4.3 ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ตามอัธยาศัยแก่ประชาชนในชุมชน

4.4 ส่งเสริมและสนับสนุนสวัสดิการด้านการศึกษาแก่เด็กและเยาวชน

4.5 ส่งเสริมและสนับสนุนการบำรุงพุทธศาสนาและการอนุรักษ์ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีและภูมิปัญญาของชุมชนให้อยู่เคียงคู่ชุมชน

4.6 ส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาและนันทนาการของชุมชน

5. ด้านการสาธารณสุข ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีสุขภาพดีถ้วนหน้า สามารถเข้าถึงการบริการด้านสาธารณสุขขั้นพื้นฐานในชุมชนอย่างทั่วถึงผ่านกองทุนหลักประกันสุขภาพเทศบาลตำบลหนองล่อง

6. ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

6.1 สนับสนุนการก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซม โครงสร้างพื้นฐานตามความต้องการ และจำเป็นของชุมชนผ่านกระบวนการทางเวทีประชาคมของชุมชน

6.2 ส่งเสริมและสนับสนุนการขยายเขตไฟฟ้าสำหรับครัวเรือนและไฟฟ้าสาธารณะในชุมชน

7. ด้านความมั่นคงและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

7.1 สนับสนุนและจัดชุดสายตรวจอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) และเจ้าหน้าที่สำหรับการรักษาความสงบเรียบร้อยและการบริการประชาชนในชุมชน

7.2 สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์รับปรึกษาด้านกฎหมายของเทศบาลเพื่อบริการประชาชนในเขตเทศบาล

7.3 สนับสนุนการติดตั้งกล้องวงจรปิด (CCTV) ในชุมชนเพื่อป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

7.4 ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติคของ
หน่วยงานและชุมชน

7.5 สนับสนุนช่วยเหลือในการป้องกันบรรเทาสาธารณภัยและการสงเคราะห์
ผู้ประสบภัย

7.6 ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดสวัสดิการแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ในการป้องกันและ
บรรเทาสาธารณภัย ในชุมชน

8. ด้านการเมืองและการบริหารองค์กร

8.1 ส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาตำบลอย่างจริงจัง

8.2 สนับสนุนและแสวงหาภาคีเครือข่ายทุกภาคส่วนในการเข้ามามีส่วนร่วมใน
การพัฒนาตำบล เพื่อให้การพัฒนาเป็นไปอย่างระบบและเกิดความยั่งยืน

8.3 ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพในการบริหาร การบริการของบุคลากรภายใน
องค์กรให้มีคุณภาพ

จากการแถลงนโยบายการบริหารของผู้บริหาร ซึ่งถือเป็นแนวทางการพัฒนาพื้นที่ตำบล
หนองล่อง ซึ่งนโยบายดังกล่าว ผู้ศึกษาสามารถนำมาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเกี่ยวกับการ
ดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง ในด้านการ
สาธารณสุข ซึ่งผู้บริหารมีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีสุขภาพดี โดยอาศัยการมีส่วนร่วม
ของภาคีเครือข่าย เพราะการพัฒนาการบริหารองค์กรตามนโยบายของผู้บริหารจะเน้นการมีส่วนร่วม
ของภาคประชาชน ภาคีเครือข่าย ซึ่งสามารถนำมาเป็นส่วนร่วมหนึ่งของการศึกษา ซึ่งผลการศึกษา
ที่ได้จะมีผลต่อการพัฒนา สนับสนุนนโยบายของผู้บริหาร และสะท้อนถึงผลของการบริหารงาน
เป็นอย่างดี เพราะการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่พัฒนาสุขภาพของคนในท้องถิ่น จุดเริ่มต้นที่สำคัญ
ก็คือนโยบายการบริหารงาน และการบริหารงานจะสำเร็จผลหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับกระบวนการต่าง ๆ
ที่มีส่วนสนับสนุนการบริหารพัฒนา ซึ่งผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการสนับสนุนนโยบายด้าน
สุขภาพสำหรับประชาชนเป็นสิ่งสำคัญไม่น้อยกว่าด้านอื่น ๆ และการดำเนินการจะต้องมีส่วนที่ช่วย
ส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกัน ปัญหาสุขภาพของประชาชนในท้องถิ่น จึงขึ้นอยู่กับแนวทางการ
พัฒนาของท้องถิ่นเช่นกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิตติ ชนะฤทธิชัย (2554) ศึกษาการบริหารจัดการสนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่
ภายหลังการรับถ่ายโอนภารกิจจากภารกิจกีฬาแห่งประเทศไทย และศึกษาผลการดำเนินงานในการรับ
บริการของผู้มาใช้บริการสนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบ

สัมภาษณ์กับผู้ปฏิบัติงานบริหารสนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ จำนวน 4 คน และใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างผู้มาใช้บริการสนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ จำนวน 400 คน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ศึกษาด้วยตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ และนำมาสรุปเป็นความเรียง ส่วนข้อมูลแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ด้านทรัพยากรในการบริหารจัดการ (4 M's) ศูนย์กีฬามีจำนวนบุคลากร 36 คน แบ่งเป็นข้าราชการ 1 คน ลูกจ้างตามภารกิจ 13 คน และลูกจ้างรายวัน 22 คน โดยบริหารจัดการสนามกีฬาจังหวัดเกี่ยวกับการดูแลรักษาอาคารสถานที่ การดูแลความสะอาด และทัศนียภาพ โดยรอบและดำเนินการจัดเตรียมสนามกีฬาและอุปกรณ์สำหรับผู้มาใช้บริการ โดยได้รับการจัดสรรเงินในการบริหารจัดการสนามกีฬาจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด และเงินงบประมาณอุดหนุนจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ทั้งในเรื่องของสถานที่ วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ให้มีความพร้อมและเพียงพอต่อการให้บริการผู้มาใช้บริการออกกำลังกายและเล่นกีฬา ด้านกระบวนการบริหารจัดการ (POSDCORB) มีการวางแผน นโยบาย และกำหนดกรอบแผนการปฏิบัติงาน โดยระดับหัวหน้า และแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบตามลำดับสายงานการบังคับบัญชา สักงานและมอบหมายงานตามความรู้ความสามารถของบุคลากร มีการวางแผนกำลัง สรรหาและคัดเลือกบุคคล เข้าทำงานทดแทนตำแหน่งที่ว่าง และส่งเสริมพัฒนาบุคลากร โดยจัดฝึกอบรมทั้งภายในและภายนอก ศึกษาดูงาน และสร้างขวัญและกำลังใจให้กับบุคลากรในการปฏิบัติงาน มีการประสานงานที่ดีทั้งจากหน่วยงานภายในและภายนอก และด้านความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการส่วนใหญ่มีความพึงพอใจทุกด้านอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้ ศูนย์กีฬา สนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ ควรมีการจัดทำปฏิทินการปฏิบัติงานให้มีความชัดเจนเป็นระบบ เช่น ระบบรักษาความปลอดภัย ตรวจสอบและซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุด และประชาสัมพันธ์การจัดโครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ให้ประชาชนในจังหวัดได้รับรู้และมีส่วนร่วม

กิริติ มีแวง (2553) ศึกษาเรื่อง การส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคในการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ และเพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหามาอุปสรรคในการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ คณะบริหาร หัวหน้าส่วน เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน นักพัฒนาชุมชน นักวิชาการศึกษานักวิชาการสาธารณสุข จำนวน 10 คน ผลการศึกษาปัญหา อุปสรรคในการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ พบว่า

1) ปัญหาด้านนโยบาย องค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซวไม่มีนโยบายส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ ไม่มีการติดตามผลการติดตามนโยบาย 2) ปัญหาด้านวางแผน องค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว ไม่มีการวางแผนด้านการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ ไม่มีการจัดทำแผนพัฒนาด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ 3) ปัญหาด้านงบประมาณ การจัดสรรงบประมาณเพื่อดำเนินการตามแผนการส่งเสริมกีฬามีน้อย หรือมีบางปีไม่มีการจัดสรรงบประมาณในการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ 4) ปัญหาด้านบุคลากร ไม่มีการพัฒนาเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ขาดแคลนบุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ และ 5) ปัญหาด้านองค์กรการมีส่วนร่วมของชุมชน ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือกับองค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว หน่วยงานราชการอื่น หรือองค์กรอื่นก็ให้ความร่วมมือน้อย

แนวทางการแก้ไขปัญหา อุปสรรคในการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ มีดังนี้ 1) ด้านนโยบาย ควรมีนโยบายส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ มีการจัดความสำคัญของปัญหาไว้ในระดับต้น โดยนโยบายจะมุ่งเน้นเรื่องส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพเป็นสำคัญ 2) ด้านวางแผน ควรมีการวางแผนด้านการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ มีการจัดทำแผนพัฒนาด้านการส่งเสริมกีฬาขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว 3) ด้านงบประมาณ ควรส่งเสริมให้มีการจัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้นทุกปี จัดทำข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ ให้มีมากขึ้นกว่าทุกปี ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานอื่นของรัฐในท้องถิ่น 4) ด้านบุคลากร ควรมีการพัฒนาเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ให้มีความรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ เพิ่มพูนความรู้และมีการศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ มาใช้ในการส่งเสริมกีฬา และ 5) ด้านองค์กรการมีส่วนร่วมของชุมชน ควรมีการส่งเสริมให้ผู้นำชุมชนและประชาชนมีส่วนร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว และองค์การบริหารส่วนตำบลควรประสานเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานราชการอื่น หรือองค์กรอื่น ในการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ

วิจักร อาทับทริยา (2546) ศึกษาเรื่องการสร้างสุขภาพด้วยการออกกำลังกาย : จากนโยบายสู่การปฏิบัติการศึกษานี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์เชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาวิเคราะห์แผนพัฒนาแห่งชาติที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย ประโยชน์ และความสำคัญของการออกกำลังกายต่อสุขภาพ และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงแผนพัฒนาสู่การปฏิบัติโดยการศึกษาวิเคราะห์แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – พ.ศ. 2549) แผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 9 และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 รวมทั้ง ศึกษาเอกสารวิชาการงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย ผลการวิเคราะห์เอกสาร สรุปได้ว่า 1) การเคลื่อนไหวออกกำลังกายมีประโยชน์ต่อสุขภาพและความสมบูรณ์แข็งแรง และช่วยความเสี่ยงต่อการเป็นโรคที่

ป้องกันได้ด้วยการออกกำลังกาย 2) แผนพัฒนาแห่งชาติที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 เป็นแผนแม่บท โดยมีแผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 9 และแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 เป็นแผนรองรับ ซึ่งได้กำหนดยุทธศาสตร์หลักไว้ โดยมีเป้าหมายร่วมกัน คือ ให้ประชาชนมีการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬามากขึ้น และลดอัตราการเจ็บป่วยด้วยสาเหตุที่ป้องกันได้ เช่น โรคหัวใจ ความดันโลหิตสูง เบาหวาน รัฐบาลประกาศกำหนดนโยบายสร้างสุขภาพ โดยตั้งเป้าหมายให้ประชาชนอายุ 6 ปีขึ้นไป ออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที และมีชมรมสร้างสุขภาพ อย่างน้อยต้องมี 1 ชมรมต่อหนึ่งหมู่บ้าน 3) ปัจจัยที่มีผลต่อการแปลงแผนพัฒนาสู่การปฏิบัติ ได้แก่ การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย ความชัดเจนของแผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 9 และการสนับสนุนจากทุกภาคส่วนอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง 4) ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานสร้างสุขภาพ ได้แก่ กระแสสังคม แรงเสริมแรงจูงใจ องค์ความรู้ นโยบายของรัฐบาล การมีส่วนร่วมของประชาคม การประชาสัมพันธ์ งบประมาณ ระบบรายงาน และภาคีเครือข่ายด้านสุขภาพ สรุปผลการศึกษา แผนพัฒนาระดับชาติมี 3 แผน ที่มีเป้าหมายการพัฒนาคนร่วมมือ กระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา เป็นเจ้าภาพร่วมในการบริหารจัดการ ให้โอกาสประสบผลสำเร็จมากขึ้น การประสานนโยบายระหว่างหน่วยงานภาคี การบูรณาการแผน และการประสานการดำเนินงานร่วมกัน เป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลให้ประสบสำเร็จในการดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายสร้างสุขภาพ

ชาญวิทย์ ตาลทอง (2547) ศึกษาบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการพัฒนาองค์กรชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองพอก อำเภอนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพอก มีบทบาทในการส่งเสริมการพัฒนาองค์กรชุมชนด้านงบประมาณ โดยกำหนดลงในแผนพัฒนาตำบล และจัดสรรให้กลุ่มตามความจำเป็นและความต้องการของกลุ่มเพื่อเป็นทุนในการดำเนินงาน และเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม ศึกษาดูงาน มีบทบาทในการพัฒนาองค์กรชุมชนด้าน วัสดุ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ สนับสนุนวัสดุฝึกอบรม มีการจัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการบริหารจัดการเพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้ ความเข้าใจ นำไปพัฒนากลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังมีบทบาทในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน มีการจัดเวทีประชาคมการฝึกอบรมสัมมนา การแข่งขันกีฬาตำบลหนองพอก รวมถึงการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปสมัครเป็นสมาชิกของกลุ่ม

ศิริวรรณ พิทยรังสฤษฎ์ และกมลภกร สมมิตร (2556) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของระบบสร้างเสริมสุขภาพตามธรรมนูญ ว่าด้วยระบบสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2552 และแนวโน้มในอนาคต โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อทบทวนและวิเคราะห์สถานการณ์ของระบบสร้างเสริมสุขภาพในช่วง พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2555 2) เพื่อประเมินสถานการณ์ โอกาส ภัยคุกคาม

ในระบบสร้างเสริมสุขภาพ โดยอ้างอิงจากสาระในธรรมนูญว่าด้วยระบบสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2552 และ 3) เพื่อให้ข้อเสนอแนะทิศทางการที่จะเป็นในการกำหนดภาพอนาคตหรือภาพพึงประสงค์ ในอีก 10 ปี ข้างหน้าในมุมมองของนักวิชาการ

ผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย ด้านภาวะขาดกิจกรรมทางกาย (การออกกำลังกาย) ลดลงเมื่อเปรียบเทียบผลการสำรวจสุขภาพประชาชนไทยโดยการตรวจร่างกาย ครั้งที่ 3 ปี พ.ศ. 2547 กับการสำรวจสุขภาพประชาชนไทยโดยการตรวจร่างกาย ครั้งที่ 4 ปี พ.ศ. 2552 ของสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข พบว่า 1) ประชาชนไทย อายุ 15 ปี ขึ้นไป มีกิจกรรมเคลื่อนไหวและออกกำลังกายไม่เพียงพอในอัตราลดลง จากร้อยละ 22.5 ในปี 2547 เป็นร้อยละ 18.5 ในปี พ.ศ. 2552 โดยพบในกลุ่มอาชีพที่มีลักษณะไม่ต้องใช้แรงกายมาก เช่น งานเสมียน นักวิชาการ ผู้บริหาร ผู้ที่ไม่มีอาชีพ และแม่บ้าน ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของการส่งเสริมให้ออกกำลังกายเพิ่มเติม ซึ่งมีการสูญเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาสุขภาพเป็นจำนวนเงิน 175,000 ล้านบาท 2) ประชากรไทยอายุ 15 ปี ขึ้นไป มีกิจกรรมทางกาย คือ การทำงาน การเดินทาง และกิจกรรมยามว่าง อยู่ในระดับเพียงพอ คือ มีกิจกรรมทางกายตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป (ออกแรงต่อเนื่อง 10 นาทีขึ้นไป) ร้อยละ 81.5 ในจำนวนนี้แบ่งเป็นกิจกรรมทางกาย ระดับมาก ร้อยละ 56 เช่น การยกของหนัก งานก่อสร้างขุดดิน เดินแอโรบิก วิ่ง เป็นต้น และกิจกรรมทางกาย ระดับปานกลาง ร้อยละ 25.5 เช่น การทำงานบ้าน ถูของเบา ๆ เดินไปมา เป็นต้น เฉลี่ยคนไทยมีกิจกรรมทางกายยามว่าง เท่ากับ 81.4 นาทีต่อวัน 3) กลุ่มผู้มีกิจกรรมทางกาย กลุ่มที่มีการเคลื่อนไหวทางกาย และการออกกำลังกายเพียงพอมีสูงสุด ในช่วงอายุ 37 – 59 ปี ซึ่งเป็นวัยทำงาน รองลงมา คือ ช่วงอายุ 15 – 27 ปี และต่ำสุดคือกลุ่มอายุ 80 ปีขึ้นไป 4) การออกกำลังกาย ในปี พ.ศ. 2553 มีประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายที่สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) ไม่น้อยกว่า 520,000 คน ซึ่งใกล้เคียงกับ ปี พ.ศ. 2552

ผลงานความก้าวหน้าที่สำคัญด้านการออกกำลังกาย 1) ส่งเสริมให้คนไทยมีกิจกรรมทางกายในชีวิตประจำวันผ่านกิจกรรมทั่วประเทศ 2) ขยายภาคีเครือข่ายที่มีมาตรการส่งเสริมการออกกำลังกายทั่วประเทศร่วมจัดกิจกรรมออกกำลังกายทั่วประเทศ และ 3) สร้างนวัตกรรมให้คนไทยออกกำลังกายสนุก ทำได้ทุกที่

กัญญพร ภูแสนกล้า (2553) ศึกษาการดำเนินงานส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอวังสามสี จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอวังสามสี จังหวัดอุบลราชธานี มีการวางแผนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาชุมชน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีขั้นตอนการวางแผนมีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อการดำเนินงานและงบประมาณในการส่งเสริมกิจกรรมชุมชน มีการสนับสนุนการดำเนินงานและงบประมาณ

ในการส่งเสริมกิจกรรมกีฬาชุมชน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีการสนับสนุนการดำเนินงานและงบประมาณ คือ องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดสรรให้กิจกรรมกีฬาชุมชน จำนวนงบประมาณ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดสรรให้กิจกรรมกีฬาองค์การบริหารส่วนตำบล มีการสนับสนุน อุปกรณ์กีฬา และสถานที่ในการส่งเสริมกิจกรรมกีฬาสนามกีฬาในชุมชน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีการสนับสนุนอุปกรณ์ และสถานที่ในการพัฒนาสนามกีฬา หรือสนามที่เป็นการเล่นกีฬาโดย องค์การบริหารส่วนตำบล มีการประชาสัมพันธ์ คือ การประชุมชี้แจงคณะกรรมการชุมชนเรื่อง กิจกรรมกีฬาชุมชน และการจัดกิจกรรมเล่นกีฬา เพื่อเป็นการส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในชุมชน คิดเป็นร้อยละ 68 โดยมีขั้นตอนการประชาสัมพันธ์ คือ มีการประชุมชี้แจงคณะกรรมการชุมชนเรื่องกิจกรรมกีฬา ชุมชน และมีการจัดกิจกรรมเล่นกีฬาเพื่อเป็นการส่งเสริมกิจกรรมกีฬาชุมชน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีการจัดกิจกรรมการเล่นกีฬาประเภทฟุตบอล คิดเป็นร้อยละ 65.6 ปัญหาการดำเนินงาน ส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอม่วงสามสิบ จังหวัด อุบลราชธานี โดยประสบปัญหาต่าง ๆ ดังนี้ 1) ปัญหาการดำเนินงานส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในชุมชน 2) ปัญหาจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง 3) ปัญหาเนื่องจากการได้รับความร่วมมือจากประชาชน เป็นต้น

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ซึ่งทางผู้ศึกษาได้รวบรวมศึกษา ค้นคว้า ข้อมูล ซึ่งมีความสัมพันธ์ในการศึกษาเนื่องด้วยการศึกษา “กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬา เพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน” นี้ สามารถนำมาเป็นข้อมูลประกอบการศึกษาและการกำหนดแนวทางการศึกษาค้นคว้า ซึ่งการศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ ตลอดจน การศึกษากระบวนการจัดกิจกรรมกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่องและ ผลของการจัดการแข่งขันกีฬาที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานด้านส่งเสริมกีฬา เพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ดังนั้น แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สามารถกำหนดกรอบแนวคิดเพื่อเป็นแนวทางการศึกษาของผู้ศึกษา ดังต่อไปนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mix Method) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษากระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบล หนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยแบบผสมผสาน (Mix Method) โดยศึกษานโยบายของผู้บริหาร (Policy) เอกสารทางวิชาการ แผนยุทธศาสตร์ แผนพัฒนาเทศบาล ข้อมูลนโยบายและโครงสร้างการบริหารจัดการด้านกีฬาพลชนที่ส่งผลต่อกระบวนการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง และการรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในการศึกษาความต้องการของเยาวชน และสำรวจความพึงพอใจและทัศนคติของผู้ปกครอง เยาวชน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมส่งเสริมกีฬาพลชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัยและนำเสนอเป็นหัวข้อตามลำดับ ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ 1 ใช้วิธีแบบเจาะจง โดยการวิจัยในครั้งนี้เป็นคณะผู้บริหารและบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนเทศบาลตำบลหนองล่องจำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ 2 ใช้วิธีแบบเจาะจง เป็นนักกีฬา (เยาวชน) ที่เข้าร่วมกิจกรรมที่มีอายุระหว่าง 15 – 25 ปี แต่ละหมู่บ้าน หมู่บ้านละ 10 คน จำนวน 9 หมู่บ้าน รวม 90 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ 3 เป็นประชากรในเขตเทศบาลตำบลหนองล่องที่เป็นผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำทางด้านกีฬาและผู้ปกครองเยาวชน เยาวชน ประชาชนที่เกี่ยวข้อง ได้จากการสุ่มตัวอย่างด้วยการใช้จำนวนเยาวชนในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่องเป็นหลัก โดยใช้สูตรการหากลุ่มตัวอย่างในกรณีที่ประชากรมีจำนวนแน่นอน (Finite Population)

สูตรที่ใช้ในการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง คือ

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

e คือ ความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นในรูปของสัดส่วน = 0.05

สามารถคำนวณได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 กลุ่มตัวอย่างที่ 3

หมู่บ้าน	กลุ่มประชากร (เยาวชนช่วงอายุ 15 – 25 ปี)			กลุ่มตัวอย่าง (เยาวชนช่วงอายุ 15 – 25 ปี)		
	ชาย (คน)	หญิง (คน)	จำนวน (คน)	ชาย (คน)	หญิง (คน)	จำนวน (คน)
1	49	71	120	17	25	42
2	46	34	80	16	12	28
3	38	35	73	17	15	32
4	43	42	85	15	18	33
5	36	24	60	13	8	21
6	36	43	79	13	15	28
7	33	26	59	12	9	21
8	41	38	79	14	14	28
9	38	36	74	13	13	26
รวม	339	330	669	100	87	187

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบปลายเปิด โดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกีฬาเพื่อมวลชน ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระตามหัวข้อที่กำหนด ซึ่งจะเน้นในเรื่องนโยบายเป็นหลัก

2. แบบสำรวจความต้องการสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ 2 โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสำรวจเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check – List) ประกอบด้วยข้อมูลส่วนต่าง ๆ ได้แก่ เพศ วุฒิทางการศึกษาและอาชีพ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสำรวจเกี่ยวกับความต้องการของผู้ตอบแบบสำรวจ เป็นแบบสำรวจรายการ (Check – List) ในหัวข้อต้องการหรือไม่

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

3. แบบสอบถามความพึงพอใจสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ 3

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจ และทัศนคติในกระบวนการส่งเสริมกีฬาสำหรับเยาวชน

ในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง 3 ด้าน ได้แก่

- 1) ด้านบุคลากร
- 2) ด้านการบริหารจัดการ
- 3) ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก

ตอนที่ 3 ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะในกระบวนการส่งเสริมกีฬาสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง

4. วิธีสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง ตามขั้นตอนดังนี้

4.1 ศึกษาหลักการทฤษฎีจากตำรา เอกสาร บทความทางวิชาการและงานวิจัย

4.2 นำข้อมูลที่ได้มากำหนดกรอบแนวความคิดในการวิจัย

4.3 สร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถามตามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

5 ระดับ คือ ระดับความพึงพอใจมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด แล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม และนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไข

4.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้ในการเก็บข้อมูลตามกลุ่มตัวอย่าง

5. การบริหารจัดการกีฬาและการฝึก

การจัดกิจกรรมด้วยกีฬาฟุตบอล

1) ทำการฝึกทักษะเบื้องต้นของกีฬาฟุตบอลเป็นระยะเวลา 9 สัปดาห์

2) สัปดาห์ที่ 10 จัดการแข่งขันกีฬาฟุตบอล โดยแบ่งเด็กและเยาวชนออกเป็น 4 ทีม

โดยให้ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ประเมินทักษะของเด็กและเยาวชนให้แต่ละทีมมีทักษะใกล้เคียงกัน แล้วจัดการแข่งขันแบบพบกันหมด

การจัดกิจกรรมด้วยกีฬาวอลเลย์บอล

1) ทำการฝึกทักษะเบื้องต้นของกีฬาวอลเลย์บอลเป็นระยะเวลา 9 สัปดาห์

2) สัปดาห์ที่ 10 จัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล โดยแบ่งเด็กและเยาวชนออกเป็น 4 ทีม

โดยให้ผู้ฝึกสอนเป็นผู้ประเมินทักษะของเด็กและเยาวชนให้แต่ละทีมมีทักษะใกล้เคียงกัน แล้วจัดการแข่งขันแบบพบกันหมด

การจัดกิจกรรมด้วยกีฬามวยไทย

ฝึกทักษะมวยไทยเป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ โดยไม่จัดการแข่งขัน

สถานที่ดำเนินการวิจัย

1. ฟุตชอล ดำเนินการจัดกิจกรรมสนามฟุตชอล เทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน
2. วอลเลย์บอล ดำเนินการจัดกิจกรรมสนามวอลเลย์บอล โรงเรียนบ้านท่าหลุก ตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน
3. มวยไทย ดำเนินการจัดกิจกรรมเวทีมวยบ้านท่าหลุก ตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำแบบการสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์โดยตรงกับคณะผู้บริหารและบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง จังหวัดลำพูน โดยมีการบันทึกเทปและกรอกเอกสารยืนยันการสัมภาษณ์ทุกครั้ง และนำข้อมูลที่ได้กลับมาถอดเทป
2. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจาก ผู้ใหญ่บ้าน, ผู้นำทางด้านกีฬาและผู้ปกครองนักกีฬา และเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง ซึ่งใช้เวลาเก็บและรวบรวมแบบสอบถามในวันนั้น
3. เก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืน
4. รวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้มาดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าสถิติต่าง ๆ ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจของประชาชนในเขตอำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน เกี่ยวกับกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย โดยถือเกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีความพึงพอใจในการบริหารงานอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีความพึงพอใจในการบริหารงานอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	มีความพึงพอใจในการบริหารงานอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	มีความพึงพอใจในการบริหารงานอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	มีความพึงพอใจในการบริหารงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นการสอบถามความคิดเห็นแบบปลายเปิด เป็นการใช้สถิติเชิงพรรณนา

สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อวัดความเที่ยงตรง (Validity)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหา
	$\sum R$ แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด
	N แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

สถิติพื้นฐาน

1. ค่าร้อยละ (Percentage)
2. ค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{x}$)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$ แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$ แทน	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
	N แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

$$S.D. = \frac{\sqrt{\sum (\bar{x} - x)^2}}{N}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	x	แทน	คะแนนระดับการประเมิน
	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย เรื่องกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน สามารถนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 3 ตอน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 นโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาล ตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ตอนที่ 2 กระบวนการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ตอนที่ 3 ประเมินผลการกระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาล ตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ตอนที่ 1 นโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาล ตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พุทธศักราช 2496 และแก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 บัญญัติให้เทศบาลมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องทำและอาจจะจัดทำบริการสาธารณะในเขตพื้นที่เพื่อประโยชน์ของประชาชน โดยให้การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน โดยใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีและให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสำคัญ ในส่วนของการแถลงนโยบายบัญญัติว่า ก่อนนายกเทศมนตรีเข้ารับหน้าที่ให้ประธานสภาเทศบาลเรียกประชุมสภาเทศบาล เพื่อให้นายกเทศมนตรีแถลงนโยบายต่อสภาเทศบาล โดยไม่มีการลงมติภายในสามสิบวัน นับแต่วันประกาศผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีจากบทบัญญัติตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีเจตนารมณ์ที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการจัดทำบริการสาธารณะและจากภารกิจอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในฐานะนายกเทศมนตรี จึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดนโยบาย

ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ความต้องการของประชาชน ความสำคัญและความจำเป็นเร่งด่วน ภายใต้ศักยภาพและข้อจำกัดของเทศบาล นโยบายของทางภาครัฐเพื่อให้เกิดการพัฒนาตำบลหนองล่อง มีความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืน บนพื้นฐานของหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคีเครือข่ายเป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลหนองล่องโดยรวม นายเพลิน วรพงศ์วัฒนา นายกเทศมนตรีตำบลหนองล่อง จึงได้กำหนดนโยบายในการบริหารงาน ตลอดระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งไว้ จำนวน 8 ด้าน เพื่อแถลงต่อสภาเทศบาลตำบลหนองล่อง ดังนี้ (นักจัดการงานทั่วไป, 2555)

วิสัยทัศน์ “ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี บริหารงานแบบมีส่วนร่วม”

นโยบายหลัก การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน คือ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาด้านที่ 4 ด้านการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาและนันทนาการ ข้อที่ 6 ส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาและนันทนาการของชุมชน

จากนโยบายการบริหารดังกล่าว ถือเป็นแนวทางที่กำหนดการพัฒนาองค์กรเทศบาล ตำบลหนองล่องสู่การวิเคราะห์องค์กร ปัญหาความต้องการ ปัจจัยภายนอก ซึ่งได้แก่ นโยบาย การพัฒนาประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายกรมส่งเสริมการปกครอง ท้องถิ่น นโยบายการพัฒนาจังหวัดและนโยบายอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยผู้ที่มีหน้าที่สำคัญในการจัดทำ แผนพัฒนาเทศบาลจะต้องรวบรวมจากส่วนงานทุกส่วน เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลสู่การจัดทำ แผนพัฒนาในระดับต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา แผนพัฒนาสามปีแผนปฏิบัติการ ประจำปีผู้การจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือเทศบัญญัติ ซึ่งเป็นการเสนอแผนการใช้จ่าย ประจำปีผ่านความเห็นชอบจากสภาเทศบาล ที่สำคัญ คือ การกำหนดโครงการและกิจกรรมที่เป็น รูปธรรมในเทศบัญญัตินั้น ถือเป็นการกำหนดแผนการดำเนินงานว่าใน 1 ปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 คือ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2559 ถึง วันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2560 เทศบาลตำบลหนองล่องได้ กำหนดแผนการใช้จ่ายงบประมาณแผนงาน หมวด รายการ โครงการ และจำนวนงบประมาณ ที่สอดคล้องและสมดุลกัน ระหว่างประมาณการรายรับและประมาณการรายจ่าย ที่สำคัญความ สอดคล้องที่จำเป็นตามระเบียบการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือ รายการ โครงการกิจกรรมที่มีมติให้กำหนดเป็นค่าใช้จ่ายในเทศบัญญัติจะต้องปรากฏในแผนพัฒนาเทศบาล

เมื่อมีโครงการหรือกิจกรรมที่บรรจุอยู่ในแผนการใช้จ่ายงบประมาณประจำปีแล้ว การจัดทำโครงการจะต้องมีระเบียบ กฎหมายเป็นกรอบในการใช้จ่ายงบประมาณ คือ ระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการจัดงาน การจัดการแข่งขันกีฬาและการส่ง นักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2559 โดยมีการกำหนด รายละเอียดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการจัดงาน การจัดการแข่งขันกีฬา และการส่งนักกีฬาเข้าร่วม

การแข่งขันกีฬา กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถตั้งงบประมาณและใช้จ่ายงบประมาณ ตามที่จัดไว้ได้ไม่เกินอัตราส่วนของรายได้จริงในปีงบประมาณที่ผ่านมา ทั้งนี้ ไม่รวมเงินอุดหนุนที่รัฐบาลจัดสรรให้สำหรับเทศบาลเบิกจ่ายได้ไม่เกินร้อยละ 5 โดยแยกเป็น 3 หมวดดังนี้

หมวดที่ 1 ค่าใช้จ่ายในการจัดงานให้เบิกได้ตามรายการ

1. ในกรณีจำเป็นต้องมีพิธีทางศาสนาในการจัดงานครั้งนั้น ให้เบิกได้ไม่เกิน 30,000 บาท เว้นแต่ในกรณีมีการทำพิธีทางศาสนาตั้งแต่ 2 ศาสนาขึ้นไป เบิกได้ไม่เกิน 50,000 บาท
2. ค่ารับรอง เป็นค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม ไม่เกินคนละ 50 บาทต่อวัน และค่าอาหารและเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ ไม่เกินคนละ 100 บาทต่อวัน
3. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสถานที่และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่จำเป็นและเกี่ยวข้อง ให้เบิกจ่ายได้เท่าที่จ่ายจริง
4. ค่าใช้จ่ายในการประกวดหรือแข่งขัน
 - 4.1 ค่าตอบแทนกรรมการตัดสิน เจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่เกิน 400 บาทต่อวัน บุคคลภายนอกที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่เกิน 800 บาทต่อวัน
 - 4.2 ค่าโล่หรือถ้วยรางวัล ไม่เกินชิ้นละ 3,000 บาท
 - 4.3 เงินหรือของรางวัลนอกเหนือจาก ข้อ 4.2 ให้เบิกจ่ายไม่เกินร้อยละ 30 ของประมาณการค่าใช้จ่ายตามโครงการ
5. ค่าจ้างเหมาจัดนิทรรศการ ให้เบิกจ่ายได้เท่าที่จำเป็นและประหยัด
6. ค่ามหรสพ การแสดง และค่าใช้จ่ายในการโฆษณาประชาสัมพันธ์งาน เบิกได้ไม่เกินร้อยละ 20 ของประมาณการค่าใช้จ่ายตามโครงการ
7. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่จำเป็นและเกี่ยวข้องในการจัดงานให้เบิกจ่ายได้เท่าที่จำเป็นและประหยัด

หมวดที่ 2 ค่าใช้จ่ายในการจัดการแข่งขันกีฬา แบ่งเป็น 2 กรณี

1. กรณีการแข่งขันกีฬาระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 - 1.1 ค่าเช่าหรือค่าเตรียมสนาม เบิกจ่ายได้เท่าที่จ่ายจริง
 - 1.2 ค่าอุปกรณ์กีฬา เบิกเท่าที่จำเป็นและประหยัด
 - 1.3 ค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่สนาม เบิกได้คนละไม่เกิน 200 บาทต่อวัน
 - 1.4 ค่าตอบแทนกรรมการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่เกิน 400 บาทต่อวัน
 - 1.5 มิได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่เกิน 800 บาทต่อวัน
 - 1.5.1 ค่าจัดทำป้ายชื่อ เบิกเท่าที่จ่ายจริง
 - 1.5.2 ค่าโล่หรือถ้วยรางวัล ไม่เกินชิ้นละ 3,000 บาท

1.5.3 เงินหรือของรางวัลอื่นนอกเหนือจาก ข้อ 1.5.2 เบิกได้ไม่เกินร้อยละ 30 ของประมาณค่าใช้จ่ายตามโครงการ

1.5.4 ค่าใช้จ่ายอื่น เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง ตามความจำเป็น เหมาะสมและประหยัด

2. กรณีการแข่งขันกีฬาสำหรับนักเรียนของโรงเรียนหรือสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กีฬาสำหรับเยาวชน หรือกีฬาประชาชนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้เบิกค่าใช้จ่ายของนักกีฬาได้ ดังนี้

2.1 ค่าชุดกีฬา ชุดละไม่เกิน 200 บาท

2.2 ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม ไม่เกิน 50 บาท/คน/วัน

2.3 ค่าอาหารและเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ ไม่เกิน 100/คน/วัน

หมวดที่ 3 การส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาให้เบิกได้ตาม ดังนี้

1. ค่าใช้จ่ายสำหรับผู้ควบคุม หรือผู้ฝึกสอน และนักกีฬา ให้เบิกได้ตามจริงตามสิทธิที่กำหนดไว้ในระเบียบการเดินทางไปราชการของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

2. ค่าตอบแทนผู้ฝึกสอนที่มีชื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ เบิกได้ไม่เกิน 800 บาทต่อวัน

3. ค่าใช้จ่ายในการฝึกซ้อมกีฬา เบิกได้ไม่เกิน 6 วัน ค่าอาหารไม่เกิน 100 บาทต่อวัน ค่าตอบแทนผู้ฝึกสอน เบิกได้ไม่เกิน 4 คน คนละไม่เกิน 400 บาท

4. ค่าอุปกรณ์การกีฬา ค่าชุดวอร์ม ค่าชุดกีฬา พร้อมรองเท้า ถุงเท้า ของผู้ควบคุมหรือผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ให้เบิกเท่าที่จำเป็นและประหยัด

จากระเบียบดังกล่าวเทศบาลตำบลหนองล่องสามารถดำเนินการได้ทั้งในส่วนของการฝึกอบรมและการจัดการแข่งขันกีฬาสำหรับเยาวชนและสามารถดำเนินการต่อในระดับของการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันในระดับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้โดยโครงการจะต้องระบุรายละเอียดการดำเนินการ เช่น

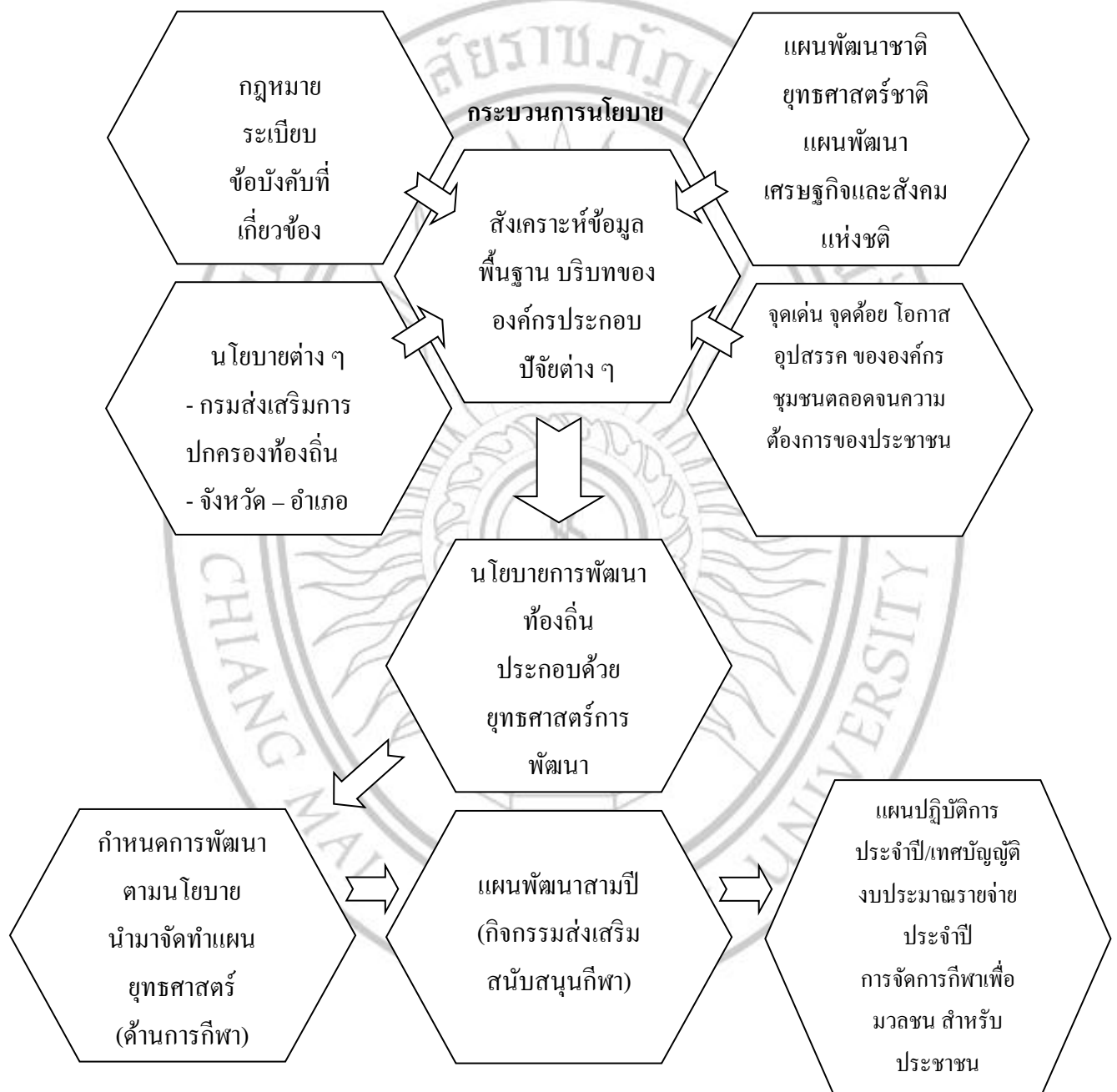
1. การจัดฝึกอบรมทักษะกีฬา ประเภทกีฬา วิทยากร จำนวนวัน จำนวนคน สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ ที่เกี่ยวข้อง

2. การจัดการแข่งขันเริ่มจากกำหนดการ ระยะเวลา จำนวนทีมจำนวนสนามแข่งขัน สัมพันธ์กับสูจิบัตร คณะกรรมการจัดการแข่งขัน คณะกรรมการประจำสนาม คณะกรรมการตัดสิน ค่าตอบแทนคณะกรรมการ ค่ารางวัลถ้วยรางวัล ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ทั้งนี้ การส่งเสริมกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่องนั้น ค่าใช้จ่ายต้องเป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการจัดงาน การจัดการแข่งขันกีฬาและการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2559 ดำเนินการตามหมวดที่ 1 และหมวดที่ 2 ตามความเหมาะสมและมีการติดตามประเมินผล

โครงการ สรุปผลการดำเนินโครงการทุกครั้งเมื่อจัดกิจกรรมแล้วเสร็จ โดยมีกองการศึกษาและ
กองคลังมีหน้าที่จัดทำกิจกรรมและตรวจสอบควบคุมการใช้จ่ายงบประมาณให้เป็นไปตามระเบียบ

จากการศึกษาผู้วิจัยสามารถสรุปกระบวนการนโยบายของเทศบาลตำบลหนองล่อง
อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน เป็นรูปภาพดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4.1 สรุปกระบวนการกำหนดนโยบาย

ตอนที่ 2 กระบวนการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

การศึกษากระบวนการนโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากผู้กำหนดนโยบาย (Policy Makers) หรือผู้เกี่ยวข้องในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายกเทศมนตรี คณะบริหาร สมาชิกสภาเทศบาล หัวหน้าส่วน หรือเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง เป็นต้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสัมภาษณ์ และศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ แผนปฏิบัติการสามปี ซึ่งผลการวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน หรือไม่ อย่างไร

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจกระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน เป็นการดำเนินงานด้านการส่งเสริม สนับสนุนกีฬาพื้นฐาน กีฬาเพื่อมวลชน ด้านนันทนาการ อนุรักษ์ ส่งเสริมและเผยแพร่ การละเล่นพื้นเมือง และกีฬาพื้นบ้าน พัฒนาโครงการพื้นฐานทางการกีฬาให้ได้มาตรฐาน โดยมีการประสานงานร่วมกับองค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อสนองตอบนโยบายของรัฐ ว่าด้วยการยกระดับคุณภาพบริการด้านสาธารณสุขและสุขภาพของประชาชน เป็นการส่งเสริมให้เยาวชนในพื้นที่ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเน้นจตุรรมเยาวชนให้รักการออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพ หลีกเลียงการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ได้ออกกำลังกายและได้เล่นกีฬาอย่างทั่วถึง เพื่อสุขภาพและพลานามัยที่แข็งแรงและสมบูรณ์ เล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทางด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ และสังคม

การศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลเวียงหนองล่องด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน มีขั้นตอนในส่วนของการกำหนดนโยบายและการนำนโยบายสู่การปฏิบัติ อย่างเป็น เช่น การกำหนดนโยบาย การจัดทำแผน การนำแผนสู่การปฏิบัติ คือ การจัดทำเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมกีฬา การปฏิบัติตามแผน และการสนับสนุนด้านต่าง ๆ

2. มีความคิดเห็นต่อแนวทางการดำเนินงานด้านบริหารจัดการกีฬา เพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่อง

มีการส่งเสริมจัดกิจกรรมด้านกีฬาไม่ว่าจะเป็นการจัดภายในหมู่บ้านในตำบลหนองล่อง หรือในสถานศึกษา ซึ่งจะมีการสนับสนุนการจัดโครงการหรือกิจกรรมอยู่เป็นประจำดำเนินการ จัดหนักกีฬาหรือผู้รักทางด้านกีฬาเข้าร่วมกิจกรรมกีฬากับเทศบาลหนองล่อง ปลุกจิตสำนึกและตระหนักให้เห็นคุณค่าของกีฬามีผลดีอย่างไร และเกิดการรวมตัวและสามารถดึงงบประมาณเข้ามาสู่เยาวชนได้ สามารถจำแนกแนวทางการดำเนินงานได้ ดังนี้

- 2.1 ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดหางบประมาณในการดำเนินงาน
- 2.2 จัดหาสถานที่และอุปกรณ์กีฬาที่ได้มาตรฐานปลอดภัยให้เพียงพอ
- 2.3 จัดการแข่งขันกีฬาเพื่อสร้างความสามัคคีในแต่ละปี
- 2.4 จัดหาบุคลากรด้านการกีฬา เพื่อฝึกสอนเยาวชนในการเล่นกีฬาแต่ละประเภท
- 2.5 จัดทำโครงการเพื่อให้เยาวชน ตระหนักถึงประโยชน์ของการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย

กำลังกาย

- 2.6 ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดหางบประมาณในการดำเนินงาน
- 2.7 จัดหาสถานที่และอุปกรณ์กีฬาที่ได้มาตรฐานปลอดภัยให้เพียงพอ
- 2.8 จัดการแข่งขันกีฬาเพื่อสร้างความสามัคคีในแต่ละปี
- 2.9 จัดหาบุคลากรด้านการกีฬา เพื่อฝึกสอนเยาวชนในการเล่นกีฬาแต่ละประเภท
- 2.10 จัดทำโครงการเพื่อให้เยาวชน ตระหนักถึงประโยชน์ของการเล่นกีฬา การออกกำลังกาย

กำลังกาย

- 2.11 ประชาสัมพันธ์ ให้องค์กรต่างๆ สนับสนุน กิจกรรมกีฬาและเยาวชน

การศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬา เพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ให้ความเห็นด้านแนวทางการดำเนินการขององค์กร ในการดำเนินงานด้านการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ปัจจุบันในพื้นที่นั้นยังมีการจัดกิจกรรมที่ยังไม่ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย ทั้งเยาวชนในระบบสถานศึกษา สถานศึกษา และเยาวชนทั่วไปในสถานประกอบการหรือเยาวชนที่เป็นแรงงาน ซึ่งการดำเนินงานนั้นจะต้องมีการวางแผนตั้งแต่รูปแบบการดำเนินงาน งบประมาณ สถานที่ และที่สำคัญต้องสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ องค์กร ชุมชน และความเป็นไปได้ในสถานการณ์ปัจจุบันและสอดคล้องกับความต้องการของเยาวชนในพื้นที่เป็นสำคัญ

3. ประโยชน์ของกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่

3.1 เยาวชนออกกำลังกายเล่นกีฬามากขึ้นทำให้มีคุณภาพทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และสังคม

3.2 เยาวชน มีจริยธรรม มีระเบียบวินัย น้ำใจนักกีฬา เคารพกฎ กติกา มีความสามัคคีในทีม

3.3 เยาวชนมีสถานที่ และอุปกรณ์กีฬาที่ได้มาตรฐานและเพียงพอ

3.4 เยาวชนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ห่างไกลจากยาเสพติด

3.5 ประโยชน์ที่ได้รับเยาวชนใช้เวลาว่างหันมาฝึกซ้อมกีฬาที่จะมีการจัดแข่งขันภายในตำบลและสร้างความสามัคคี และทำให้เด็กและเยาวชนเองหันมาเล่นกีฬาแทนการเล่นเกม

3.6 เพื่อส่งเสริมสุขภาพและจิตใจ รวมทั้งมีประสิทธิภาพด้านการจรรโลงใจ ความสามัคคี และความมั่นใจ ในด้านกีฬา

3.7 เพื่อพัฒนาความมีจริยธรรม ความมีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา เคารพกฎกติกา ในการใช้ชีวิตร่วมกัน

3.8 พัฒนาทักษะการเล่นกีฬา

การศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่องด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ กล่าวถึงประโยชน์ที่เกิดขึ้นนั้น มีทั้งประโยชน์ต่อเยาวชนโดยตรงทั้งเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างสุขภาพกาย สุขภาพใจที่สมบูรณ์แข็งแรง ประโยชน์ต่อองค์กรและชุมชน เพื่อลดปัญหาเยาวชน ห่วงไกลยาเสพติด เกิดความรักสามัคคีในหมู่คณะ

4. มุมมองของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์มีความคิดว่าองค์กรมีแผนงานหรือโครงการด้านการพัฒนากีฬามวลชนสำหรับเยาวชนหรือไม่ อย่างไร

ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนโครงการที่เกี่ยวกับการกีฬา โดยมีการวางแผนการจัดตั้งงบประมาณไว้ในเทศบัญญัติ การดำเนินการตามแผนงบประมาณที่ตั้งไว้ในลักษณะของความต่อเนื่อง ขยายกลุ่มเป้าหมาย มีการประชาสัมพันธ์เชิญชวน ทั้งการให้ความรู้ กระตุ้นการเข้าร่วม และผลการจัดกิจกรรม เป็นต้น สามารถสรุปมุมมองการพัฒนากีฬามวลชน ดังนี้

- 4.1 จัดสรร งบประมาณ เพื่อการแข่งขันกีฬาแก่เยาวชนทุกปีและต่อเนื่อง
- 4.2 พัฒนาทักษะ กีฬา ชนิดต่างๆ ให้ทัดเทียมระดับสากล
- 4.3 ส่งเสริมการจัดการแข่งขันกีฬาในโรงเรียน สถานศึกษา ชุมชน
- 4.4 ชักชวนให้เยาวชนเข้าร่วมในการสนับสนุนการกีฬา ในชุมชน
- 4.5 มีการจัดงานกีฬาเยาวชน ประชาชน และกีฬาสัมพันธ์ทุกปี
- 4.6 จัดงบประมาณในด้านสถานที่ อุปกรณ์กีฬา และบุคลากรด้านกีฬาพอเพียง
- 4.7 ส่งเสริมการจัดการแข่งขันกีฬาในโรงเรียนและชุมชน

การศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่องด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ทราบถึงการกำหนดแผนงานหรือโครงการด้านการพัฒนากีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนนั้นอยู่ในแผนในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายอยู่แล้ว แต่องค์กรควรจะเป็นกิจกรรมที่เป็นลักษณะต่อเนื่อง และมีการทบทวน ประเมินผล ติดตามผลเป็นระยะ ๆ เพื่อทราบถึงปัญหา อุปสรรค แนวทางพัฒนาดำเนินการ และสร้างการกระตุ้นให้กิจกรรมลื่นไหลไม่หยุด ทำแล้วหยุดจะไม่เกิดผลในระยะยาวได้

5. องค์กร บุคคล ใดบ้างที่มีส่วนร่วมในการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่

5.1 ทุกหน่วยงานทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เทศบาลตำบลหนองล่อง องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเวียงหนองล่อง สถานศึกษา ชุมชน และเยาวชน มีส่วนร่วมในด้านจัดการแข่งขันกีฬา จัดหาสถานที่ วัน – เวลา ในการแข่งขันออกกำลังกาย

5.2 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เทศบาลตำบลหนองล่อง องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเวียงหนองล่อง มีส่วนร่วมในด้านงบประมาณ จัดหางบประมาณสนับสนุนทั้งสถานที่ อุปกรณ์กีฬา บุคลากร รางวัล การจัดการแข่งขันกีฬา บุคลากร เจ้าหน้าที่รับผิดชอบในแต่ละด้าน

5.3 หน่วยงานด้านกีฬา สถานศึกษา มีส่วนร่วมในด้านการสนับสนุนบุคลากรในการฝึกสอนกรรมการตัดสิน

5.4 ประชาชนในชุมชน

การศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนนี้ต้องมีผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้บริหาร นักบริหาร เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบด้านกีฬา เจ้าหน้าที่งบประมาณ เจ้าหน้าที่แผนงาน สถานศึกษา ชุมชน หน่วยงานราชการตั้งแต่ระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นไป

6. ปัจจุบันนี้กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่องเป็นอย่างไร

6.1 ส่งเสริมให้การสนับสนุนกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกีฬา ทั้งในสถานศึกษาและในชุมชน โดยอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย เช่น

6.2 ส่งเสริม จัดให้มีการแข่งขันกีฬาในพื้นที่ทุกปี

6.3 ส่งทีมเข้าร่วมแข่งขันกีฬาในระดับตำบล ระดับอำเภอ และระดับจังหวัด

6.4 ส่งเสริม สนับสนุน อุปกรณ์กีฬาให้แก่เยาวชนในพื้นที่

6.5 ต้องเน้นการมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนงานและโครงการ

6.6 ต้องวางแผนให้ครอบคลุมและเน้นการติดตามประเมินผล

6.7 กลุ่มต่าง ๆ ในหมู่บ้าน

6.8 ส่งเสริมให้มีการแข่งขันกีฬาในพื้นที่ ทุกปี และสนับสนุนงบประมาณ ดำเนินการส่งเสริมนักกีฬา เข้าร่วมแข่งขันระดับอำเภอ จังหวัด สโมสรต่าง ๆ และประชาสัมพันธ์ทุกองค์กรให้เน้นความสำคัญและสนับสนุนกีฬา

การศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่องด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าการบวนการดำเนินงานด้านการ

ส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับประชาชนของเทศบาลตำบลหนองล่องมีการดำเนินการ แต่ยังคงความชัดเจนและต่อเนื่อง และการดำเนินงานต้องให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ด้านทักษะ การฝึกปฏิบัติ และการนำไปใช้ได้

7. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่องมีหรือไม่ อย่างไร มีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาอย่างไร

ศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชน โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ มีความเห็นว่าปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการแบ่งออกเป็น

- 7.1 ขาดแคลนงบประมาณในการทำกิจกรรม
- 7.2 บุคลากรมีจำกัด และขาดทักษะด้านกิจกรรมกีฬา
- 7.3 จำนวนเด็กที่อยู่ในพื้นที่ลดลง
- 7.4 เด็กขาดความสนใจในการเล่นกีฬา
- 7.5 ขาดความพร้อมด้านสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์
- 7.6 กฎระเบียบข้อจำกัดในการดำเนินการ

ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

1. จัดทำแผนพัฒนาด้านการกีฬาให้มีความสอดคล้องกับความต้องการและมีความต่อเนื่อง
2. จัดสรรงบประมาณในการดำเนินกิจกรรมให้เพียงพอและเหมาะสม
3. จัดกิจกรรมในช่วงปิดภาคเรียนทำให้เด็กและเยาวชนที่ศึกษาออกพื้นที่ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรม

8. ข้อคิดเห็นอื่นๆ

การศึกษา นโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลเวียงหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่มีข้อคิดเห็นว่า บุคลากรไม่มีความรู้ความสามารถในการฝึกสอน ทักษะด้านกีฬา ไม่สนับสนุนการกีฬาเท่าที่ควร คลัวเด็กเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ตามเกณฑ์

ตอนที่ 3 ประเมินผลการกระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

1. ศึกษาจากความต้องการเด็กและเยาวชนในการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน สำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย 46 คน (ร้อยละ 51.1) เพศหญิง 44 คน (ร้อยละ 48.9) และมีอายุ 19 ปี มากที่สุด (ร้อยละ 41.3) รองลงมา คือ อายุ 22 (ร้อยละ 21.3) มีค่าอายุเฉลี่ย 20 ปี วุฒิการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช.มากที่สุด ร้อยละ 65.6 สถานะเป็นนักเรียนนักศึกษาในระบบ ร้อยละ 61.1 ภาวะสุขภาพแข็งแรง คิดเป็นร้อยละ 86.8 และมีความสม่ำเสมอในการเล่นกีฬา คือ เล่นกีฬาเป็นบางครั้ง (เดือนละไม่เกิน 5 วัน) คิดเป็นร้อยละ 48.9 ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป (n = 90)		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ			
ชาย		46	51.1
หญิง		44	48.9
2. อายุ			
15 ปี		7	7.8
16 ปี		15	16.7
17 ปี		10	11.1
18 ปี		5	5.5
19 ปี		22	24.4
20 ปี		4	4.4
21 ปี		5	5.5
22 ปี		19	21.1
23 ปี		-	-
24 ปี		2	2.1
25 ปี		1	1.1
Min. = 15 ปี, Max. = 25 ปี, Mean = 20 ปี			

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป (n = 90)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. วุฒิการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น	21	23.3
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช.	59	65.6
ปวส. หรืออนุปริญญา	9	10.0
ปริญญาตรี	1	1.1
สูงกว่าปริญญาตรี	-	-
4. สถานะ		
นักเรียน	64	71.1
เยาวชนนอกระบบการศึกษา	16	17.8
อื่นๆ	10	1.1
5. สุขภาพ		
แข็งแรง	79	87.8
พิการ	1	1.1
โรคประจำตัว	10	11.1
6. ความสม่ำเสมอในการเล่นกีฬา		
เล่นกีฬาเป็นประจำ (เล่นกีฬา เดือนละ 5 วันขึ้นไป)	36	40
เล่นกีฬาบางครั้ง (เล่นกีฬา เดือนละไม่เกิน 5 วัน)	44	48.9
ไม่เคยเล่นกีฬาเลย แต่มีความสนใจ	10	11.1

จากตารางที่ 4.1 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย 46 คน (ร้อยละ 51.1) เพศหญิง 44 คน (ร้อยละ 48.9) และมีอายุ 19 ปีมากที่สุด (ร้อยละ 41.3) รองลงมา คือ อายุ 22 (ร้อยละ 21.3) มีค่าอายุเฉลี่ย 20 ปี วุฒิการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช. มากที่สุด ร้อยละ 65.6 สถานะเป็นนักเรียนนักศึกษาในระบบ ร้อยละ 61.1 ภาวะสุขภาพแข็งแรง คิดเป็นร้อยละ 86.8 และมีความสม่ำเสมอในการเล่นกีฬา คือ เล่นกีฬาเป็นบางครั้ง (เดือนละไม่เกิน 5 วัน) คิดเป็นร้อยละ 48.9

ตารางที่ 4.2 ประเภทกีฬาที่เยาวชนต้องการจัดกิจกรรม (n = 90)

รายการ	ความต้องการ	
	จำนวน	ร้อยละ
วอลเลย์บอล	68	75.6
ฟุตบอล	56	62.2
ฟุตบอลล	55	61.1
บาสเกตบอล	54	60
วิ่งระยะสั้น	50	55.6
แบดมินตัน	48	53.2
เปตอง	47	52.2
ตะกร้อ	44	48.9
มวย	39	43.3
วิ่งมาราธอน	29	32.2
อื่น ๆ	-	-

จากตารางที่ 4.2 ส่วนใหญ่มีความต้องการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะกีฬาประเภทวอลเลย์บอลสูงที่สุด ร้อยละ 75.6 รองลงมา ได้แก่ กีฬาฟุตบอล ร้อยละ 62.2 และกีฬาฟุตบอลลร้อยละ 61.1

ตารางที่ 4.3 ประเภทกีฬาที่เยาวชนต้องการจัดการแข่งขัน (n = 90)

รายการ	ความต้องการ	
	จำนวน	ร้อยละ
วอลเลย์บอล	52	57.8
ฟุตบอล	49	54.4
ฟุตบอลล	46	51.1
บาสเกตบอล	45	50
วิ่งระยะสั้น	42	46.7
แบดมินตัน	39	43.3
เปตอง	38	42.2

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

รายการ	ความต้องการ	
	จำนวน	ร้อยละ
ตะกร้อ	30	33.3
มวย	28	31.1
วิ่งมาราธอน	4	4.4
อื่น ๆ	-	-

จากตารางที่ 4.3 ส่วนใหญ่มีความต้องการให้จัดการแข่งขันกีฬาประเภทฟุตบอลสูงที่สุด ร้อยละ 57.8 สรุปข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ทั้งหมด พบว่า กลุ่มเยาวชนในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่องมีความต้องการในการจัดกิจกรรมฝึกหัดทักษะกีฬาให้มีความรู้ความเข้าใจ แต่ประเภทกีฬาที่ต้องการให้จัดแข่งขัน ส่วนใหญ่จะเป็นกีฬาประเภททีมหรือกลุ่ม

2. ศึกษาความพึงพอใจหรือทัศนคติต่อกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน เป็นการศึกษากลุ่มผู้ปกครองของเยาวชน ประชาชนทั่วไปที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน เช่น คณะกรรมการชุมชน เยาวชน ประชาชน สถานศึกษา ผลการศึกษา ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป (n = 187)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	100	53.5
หญิง	87	46.5
2. อายุ		
20 – 30 ปี	50	26.7
31 – 40 ปี	60	32.1
41 – 50 ปี	13	6.9
51 – 60 ปี	52	27.8

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป (n = 187)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. วุฒิกการศึกษาสูงสุด		
ประถมศึกษา	38	20.3
มัธยมศึกษาตอนต้น	42	22.5
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช.	55	29.4
ปวส. หรืออนุปริญญา	19	10.2
ปริญญาตรี	31	16.6
สูงกว่าปริญญาตรี	2	1.1
4. อาชีพ		
นักเรียน / นักศึกษา	35	18.7
ข้าราชการ	14	7.5
ข้าราชการบำนาญ	3	1.6
พนักงานราชการ	21	11.2
ค้าขาย	12	6.4
พ่อบ้าน แม่บ้าน	4	2.1
เกษตรกร	20	10.7
รับจ้าง	78	41.7
อื่นๆ	-	-

จากตารางที่ 4.4 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย 100 คน (ร้อยละ 53.5) เพศหญิง 87 คน (ร้อยละ 46.5) และช่วงอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม 31 – 40 ปี มากที่สุด (ร้อยละ 32.1) รองลงมา คือ ช่วงอายุ 51 – 60 ปี (ร้อยละ 27.8) วุฒิกการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช. มากที่สุด ร้อยละ 29.4 และอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ อาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 41.7 รองลงมา คือ นักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 18.7

ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านบุคลากรในการดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชน จำนวนบุคลากร มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.5 บุคลากรมีความรู้ความเชี่ยวชาญ มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.5 บุคลากรมีความกระตือรือร้นและเต็มใจ มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.3 บุคลากรทำงานอย่างมีขั้นตอน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.9 และบุคลากรยอมรับฟังความคิดเห็นเพื่อพัฒนา มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็น

ร้อยละ 55.6 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน
ด้านบุคลากรภาพรวม มีความพึงพอใจในระดับ 4.13 มีความพึงพอใจในระดับมาก ดังตารางที่ 4.5

จากค่าสถิติการแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	มีความพึงพอใจในการบริหารงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.5 ระดับความพึงพอใจด้านบุคลากร

รายการ	คะแนนความพึงพอใจ									
	ระดับ 1	ร้อยละ	ระดับ 2	ร้อยละ	ระดับ 3	ร้อยละ	ระดับ 4	ร้อยละ	ระดับ 5	ร้อยละ
ด้านบุคลากรในการดำเนินกิจการเพื่อมวลชน										
1. จำนวนบุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน เพียงพอและเหมาะสม	-	-	-	-	50	26.7	100	53.5	31	19.8
2. บุคลากรมีความรู้ความเชี่ยวชาญในการดำเนินงาน	-	-	-	-	32	17.1	115	61.5	40	21.4
3. บุคลากรมีความกระตือรือร้นและเต็มใจในการดำเนินงาน	-	-	-	-	41	61.5	94	50.3	52	27.8
4. บุคลากรทำงานอย่างมีขั้นตอนและมีการวางแผนอย่างเหมาะสม	-	-	-	-	54	28.9	84	44.9	49	26.2
5. บุคลากรยอมรับฟังความคิดเห็นเพื่อพัฒนาตนเองและการทำงาน	-	-	-	-	39	20.9	104	55.6	44	23.5

ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนขององค์กรเทศบาล มีการกำหนดแนวทางการดำเนินงานที่ชัดเจน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.8 องค์กรเทศบาลมีการดำเนินการตามแผน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.5 เทศบาลมีการทบทวนกระบวนการดำเนินงานด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.5 เทศบาลมีการปรับปรุงกระบวนการดำเนินงาน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.6 และเทศบาลมีการติดตามประเมินผลเพื่อพัฒนากระบวนการดำเนินการจัดการกีฬาเพื่อมวลชน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.5 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนของ องค์กรเทศบาล ในภาพรวมมีความพึงพอใจในระดับ 4.17 มีความพึงพอใจในระดับมาก ดังตารางที่ 4.6

จากค่าสถิติการแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	มีความพึงพอใจในการบริหารงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.6 ระดับความพึงพอใจด้านองค์กร

รายการ	คะแนนความพึงพอใจ									
	ระดับ 1	ร้อยละ	ระดับ 2	ร้อยละ	ระดับ 3	ร้อยละ	ระดับ 4	ร้อยละ	ระดับ 5	ร้อยละ
ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนขององค์กรเทศบาล										
1. เทศบาลมีการกำหนดแนวทางการดำเนินการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนไว้ชัดเจน	-	-	50	26.7	44	23.5	67	35.8	26	13.9
2. เทศบาลมีการดำเนินการตามแผนงานที่วางไว้	-	-	-	-	100	53.5	52	33.2	25	13.4
3. เทศบาลมีการทบทวนกระบวนการดำเนินงานเป็นระยะ ๆ	-	-	-	-	55	29.4	115	61.5	17	9.1
4. เทศบาลมีการปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานอย่างเหมาะสม	-	-	24	12.8	74	39.6	71	37.9	22	11.8
5. เทศบาลมีการติดตามประเมินผลเพื่อพัฒนาการดำเนินงานให้เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น	-	-	15	8.0	87	46.5	74	39.6	11	5.9

ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ความพร้อมด้านสถานที่ในการดำเนินกิจกรรม จัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนมีความเหมาะสม มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็น ร้อยละ 56.1 มีความพร้อมด้านวัสดุ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.3 ระยะเวลาในการดำเนินการเหมาะสม มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.7 การเข้าถึงกิจกรรมการจัดกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนง่าย มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.2 และความปลอดภัยของสถานที่ในการจัดกิจกรรม กีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.1 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในภาพรวม มีความพึงพอใจในระดับ 4.17 มีความพึงพอใจในระดับมาก ดังตารางที่ 4.7

จากค่าสถิติการแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	มีความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	มีความพึงพอใจในการบริหารงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.7 ระดับความพึงพอใจด้านสถานที่ อุปกรณ์

รายการ	คะแนนความพึงพอใจ									
	ระดับ 1	ร้อยละ	ระดับ 2	ร้อยละ	ระดับ 3	ร้อยละ	ระดับ 4	ร้อยละ	ระดับ 5	ร้อยละ
ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก										
1. ความพร้อมด้านสถานที่ในการดำเนินกิจกรรม จัดกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน	-	-	-	-	105	56.1	65	34.8	17	9.1
2. ความพร้อมของวัสดุ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก	-	-	-	-	94	50.3	69	36.9	24	12.8
3. ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมกีฬาเพื่อ มวลชนสำหรับเยาวชนเหมาะสม	-	-	5	2.7	80	42.8	93	49.7	9	4.8
4. การเข้าถึงกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับ เยาวชนได้ง่าย	-	-	28	14.9	85	45.5	64	34.2	10	5.3
5. ความปลอดภัยของสถานที่ในการจัดกิจกรรม กีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน	-	-	14	7.5	90	48.1	69	36.9	14	7.5

70

จากตารางที่ 4.7 ความพึงพอใจในกระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน พบว่า มีความพึงพอใจมาก คือ ระยะเวลาน้อยที่สุด คือ ความต้องการด้านสถานที่

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษานโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

1.1 การกำหนดนโยบายการบริหารท้องถิ่นด้านการกีฬา

1.2 การจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เกี่ยวข้อง

2. เพื่อศึกษากระบวนการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

2.1 การนำยุทธศาสตร์มากำหนดแนวทางการพัฒนาผ่านแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

2.2 การวางแผนพัฒนาเทศบาลตำบลหนองล่อง

2.3 กระบวนการจัดทำแผนแบบมีส่วนร่วม

3. เพื่อประเมินผลกระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

3.1 ศึกษากระบวนการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

3.1.1 แผนพัฒนาเทศบาลตำบลหนองล่อง แผนพัฒนา 3 ปี แผนปฏิบัติการประจำปี

3.1.2 เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560

3.1.3 โครงการที่เกี่ยวข้อง

3.2 ศึกษาความต้องการของเยาวชนในการจัดกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

3.3 ศึกษาทัศนคติ ความพึงพอใจของผู้ปกครอง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

การศึกษาวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาเอกสาร คำแถลงนโยบาย การอ่าน วิเคราะห์ สังเคราะห์และการสรุปผลในรูปแบบการพรรณนา

การศึกษาวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์จากแบบสัมภาษณ์ สำหรับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คณะบริหาร สมาชิกสภาเทศบาล เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนหรือผู้เกี่ยวข้องในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวน 10 คน เป็นการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระตามหัวข้อที่กำหนด ซึ่งจะเน้นในเรื่องนโยบายผู้บริหารและการบริหารงานตามนโยบาย จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา และวิเคราะห์เนื้อหา ที่ได้จากการสัมภาษณ์

การศึกษาวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการวิจัยภาคสนาม (Fieldwork Research) ด้วยวิธีการใช้แบบสอบถาม จำนวน 2 ชุด

1. สำรวจความต้องการของเยาวชนในการจัดกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน และใช้แบบสอบถามประเมินผลก่อนการดำเนินจัดกิจกรรมกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คน ซึ่งเป็นตัวแทนของเยาวชนในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่อง จำนวน 9 หมู่บ้าน หมู่บ้านละ 10 คน จากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์และนำเสนอในเชิงพรรณนา อภิปรายตามคำสถิติตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาแต่ละวัตถุประสงค์

2. สำรวจศึกษาทัศนคติ ความพึงพอใจของผู้ปกครอง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน และใช้แบบสอบถามประเมินผลหลังการดำเนินจัดกิจกรรมกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 187 คน ซึ่งเป็นผู้ปกครองของเยาวชนที่ร่วมกิจกรรม เยาวชน ประชาชนที่เกี่ยวข้อง ผู้ที่มีบทบาทในชุมชนในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่อง จากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์และนำเสนอในเชิงพรรณนา อภิปรายตามคำสถิติตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาแต่ละวัตถุประสงค์

สรุปผลการวิจัย

1. นโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน พบว่า ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พุทธศักราช 2496 และแก้ไขเพิ่มเติมและพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 บัญญัติให้เทศบาลมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องทำและอาจจะทำในการจัดทำบริการสาธารณะในเขตพื้นที่เพื่อประโยชน์ของประชาชน โดยให้การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนโดยใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

และให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นสำคัญ ในส่วนของการแถลงนโยบายบัญญัติไว้ว่า ก่อนนายกเทศมนตรีเข้ารับหน้าที่ ให้ประธานสภาเทศบาลเรียกประชุมสภาเทศบาลเพื่อให้ นายกเทศมนตรีแถลงนโยบายต่อสภาเทศบาลโดยไม่มีการลงมติ ภายในสามสิบวันนับแต่วัน ประกาศผลการเลือกตั้งนายกเทศมนตรี จากบทบัญญัติตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า มีเจตนารมณ์ที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการจัดทำบริการสาธารณะ และจากภารกิจอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ในฐานะนายกเทศมนตรี จึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ความต้องการของ ประชาชน ความสำคัญและความจำเป็นเร่งด่วน ภายใต้ศักยภาพและข้อจำกัดของเทศบาล นโยบาย ของทางภาครัฐเพื่อให้การพัฒนาตำบลหนองล่องมีความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานของ หลักการมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคีเครือข่ายเป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของประชาชน ในเขตพื้นที่ตำบลหนองล่องโดยรวม นายเพลิน วรพงษ์วัฒนา นายกเทศมนตรีตำบลหนองล่อง จึงได้กำหนดนโยบายในการบริหารงานตลอดระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งไว้ จำนวน 8 ด้าน เพื่อแถลงต่อสภาเทศบาลตำบลหนองล่อง (นักจัดการงานทั่วไป, 2555) ดังนี้

วิสัยทัศน์ “ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี บริหารงานแบบมีส่วนร่วม”

นโยบายหลัก การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน คือ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาด้านที่ 4 ด้านการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาและนันทนาการ ข้อที่ 6 ส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาและนันทนาการของชุมชน

จากนโยบายการบริหารดังกล่าวถือเป็นแนวทางที่กำหนดการพัฒนาองค์กรเทศบาล ตำบลหนองล่องสู่การวิเคราะห์องค์กร ปัญหาความต้องการ ปัจจัยภายนอก ซึ่งได้แก่ นโยบาย การพัฒนาประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายกรมส่งเสริมการปกครอง ท้องถิ่น นโยบายการพัฒนาจังหวัดและนโยบายอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยผู้ที่มีหน้าที่สำคัญในการจัดทำ แผนพัฒนาเทศบาลจะต้องรวบรวมจากส่วนงานทุกส่วน เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลสู่การจัดทำ แผนพัฒนาในระดับต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา แผนพัฒนาสามปีแผนปฏิบัติการ ประจำปี ผู้การจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือเทศบัญญัติ ซึ่งเป็นการเสนอแผนการใช้จ่าย ประจำปีผ่านความเห็นชอบจากสภาเทศบาล ที่สำคัญคือการกำหนดโครงการและกิจกรรมที่เป็น รูปธรรมในเทศบัญญัตินั้น ถือเป็นการกำหนดแผนการดำเนินงานว่าใน 1 ปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 คือ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2559 ถึง วันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2560 เทศบาลตำบลหนองล่องได้ กำหนดแผนการใช้จ่ายงบประมาณแผนงาน หมวด รายการ โครงการ และจำนวนงบประมาณ ที่สอดคล้องและสมดุลกันระหว่างประมาณการรายรับและประมาณการรายจ่ายที่สำคัญความ

สอดคล้องที่เป็นตามระเบียบการใช้จ่ายงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือ รายการโครงการกิจกรรมที่มีมติให้กำหนดเป็นค่าใช้จ่ายในเทศบัญญัติจะต้องปรากฏในแผนพัฒนาเทศบาล และส่วนงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน คือ กองการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรมกีฬาและนันทนาการ และมีมติให้จัดทำเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมด้านการกีฬาในแผนงานกีฬาและนันทนาการ งานกีฬาและนันทนาการ หมวดค่าใช้จ่าย รายการค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติราชการที่ไม่เข้าลักษณะรายจ่ายหมวดอื่น ๆ โครงการส่งเสริมศักยภาพด้านการกีฬา งบประมาณรวม 350,000 บาท (เทศบาลตำบลหนองล่อง, 2560)

2. กระบวนการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชน ของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน พบว่า การศึกษากระบวนการนำนโยบายด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากผู้กำหนดนโยบาย (Policy Makers) หรือผู้เกี่ยวข้องในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายกเทศมนตรี คณะบริหาร สมาชิกสภาเทศบาล หัวหน้าส่วน หรือเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง เป็นต้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสัมภาษณ์ และศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ การศึกษาการจัดทำยุทธศาสตร์ การพัฒนาที่เกี่ยวข้อง การนำยุทธศาสตร์มากำหนดแนวทางการพัฒนาผ่านแผนยุทธศาสตร์ การพัฒนาสู่การวางแผนพัฒนาเทศบาลตำบลหนองล่อง โดยอาศัยการมีส่วนร่วม เช่น จากการจัดทำประชาคมหมู่บ้าน การรวบรวมข้อมูลจากกอง ส่วนงาน สถานศึกษา ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น สู่การจัดแผนพัฒนาเทศบาลตำบลหนองล่อง แผนพัฒนาเทศบาล 3 ปี แล้วนำแผนพัฒนา 3 ปี พัฒนาเป็นแผนปฏิบัติการประจำปีหรือเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 โดยมีการบรรจุรายละเอียดของโครงการ กิจกรรมที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผลการศึกษามีรายละเอียดดังนี้

ผลการศึกษาที่ได้จากแบบสัมภาษณ์

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนของคณะบริหาร สมาชิกสภาเทศบาล และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

ศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในส่วนของกำหนดยุทธศาสตร์และการนำนโยบายสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม การส่งเสริมการดำเนินการกีฬามวลชนของเทศบาลตำบลหนองล่องการกำหนดยุทธศาสตร์ การจัดทำแผน โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนผ่านเวทีประชาคม

ตำบล ต่อมานำสู่ข้อเสนอเชิงนโยบายร่วมกับความสอดคล้องกับภารกิจ หน้าที่ นโยบายผู้บริหาร นโยบายระดับต่าง ๆ และต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเทศบาล จากส่วนงานที่เกี่ยวข้อง คือ กองการศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการ และมีมติให้จัดทำเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมด้านการกีฬา ในแผนงานกีฬาและนันทนาการ งานกีฬาและนันทนาการ หมวดค่าใช้สอย รายการค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติราชการที่ไม่เข้าลักษณะรายจ่ายหมวดอื่น ๆ โครงการส่งเสริมศักยภาพด้านการกีฬา งบประมาณรวม 350,000 บาท (เทศบาลตำบลหนองล่อง, 2560)

แนวทางการดำเนินงานด้านบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่อง

นโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ให้ความเห็นด้านแนวทางการดำเนินการขององค์กรในการดำเนินงานด้านการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ปัจจุบันในพื้นที่นั้นยังมีการจัดกิจกรรมที่ยังไม่ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย ทั้งกลุ่มเยาวชนในระบบสถานศึกษา เยาวชนนอกสถานศึกษา และเยาวชนทั่วไปในสถานประกอบการหรือเยาวชนที่เป็นแรงงาน ซึ่งการดำเนินงานจะต้องมีการวางแผน ตั้งแต่รูปแบบการดำเนินงาน งบประมาณ สถานที่ และที่สำคัญต้องสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ องค์กร ชุมชน และความเป็นไปได้ในสถานการณ์ปัจจุบันและสอดคล้องกับความต้องการของเยาวชนในพื้นที่เป็นสำคัญ

ประโยชน์ของกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่

ประโยชน์ที่เกิดขึ้นต่อเยาวชน มีทั้งโดยตรง เช่น การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ การสร้างสุขภาพกาย สุขภาพใจที่สมบูรณ์แข็งแรง และต่อองค์กรและชุมชน เช่น ลดปัญหาเยาวชนห่างไกลยาเสพติด เกิดความรัก สามัคคีปรองดอง สามัคคีในหมู่คณะ เป็นต้น

มุมมองของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ คิดว่าองค์กรมีแผนงานหรือโครงการด้านการพัฒนา กีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนหรือไม่ อย่างไร

ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทราบถึงการกำหนดแผนงานหรือโครงการด้านการพัฒนา กีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนอยู่ในแผนในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายอยู่แล้ว แต่ควรจะเป็นกิจกรรมที่เป็นลักษณะต่อเนื่อง และมีการทบทวน ประเมินผล ติดตามผลเป็นระยะ ๆ เพื่อทราบถึง ปัญหา อุปสรรค แนวทางพัฒนาดำเนินการ และสร้างการกระตุ้นให้กิจกรรมมีความต่อเนื่องและเกิดผลในระยะยาว

องค์กร บุคคล ใดบ้างที่มีส่วนร่วมในการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องมีความเห็นว่าการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนนี้ต้องมีผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้บริหาร นักบริหาร เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบด้านกีฬา เจ้าหน้าที่งบประมาณ เจ้าหน้าที่แผนงาน สถานศึกษา ชุมชน ประชาชน หน่วยงานราชการตั้งแต่ระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น อำเภอ จังหวัด กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นต้น

ปัจจุบันนี้กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่องเป็นอย่างไร

กระบวนการดำเนินงานด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับประชาชนของเทศบาลตำบลหนองล่องมีการดำเนินการตามแผนงานหรือ โครงการ แต่ยังขาดความครอบคลุมเยาวชนทุกกลุ่มเป้าหมาย โดยเฉพาะเยาวชนนอกสถานศึกษาและความต่อเนื่อง ตลอดจนการดำเนินงานต้องพัฒนาศักยภาพ โดยมุ่งให้เด็กและเยาวชนได้รับทักษะการฝึกปฏิบัติ และการนำไปใช้

ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง และข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา

1. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการนั้นแยกออกเป็น
 - 1.1 ขาดแคลนงบประมาณในการทำกิจกรรม
 - 1.2 บุคลากรมีจำกัด และขาดทักษะด้านกิจกรรมกีฬา
 - 1.3 จำนวนเด็กที่อยู่ในพื้นที่ลดลง
 - 1.4 เด็กขาดความสนใจในการเล่นกีฬา
 - 1.5 ขาดความพร้อมด้านสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์
 - 1.6 กฎระเบียบข้อจำกัดในการดำเนินการ
2. ข้อเสนอแนะและทางแก้ไข
 - 2.1 จัดทำแผนพัฒนาด้านการกีฬาให้มีความสอดคล้องกับความต้องการและมีความต่อเนื่อง
 - 2.2 จัดสรรงบประมาณในการดำเนินกิจกรรมให้เพียงพอและเหมาะสม
 - 2.3 จัดกิจกรรมในช่วงปิดภาคเรียนทำให้เด็กและเยาวชนที่ศึกษานอกพื้นที่ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรม

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม บุคลากรขององค์กรเทศบาลยังไม่มีความรู้ความสามารถในการฝึกสอน ทักษะด้านกีฬา ไม่สนับสนุนการกีฬาเท่าที่ควร เกรงว่าเด็กเยาวชนที่ร่วมกิจกรรมเรียน

ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามเกณฑ์ ดังนั้น บุคลากรจึงต้องอาศัยบุคลากรภายนอกองค์กรที่มีความรู้เชี่ยวชาญด้านการกีฬาในการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน

3. กระบวนการประเมินผลการปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน พบว่า

3.1 ศึกษาจากความต้องการเด็กและเยาวชนในการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

3.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย 46 คน (ร้อยละ 51.1) เพศหญิง 44 คน (ร้อยละ 48.9) และมีอายุ 19 ปีมากที่สุด (ร้อยละ 41.3) รองลงมา คือ อายุ 22 ปี (ร้อยละ 21.3) มีค่าอายุเฉลี่ย 20 ปี วุฒิการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช. มากที่สุด ร้อยละ 65.6 สถานะเป็นนักเรียนนักศึกษาในระบบ ร้อยละ 71.1 ภาวะสุขภาพแข็งแรง คิดเป็นร้อยละ 87.8 และมีความสม่ำเสมอในการเล่นกีฬาคือเล่นกีฬาเป็นบางครั้ง (เดือนละไม่เกิน 5 วัน) คิดเป็นร้อยละ 48.9

3.1.2 ความต้องการจัดกิจกรรมของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีความต้องการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะกีฬาประเภทบอลเดี่ยวบอลสูงที่สุด ร้อยละ 75.6 รองลงมา ได้แก่ กีฬาฟุตบอล ร้อยละ 62.2 และกีฬาฟุตบอล ร้อยละ 61.1

3.1.3 ความต้องการจัดการแข่งขันกีฬาของผู้ตอบแบบสอบถาม ความต้องการให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาส่วนใหญ่มีความต้องการให้จัดการแข่งขันกีฬาประเภทฟุตบอลสูงที่สุด ร้อยละ 57.8

3.2 ศึกษาความพึงพอใจหรือทัศนคติต่อกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนตำบลเวียงหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

การศึกษากลุ่มผู้ปกครองของเยาวชน ประชาชนทั่วไปที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน เช่น คณะกรรมการชุมชน เยาวชน ประชาชน สถานศึกษา ผลการศึกษา ดังนี้

3.2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย 100 คน (ร้อยละ 53.5) เพศหญิง 87 คน (ร้อยละ 46.5) และช่วงอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม 31 – 40 ปี มากที่สุด (ร้อยละ 32.1) รองลงมา คือ ช่วงอายุ 51 – 60 ปี (ร้อยละ 27.8) วุฒิการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช. มากที่สุด ร้อยละ 29.4 และอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ อาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 41.7 รองลงมา คือ นักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 18.7

3.2.2 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน สำหรับเยาวชน

1) ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านบุคลากรในการดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชน จำนวนบุคลากร มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.5 บุคลากรมีความรู้ความเชี่ยวชาญ มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.5 บุคลากรมีความกระตือรือร้นและเต็มใจ มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.3 บุคลากรทำงานอย่างมีขั้นตอน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.9 และบุคลากรยอมรับฟังความคิดเห็นเพื่อพัฒนา มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.6 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านบุคลากรภาพรวม มีความพึงพอใจในระดับ 4.13 มีความพึงพอใจในระดับมาก

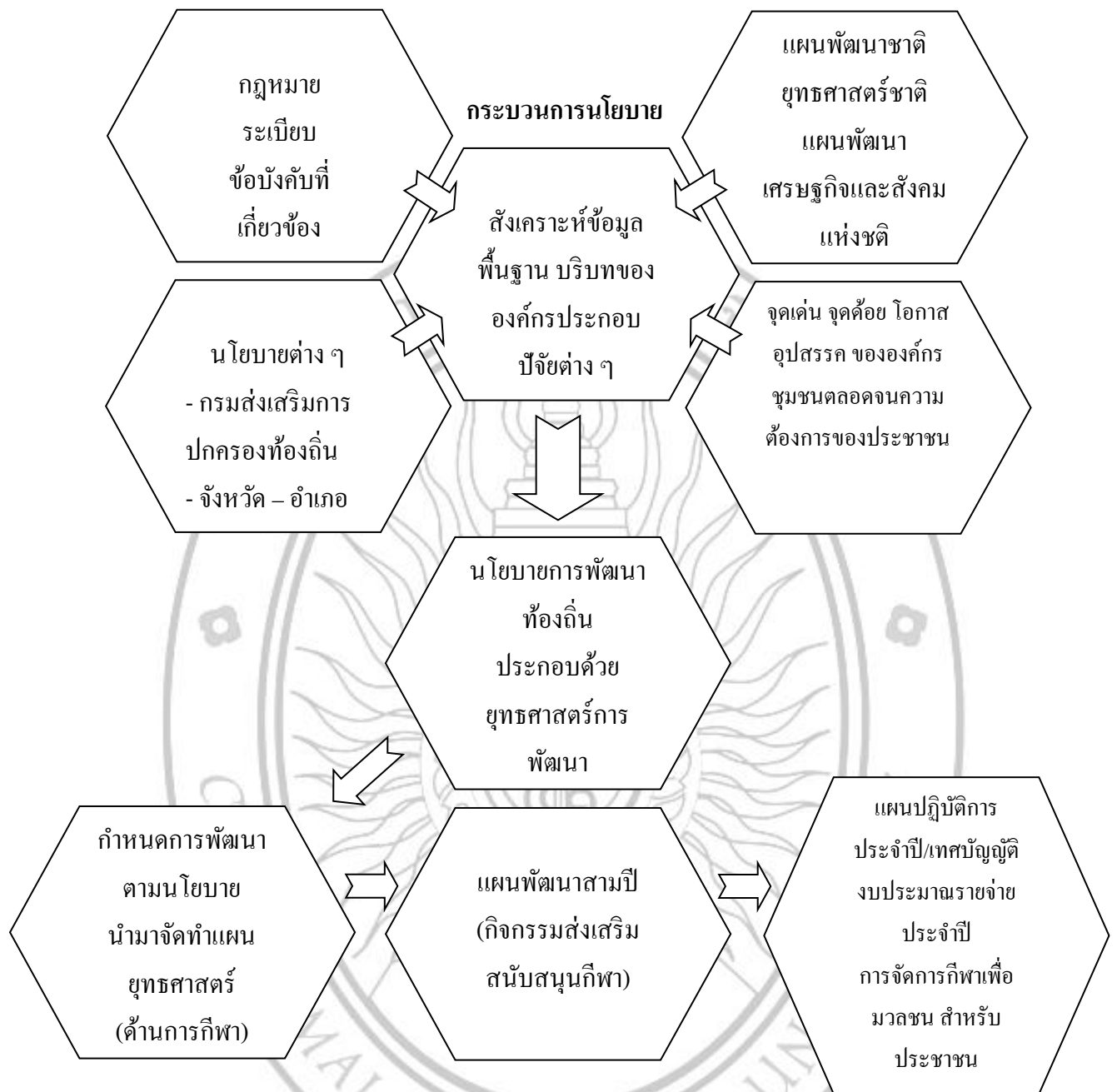
2) ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนขององค์กรเทศบาล การกำหนดแนวทางการดำเนินงานที่ชัดเจน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.8 องค์กรเทศบาลมีการดำเนินการตามแผน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.5 เทศบาลมีการทบทวนกระบวนการดำเนินงานด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.5 เทศบาลมีการปรับปรุงกระบวนการดำเนินงาน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.6 และเทศบาลมีการติดตามประเมินผลเพื่อพัฒนากระบวนการดำเนินการจัดการกีฬาเพื่อมวลชน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.5 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนขององค์กรเทศบาล ภาพรวม มีความพึงพอใจในระดับ 4.17 มีความพึงพอใจในระดับมาก

3) ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ความพร้อมด้านสถานที่ในการดำเนินกิจกรรมจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนมีความเหมาะสม มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.1 มีความพร้อมด้านวัสดุ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.3 ระยะเวลาในการดำเนินการเหมาะสม มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.7 การเข้าถึงกิจกรรมการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนง่าย มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.2 และความปลอดภัยของสถานที่ในการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.1 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับ

เยาวชน ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในภาพรวม มีความพึงพอใจในระดับ 4.17 มีความพึงพอใจในระดับมาก

อภิปรายผล

1. ศึกษานโยบายด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นทบวงการเมืองหรือมีฐานะเป็นนิติบุคคลในเรื่องการบริหารงาน โดยอาศัยหลักข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น พระราชบัญญัติเทศบาล พระราชบัญญัติแผน และขั้นตอนการกระจายอำนาจ ระเบียบเกี่ยวกับการใช้จ่ายงบประมาณ การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อใช้เป็นกรอบกำหนดแนวทางการบริหาร องค์การให้ถูกต้องตามหลักกฎหมายและจัดบริการสาธารณะเพื่อประชาชนได้รับประโยชน์สูงสุด จากการศึกษา นโยบายด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน มีกำหนดนโยบายเพื่อการส่งเสริมกีฬา และกำหนดจัดการกีฬาเพื่อมวลชนตามนโยบายและแผนงานที่วางไว้ สามารถอธิบายข้อมูลตามภาพกระบวนการกำหนดนโยบาย สรุปข้อมูลดังภาพที่ 5.1

ภาพที่ 5.1 กระบวนการกำหนดนโยบาย

สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิจิตร อาทับกริยา (2546) ศึกษาเรื่อง การสร้างสุขภาพด้วยการออกกำลังกายจากนโยบายสู่การปฏิบัติ การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์เชิงพรรณนามีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาวิเคราะห์แผนพัฒนาแห่งชาติที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย ประโยชน์ และความสำคัญของการออกกำลังกายต่อสุขภาพ และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการ

เปลี่ยนแปลงแผนพัฒนาสู่การปฏิบัติโดยการศึกษาวิเคราะห์แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – พ.ศ. 2549) แผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 9 และแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ การประสานนโยบายระหว่างหน่วยงานภาคี การบูรณาการแผน และการประสาน การดำเนินงานร่วมกันเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลให้ประสบสำเร็จในการดำเนินงานบรรลุ วัตถุประสงค์ตามนโยบายสร้างสุขภาพ

2. การศึกษากระบวนการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติด้านการจัดการกีฬามวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจาก ผู้กำหนดนโยบาย (Policy Makers) หรือผู้เกี่ยวข้องในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายกเทศมนตรี คณะบริหาร สมาชิกสภาเทศบาล หัวหน้าส่วน หรือเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง เป็นต้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสัมภาษณ์ และศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น ได้แก่ ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ แผนปฏิบัติการระยะ 3 ปี ซึ่งการศึกษาได้กล่าวถึง

2.1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน ศึกษานโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพ โดยผู้ที่มี ส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อ มวลชนเป็นขั้นตอนในส่วนของการกำหนดนโยบายและการนำนโยบายสู่การปฏิบัติอย่างเป็น รูปธรรม ซึ่งการส่งเสริมการดำเนินการกีฬามวลชนมีหลายด้าน เช่น การกำหนดนโยบาย การจัดทำแผน การนำแผนสู่การปฏิบัติ คือ การจัดทำเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมกีฬา การปฏิบัติตามแผน และการสนับสนุนด้านต่าง ๆ จากการศึกษา พบว่า ความรู้ความเข้าใจของผู้ที่มี ส่วนเกี่ยวข้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการและขั้นตอนของนโยบายในระดับดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติ ชนะฤทธิ์ชัย (2554) ในด้านการสนับสนุนการสร้างองค์ความรู้ ให้กับบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจเพื่อการส่งเสริมการทำงานซึ่งงานวิจัยดังกล่าวได้ศึกษา การบริหารจัดการสนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ ภายหลังการรับถ่ายโอนภารกิจจาก การกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ทรัพยากรในการบริหารจัดการ (4 M's) ซึ่งคน คือ ทรัพยากรมนุษย์ (Men) ศูนย์กีฬาที่มีจำนวนบุคลากร 36 คน มีการวางแผน นโยบาย และกำหนด กรอบแผนการปฏิบัติงาน โดยระดับหัวหน้า และแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบตามลำดับสายงาน การบังคับบัญชา สั่งงานและมอบหมายงานตามความรู้ความสามารถของบุคลากร มีการวางแผน กำลัง สรรหา และคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน ทดแทนตำแหน่งที่ว่าง และส่งเสริมพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถ พัฒนาศักยภาพในการปฏิบัติงาน มีการประสานงานที่ดีทั้งจากหน่วยงาน ภายในและภายนอก

2.2 แนวทางการดำเนินงานด้านบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน

พบว่า แนวทางการดำเนินงานมีการนำนโยบายของผู้บริหารเทศบาลตำบลหนองล่อง ด้านการส่งเสริมการกีฬาเพื่อสุขภาพเป็นหลักและนำนโยบายสู่การปฏิบัติ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ให้ความเห็นด้านแนวทางการดำเนินการขององค์กรในการดำเนินงานด้านการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ปัจจุบันในพื้นที่ยังมีการจัดกิจกรรมที่ยังไม่ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมายเยาวชนในระบบสถานศึกษา เยาวชนนอกระบบนอกสถานศึกษา และเยาวชนทั่วไปในสถานประกอบการหรือเยาวชนที่เป็นแรงงาน ซึ่งการดำเนินงานจะต้องมีการวางแผนตั้งแต่รูปแบบการดำเนินงาน งบประมาณ สถานที่ และที่สำคัญต้องสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ องค์กร ชุมชน และความเป็นไปได้ในสถานการณ์ปัจจุบันและสอดคล้องกับความต้องการของเยาวชนในพื้นที่เป็นสำคัญ ทั้งนี้ พบว่าเยาวชนส่วนใหญ่ที่เข้าถึงกีฬาจะอยู่ในระบบสถานศึกษา อย่างไรก็ตามก็ยังไม่ครอบคลุมทั้ง 9 หมู่บ้าน ช่องว่างสำคัญ คือ การไม่สามารถเข้าถึงกีฬามวลชนของเยาวชนนอกระบบการศึกษา เยาวชนที่อยู่ในระบบตลาดแรงงาน แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2559) เล็งเห็นถึงความสำคัญในประเด็นนี้ จึงกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเพื่อมวลชน ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่มได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตอย่างเหมาะสมและสม่ำเสมอ รวมถึงการส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนทุกกลุ่มได้มีโอกาสการเข้าถึงการบริการด้านการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาอย่างทั่วถึง เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ จริยธรรม ความสามัคคีและควมมีวินัยของคนในชาติ

2.3 ประโยชน์ของกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่ พบว่า ประโยชน์ที่เกิดขึ้นมีทั้งประโยชน์ต่อเยาวชนโดยตรง ทั้งเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สร้างสุขภาพกาย สุขภาพใจที่สมบูรณ์แข็งแรง ประโยชน์ต่อองค์กรและชุมชน เพื่อลดปัญหาเยาวชน ห่างไกลยาเสพติด เกิดความรักสามัคคีในหมู่คณะ สอดคล้องกับแนวคิดของสนรยา สีละมาด (2557, 3) กล่าวถึงประโยชน์ของการออกกำลังกาย คือ

2.3.1 เพื่อการเจริญเติบโต การออกกำลังกายจัดเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งที่มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโต เด็กที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย แต่มีการกินอาหารมาก อาจมีส่วนสูงและน้ำหนักตัวมากกว่าเด็กในวัยเดียวกันโดยเฉลี่ย แต่ส่วนใหญ่แล้วจะทำให้ร่างกายมีไขมันมากเกินไป มีกระดูกเล็ก หัวใจมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับน้ำหนักตัวและรูปร่างอาจผิดปกติได้ เช่น เข้าชิดกัน อ้วนแบบอู เป็นต้น ซึ่งถือว่าเป็นการเจริญเติบโตที่ผิดปกติ ตรงข้ามกับเด็กที่ออกกำลังกายถูกต้องสม่ำเสมอ ร่างกายจะผลิตฮอร์โมนที่เกี่ยวกับการเจริญเติบโตอย่างถูกต้อง จึงกระตุ้นให้อวัยวะต่าง ๆ เจริญขึ้นพร้อมกันไปทั้งขนาด รูปร่าง และหน้าที่การทำงาน และเมื่อประกอบกับ

ผลของการออกกำลังกายทำให้เจริญอาหาร การย่อยอาหาร และการขับถ่ายดี เด็กที่ออกกำลังกายอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ จึงมีการเจริญเติบโตดีกว่าเด็กที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย

2.3.2 เพื่อสุขภาพ เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การออกกำลังกายมีประโยชน์ต่อสุขภาพถึงแม้จะไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าการออกกำลังกายสามารถเพิ่มภูมิคุ้มกันโรคที่เกิดจากการติดเชื้อได้ แต่มีหลักฐานที่พบบ่อยครั้งว่า เมื่อนักกีฬาเกิดการเจ็บป่วยจากการติดเชื้อจะสามารถหายได้เร็วกว่า และมีโรคแทรกซ้อนน้อยกว่า ข้อที่ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ที่ออกกำลังกายย่อมมีสุขภาพดีกว่าผู้ที่ไม่ค่อยออกกำลังกาย คือ การที่อวัยวะต่าง ๆ มีการพัฒนาทั้งขนาด รูปร่าง และหน้าที่การทำงาน โอกาสของการเกิดโรคที่ไม่ใช่โรคติดเชื้อ เช่น โรคเสื่อมสมรรถภาพในการทำงานของอวัยวะจึงมีน้อยกว่า

2.3.3 เพื่อสมรรถภาพทางกาย ถ้าการออกกำลังกายเป็นยาบำรุง การออกกำลังกายถือเป็นยาบำรุงเพียงอย่างเดียวที่สามารถเพิ่มสมรรถภาพทางกายได้ เพราะไม่มียาใด ๆ ที่สามารถทำให้ร่างกายมีสมรรถภาพเพิ่มขึ้นได้อย่างแท้จริงและถาวร ยาบางอย่างอาจทำให้ผู้ใช้สามารถทนทำงานบางอย่างได้นานกว่าปกติ แต่เมื่อทำไปแล้วร่างกายก็จะอ่อนเพลียกว่าปกติ จนต้องพักผ่อนนานกว่าปกติหรือร่างกายทรุดโทรมลงไป ในทางปฏิบัติเราสามารถเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายทุก ๆ ด้านได้ เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความอ่อนตัว ความอดทนของกล้ามเนื้อ ความอดทนของระบบไหลเวียนเลือด ความคล่องตัว ฯลฯ

2.3.4 เพื่อรูปร่างและทรวดทรง การออกกำลังกายเป็นได้ทั้งยาป้องกันและยารักษาโรค การเสียทรวดทรงในช่วงการเจริญเติบโต ป้องกันได้ด้วยการออกกำลังกาย แต่เมื่อเติบโตเต็มที่แล้วยังขาดการออกกำลังกาย ก็จะทำให้ทรวดทรงเสียไปได้ เช่น ตัวเอียง หลังงอ พุงป่อง ซึ่งทำให้เสียบุคลิกภาพได้อย่างมาก ในระยะนี้ถ้ากลับมาออกกำลังกายอย่างถูกต้องเป็นประจำสม่ำเสมอยังสามารถแก้ไขให้ทรวดทรงกลับดีขึ้นมาได้ แต่การแก้ไขบางอย่างอาจต้องใช้เวลาอันเป็นเดือน เป็นปี แต่บางอย่างอาจเห็นผลภายในเวลาไม่ถึง 1 เดือน เช่น พุงป่อง การบริหารกายเพื่อเพิ่มความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหน้าท้องเพียง 2 สัปดาห์ ก็ทำให้กล้ามเนื้อหน้าท้องมีความตึงตัวเพิ่มขึ้นจนกระชับอวัยวะภายในไว้ไม่ให้ดันออกมาเห็นพุงป่องได้

2.3.5 เพื่อการป้องกันโรค การออกกำลังกายสามารถป้องกันโรคได้หลายชนิด โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากการเสื่อมสภาพของอวัยวะอันเนื่องจากการมีอายุมากขึ้น ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น การกินอาหารมากเกินไป ความเคร่งเครียด การสูบบุหรี่ หรือกรรมพันธุ์ โรคเหล่านี้ ได้แก่ โรคประสาทเสีย คุชชิง หลอดเลือดหัวใจเสื่อมสภาพ ความดันโลหิตสูง โรคอ้วน โรคเบาหวาน โรคข้อต่อเสื่อมสภาพ เป็นต้น ผู้ที่ออกกำลังกายเป็นประจำ

มีโอกาสเกิดโรคเหล่านี้ได้ช้ากว่าผู้ที่ขาดการออกกำลังกาย หรืออาจไม่เกิดขึ้นเลยจนชั่วชีวิต การออกกำลังกาย จึงช่วยชะลอความชรา

2.3.6 เพื่อการรักษาโรคและฟื้นฟูสภาพโรคต่าง ๆ ที่กล่าวในข้อ 2.3.5 หากเกิดขึ้นแล้ว การเลือกวิธีออกกำลังกายที่เหมาะสมจัดเป็นวิธีรักษา และฟื้นฟูสภาพที่สำคัญในปัจจุบัน แต่ในการจัดการออกกำลังกายที่เหมาะสมมีปัญหา เพราะบางครั้งโรคกำเริบรุนแรง จนการออกกำลังกายแม้เพียงเบา ๆ ก็เป็นข้อห้าม ในกรณีดังกล่าว การควบคุมโดยใกล้ชิดจากแพทย์ ผู้ทำการรักษาและการตรวจสอบสภาพร่างกายโดยละเอียดเป็นระยะเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

2.4 มุมมองของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์คิดว่าองค์กรมีแผนงานหรือโครงการด้านการพัฒนากีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนหรือไม่ อย่างไร พบว่า ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่ทราบถึงการกำหนดแผนงานหรือโครงการด้านการพัฒนากีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนนั้นอยู่ในแผนในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายอยู่แล้ว แต่องค์กรควรจะเป็นกิจกรรมที่เป็นลักษณะต่อเนื่อง และมีการทบทวน ประเมินผล ติดตามผลเป็นระยะ ๆ เพื่อทราบถึงปัญหา อุปสรรค แนวทางพัฒนา ดำเนินการ และสร้างการกระตุ้นให้กิจกรรมสืบต่อไป ไม่หยุด ทำแล้วหยุด จะไม่เกิดผลในระยะยาว ซึ่งองค์กรเทศบาลตำบลหนองล่องเป็นองค์กรที่ได้กำหนดนโยบายในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่งเสริมการออกกำลังกายแล้ว แต่การที่จะส่งเสริมหรือพัฒนาแนวทางดำเนินการให้มีความชัดเจน ครบทุกกระบวนการพัฒนาก็จะทำให้เกิดผลดีกับเยาวชนและประชาชนในพื้นที่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กัญญพร ภูแสนกล้า (2553) ศึกษาการดำเนินงานส่งเสริมกิจกรรมกีฬา ในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอวังสามสี จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอวังสามสี จังหวัดอุบลราชธานี มีการวางแผนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาชุมชน โดยมีขั้นตอนการวางแผนมีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อการดำเนินงานและงบประมาณในการส่งเสริมกิจกรรมชุมชน มีการสนับสนุนการดำเนินงานและงบประมาณในการส่งเสริมกิจกรรมกีฬามีการสนับสนุนการดำเนินงานและงบประมาณ สนับสนุนอุปกรณ์กีฬา มีการสนับสนุนอุปกรณ์กีฬา และสถานที่ในการส่งเสริมกิจกรรมกีฬาสนามกีฬาในชุมชน และสถานที่ในการพัฒนาสนามกีฬา หรือสนามที่เป็นการเล่นกีฬาโดยองค์การบริหารส่วนตำบล มีการประชาสัมพันธ์ คือ การประชุมชี้แจงคณะกรรมการชุมชนเรื่องกิจการกีฬาชุมชน และการจัดกิจกรรมเล่นกีฬาเพื่อเป็นการส่งเสริมกิจกรรมในชุมชน จะเห็นได้ว่าเป็นการพัฒนา ตั้งแต่การวางแผน สร้างการมีส่วนร่วมในรูปแบบคณะกรรมการ สนับสนุนงบประมาณ สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ การประชาสัมพันธ์กระตุ้นความรู้ความเข้าใจ สร้างความสนใจ และส่งเสริมกิจกรรมในชุมชนอย่างต่อเนื่อง

2.5 องค์การ บุคคล ใดบ้างที่มีส่วนร่วมในการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่ พบว่า ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนนี้ต้องมีผู้มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้บริหาร นักบริหาร เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบด้านกีฬา เจ้าหน้าที่งบประมาณ เจ้าหน้าที่แผนงาน สถานศึกษา ชุมชน หน่วยงานราชการ ตั้งแต่ระดับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นไป

2.6 ปัจจุบันนี้กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่องเป็นอย่างไร พบว่า กระบวนการดำเนินงานด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับประชาชนของเทศบาลตำบลหนองล่องมีการดำเนินการ แต่ยังขาดความชัดเจนและต่อเนื่อง และการดำเนินงานต้องให้เด็กและเยาวชนได้รับทั้งความรู้ด้านทักษะการฝึกปฏิบัติและการนำไปใช้ จากสถานการณ์ปัจจุบันของการดำเนินงาน ซึ่งถือว่าเป็นข้อมูลสำคัญในการกำหนดแผนการดำเนินงานในอนาคต หรือใช้เป็นข้อมูลในการดำเนินการพัฒนาการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนของเทศบาลตำบลหนองล่องได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาญวิทย์ ตาลทอง (2547) ศึกษาบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการพัฒนาองค์กรชุมชน ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองพอก อำเภอนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพอก มีบทบาทในการส่งเสริมการพัฒนาองค์กรชุมชนด้านงบประมาณ โดยกำหนดลงในแผนพัฒนาตำบล และจัดสรรให้กลุ่มตามความจำเป็นและความต้องการของกลุ่มเพื่อเป็นทุนในการดำเนินงาน และเป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม ศึกษาดูงานมีบทบาทในการพัฒนาองค์กรชุมชนด้านวัสดุ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ สนับสนุนวัสดุฝึกอบรม มีการจัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการบริหารจัดการ เพื่อให้สมาชิกเกิดความรู้ ความเข้าใจ นำไปพัฒนากลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังมีบทบาทในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน มีการจัดเวที ประชาคมการฝึกอบรมสัมมนา การแข่งขันกีฬาตำบล รวมถึงการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปสมัครเป็นสมาชิกของกลุ่ม

เมื่อมีการศึกษาการดำเนินงานขององค์กรด้านใดแล้ว ข้อมูลที่ได้จึงถือว่าเป็นข้อมูลฐานสำคัญสู่การพัฒนาการดำเนินงานในระดับต่อไป ปีต่อไป หรืองานต่อไปได้เป็นอย่างดี เพราะหน่วยงานจะต้องมีการวางแผนดำเนินงาน ปฏิบัติดำเนินการตามแผน ตรวจสอบติดตามประเมินผล เพื่อหาข้อมูลสู่การพัฒนาการวางแผนต่อไป หรือเรียกว่าการนำวงจรการบริหารงาน (Plan Do Check Act : PDCA) ของเดมิง (Deming, 1950) มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนางานในองค์กรทุกองค์กร

2.7 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ของเทศบาลตำบลหนองล่อง และข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหา

2.7.1 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการนั้นแยกออกเป็น

- 1) ขาดแคลนงบประมาณในการทำกิจกรรม
- 2) บุคลากรมีจำกัด และขาดทักษะด้านกิจกรรมกีฬา
- 3) จำนวนเด็กที่อยู่ในพื้นที่ลดลง
- 4) เด็กขาดความสนใจในการเล่นกีฬา
- 5) ขาดความพร้อมด้านสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์
- 6) กฎระเบียบข้อจำกัดในการดำเนินการ

2.7.3 ข้อเสนอแนะและทางแก้ไข

- 1) จัดทำแผนพัฒนาด้านการกีฬาให้มีความสอดคล้องกับความต้องการ
และมีความต่อเนื่อง
- 2) จัดสรรงบประมาณในการดำเนินกิจกรรมให้เพียงพอและเหมาะสม
- 3) จัดกิจกรรมในช่วงปิดภาคเรียนทำให้เด็กและเยาวชนที่ศึกษานอก
พื้นที่ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรม

สอดคล้องกับงานวิจัยของ กัญญพร ภูแสนกล้า (2553) ศึกษาการดำเนินงานส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี โดยศึกษาแล้วพบว่า ปัญหาการดำเนินงานส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี โดยประสบปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

1. ปัญหาการดำเนินงานส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในชุมชน
2. ปัญหาจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
3. ปัญหาเนื่องจากการได้รับความร่วมมือจากประชาชน

จากประเด็นการศึกษาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่านโยบายการดำเนินด้านต่าง ๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ความสำคัญกับการวางกรอบนโยบายการบริหารงานกับการบริหารงานแบบบูรณาการ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการในการกำหนดนโยบายของผู้บริหารท้องถิ่นด้านการพัฒนาการส่งเสริมกีฬา ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้น เพื่อการเล่นกีฬาในพื้นที่ ในชุมชน เพื่อการรักษาสุขภาพ ห่างไกลโรคภัยไข้เจ็บ การรักษาสุขภาพะด้านร่างกาย จิตใจ และเป็นเกราะป้องกันภัยให้เด็ก เยาวชน ประชาชนในพื้นที่ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ห่างไกลยาเสพติด ซึ่งจะ

นำเฉพาะบางยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติมาใช้ปรับใช้ในพื้นที่อย่างเหมาะสมกับบริบทของคนในพื้นที่และตามศักยภาพของท้องถิ่นและท้องถิ่น

จากภารกิจอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องกำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ความต้องการของประชาชน ความสำคัญและความจำเป็นเร่งด่วน ภายใต้ศักยภาพและข้อจำกัดของเทศบาล นโยบายของทางภาครัฐเพื่อให้การพัฒนาคำบลหนองล่องมีความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืน บนพื้นฐานของหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคีเครือข่ายเป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลหนองล่องโดยรวม และเทศบาลตำบลหนองล่อง จึงได้กำหนดนโยบายในการบริหารงานภายใต้กรอบ

วิสัยทัศน์ “ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี บริหารงานแบบมีส่วนร่วม”

นโยบายด้านด้านการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาและนันทนาการ คือ การส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬาและนันทนาการของชุมชน

จากการแถลงนโยบายการบริหารของผู้บริหาร ซึ่งถือเป็นแนวทางการพัฒนาพื้นที่ตำบลเวียงหนองล่อง ซึ่งนโยบายดังกล่าวผู้ศึกษาสามารถนำมาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง ในด้านการศึกษา ซึ่งผู้บริหารมีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีสุขภาพดี โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่าย เพราะการพัฒนา การบริหารองค์กรตามนโยบายของผู้บริหารจะเน้นการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน ภาคีเครือข่าย ซึ่งสามารถนำมาเป็นส่วนร่วมหนึ่งของการศึกษา ซึ่งผลการศึกษาที่ได้จะมีผลต่อการพัฒนา สนับสนุนนโยบายของผู้บริหาร และสะท้อนถึงผลการการบริหารงานเป็นอย่างดี เพราะการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่พัฒนาสุขภาพของคนในท้องถิ่น จุดเริ่มต้นที่สำคัญ คือ นโยบายการบริหารงาน และการบริหารงานจะสำเร็จผลหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับกระบวนการต่าง ๆ ที่มีส่วนสนับสนุนการบริหารพัฒนา ซึ่งผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการสนับสนุนนโยบายด้านสุขภาพสำหรับประชาชนนั้นก็เป็นสิ่งสำคัญไม่น้อยกว่าด้านอื่น ๆ และการดำเนินการจะต้องมีส่วนที่ช่วยส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกัน ปัญหาสุขภาพของประชาชนในท้องถิ่น จึงขึ้นอยู่กับแนวทางการพัฒนาของท้องถิ่นเช่นกัน

ดังนั้น ทัศนะของผู้วิจัยเห็นว่า กระบวนการนโยบายสาธารณะอย่างมีส่วนร่วมด้านการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จจำเป็นต้องประกอบด้วย (1) ทีมผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้เกี่ยวข้องที่ต้องเห็นถึงความจำเป็นในการออกนโยบายใหม่ โดยการรับฟังความเห็นจากประชาชนเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของกระบวนการนโยบาย และมีข้อมูลด้านสุขภาพ

เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ในการพิจารณา ทั้งนี้ ท้องถิ่นต้องสามารถชี้ให้เห็นว่า นโยบายจะส่งผลดีอย่างไรต่อสุขภาพและคุณภาพชีวิตของประชาชน (2) นโยบายมีเป้าหมายชัดเจนในการตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง (3) นโยบายที่แสดงถึงความครอบคลุมกลุ่มประชากรเป้าหมาย (4) ต้องส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการนำนโยบายสู่การปฏิบัติ (6) จัดสรรงบประมาณที่เพียงพอภายใต้กรอบแผนพัฒนาของท้องถิ่น (7) นโยบายต้องมีแผนการติดตามประเมินผลการดำเนินงานแบบมีส่วนร่วม

ศึกษาจากความต้องการเด็กและเยาวชนในการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

1. ความต้องการจัดกิจกรรมของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีความต้องการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะกีฬาประเภทวอลเลย์บอลสูงที่สุด ร้อยละ 75.6 รองลงมา ได้แก่ กีฬาฟุตบอล ร้อยละ 62.2 และกีฬาฟุตซอล ร้อยละ 61.1

2. ความต้องการจัดการแข่งขันกีฬาของผู้ตอบแบบสอบถาม ความต้องการให้มีการจัดการแข่งขันกีฬา ส่วนใหญ่มีความต้องการให้จัดการแข่งขันกีฬาประเภทฟุตซอลสูงที่สุด ร้อยละ 57.8 ส่วนกีฬาที่ไม่มีความต้องการสูงสุด คือ กีฬามวย คิดเป็นร้อยละ 95.5 และกีฬาประเภทต่าง ๆ

สรุปข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ทั้งหมด พบว่า กลุ่มเยาวชนในพื้นที่เทศบาลตำบลหนองล่องมีความต้องการในการจัดกิจกรรมฝึกหัดทักษะกีฬาให้มีความรู้ความเข้าใจ แต่ประเภทกีฬาที่ต้องการให้จัดแข่งขัน ส่วนใหญ่จะเป็นกีฬาประเภททีมหรือกลุ่ม ซึ่งความต้องการของเยาวชนสอดคล้องพฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (Motive) หรือแรงขับเคลื่อน (Drive) เป็นความต้องการที่กระตุ้นจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรม เพื่อตอบสนองความต้องการ และความต้องการที่สำคัญของเยาวชน คือ การอยู่ร่วมกัน การทำงานร่วมกัน หรือความผูกพันในลักษณะกลุ่ม กลุ่มเพื่อน ไม่ชอบอยู่คนเดียว ดังนั้น กิจกรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มักจะมีลักษณะเป็นทีมหรือกลุ่ม

การศึกษาความพึงพอใจหรือทัศนคติต่อกระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน เทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ซึ่งเป็นการศึกษากลุ่มผู้ปกครองของเยาวชน ประชาชนทั่วไปที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน เช่น คณะกรรมการชุมชน เยาวชน ประชาชน สถานศึกษา

ด้านบุคลากร ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านบุคลากรในการดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชน จำนวนบุคลากร มีความพึงพอใจ ในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.5 บุคลากรมีความรู้ความเชี่ยวชาญ มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.5 บุคลากรมีความกระตือรือร้นและเต็มใจ มีความพึงพอใจ

ในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.3 บุคลากรทำงานอย่างมีขั้นตอน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.9 และบุคลากรยอมรับฟังความคิดเห็นเพื่อพัฒนา มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.6 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านบุคลากรภาพรวม มีความพึงพอใจในระดับ 4.13 มีความพึงพอใจในระดับมาก

ด้านองค์กร ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนขององค์กรเทศบาล การกำหนดแนวทางการดำเนินงานที่ชัดเจน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.8 องค์กรเทศบาลมีการดำเนินการตามแผน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.5 เทศบาลมีการทบทวนกระบวนการดำเนินงานด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชน มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.5 เทศบาลมีการปรับปรุงกระบวนการดำเนินงาน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.6 และเทศบาลมีการติดตามประเมินผลเพื่อพัฒนากระบวนการดำเนินการจัดการกีฬาเพื่อมวลชน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.5 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนขององค์กรเทศบาล ในภาพรวม มีความพึงพอใจในระดับ 4.17 มีความพึงพอใจในระดับมาก

ด้านสถานที่ อุปกรณ์ ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ความพร้อมด้านสถานที่ในการดำเนินกิจกรรมจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนมีความเหมาะสม มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.1 มีความพร้อมด้านวัสดุ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.3 ระยะเวลาในการดำเนินการเหมาะสม มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.7 การเข้าถึงกิจกรรมการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนง่าย มีความพึงพอใจในระดับ 4 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.2 และความปลอดภัยของสถานที่ในการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน มีความพึงพอใจในระดับ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.1 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในภาพรวม มีความพึงพอใจในระดับ 4.17 มีความพึงพอใจในระดับมาก

ความพึงพอใจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติการแสดงออกทางทัศนคติสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท (ดารณี พานทอง, 2542, 43) ได้แก่

1. ทัศนคติในทางบวก (Positive Attitude) คือ ความรู้สึกต่อสิ่งแวดลอมในทางที่ดีหรือยอมรับ ความพึงพอใจ

2. ทัศนคติในทางลบ (Negative Attitude) คือ การแสดงออกหรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดลอมในทางที่ไม่พอใจ ไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

3. การไม่แสดงออกทางทัศนคติหรือมีทัศนคติเฉย ๆ (Negative Attitude) คือ มีทัศนคติเป็นกลาง อาจเป็นเพราะว่าไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ หรือในเรื่องนั้น ๆ ไม่มีแนวโน้มทัศนคติอยู่เดิม หรือไม่มีแนวโน้มทางความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มาก่อน

ดังนั้น ความพึงพอใจจึงสามารถให้เรารู้ทัศนคติ จึงเป็นส่วนหนึ่งของการนำมาเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จของการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนได้อย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถวัดได้จากการสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกตผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางผู้วิจัยผู้ดำเนินการ หรือผู้ที่ต้องการทราบผลของกิจกรรม และสามารถชี้วัดถึงความล้มเหลวและความสำเร็จได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัยทั้งหมด ผู้วิจัยมีข้อค้นพบเชิงนโยบาย คือ นโยบายสาธารณะด้านกิจกรรมทางกายเป็นเครื่องมือที่สำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของข้อบัญญัติหรือเทศบัญญัติ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขปัญหาของชุมชน อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญประการหนึ่ง คือ ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องใช้การมีส่วนร่วมของประชาชนเข้ามาผสมผสานในทุกขั้นตอนของนโยบาย ตั้งแต่กระบวนการเกิดนโยบาย (Policy Formulation) กระบวนการนำนโยบายสู่การปฏิบัตินโยบาย (Policy Implementation) และการติดตามประเมินผลนโยบาย (Policy Evaluation) ซึ่งการผสมผสานการมีส่วนร่วมของประชาชนกับกระบวนการนโยบายสาธารณะจะช่วยให้เกิดการแก้ไขปัญหาที่ตรงตามสถานการณ์ และความต้องการของชุมชน เด็ก เยาวชน ประชาชน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผลการศึกษาครั้งนี้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในกระบวนการพัฒนานโยบายสาธารณะท้องถิ่นอย่างมีส่วนร่วมด้านการส่งเสริมกีฬาและนันทนาการ โดยเฉพาะสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้เกิดการสร้างนโยบายที่มาจากรากฐานแนวคิดของประชาชน ถือเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม ดังนี้

1. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในฐานะที่มีบทบาทหน้าที่ตามกฎหมายกระทรวงในด้าน การส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งและมีศักยภาพในการ ให้บริการสาธารณะ ควรต้องให้ความสำคัญในเรื่องการใช้กลไกของกระบวนการนโยบายสาธารณะ ผสมผสานกับการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อแก้ไขและป้องกันปัญหาสุขภาพ การออกกำลังกาย การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

2. การนำแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติมาเป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการ โดยให้ความสำคัญในการพัฒนาเด็กและเยาวชนทุกกลุ่ม ให้มีความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติและทักษะในการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานให้สามารถ พัฒนาคุณภาพชีวิตด้วยการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาได้อย่างเหมาะสม สำหรับสร้างเสริม สุขภาพและสมรรถภาพทางกายอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาคูณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และน้ำใจนักกีฬา ด้วยการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐาน เพื่อการดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมี ความสุขตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนที่มีทักษะและ ความสามารถทางการกีฬาขั้นพื้นฐานให้ได้รับพัฒนาสู่ความเป็นเลิศทางด้านกีฬา ตามความถนัด และศักยภาพอย่างต่อเนื่อง

3. พัฒนาการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเพื่อมวลชน โดยให้ความสำคัญกับการ ส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่มได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตอย่างเหมาะสม และสม่ำเสมอ รวมถึงการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนทุกกลุ่มได้มีโอกาสการเข้าถึงการบริการ ด้านการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาอย่างทั่วถึง เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ จริยธรรม ความสามัคคีและความมีวินัยของคนในชาติ

3.1 ให้ความสำคัญกับการส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนานักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับ ให้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันเพื่อพัฒนาความสามารถโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬา ทั้งระดับชาติและนานาชาติ โดยพัฒนาระบบกลไกให้บุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่าง ต่อเนื่องและเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนากีฬาทุกระดับ รวมถึงการสร้างและพัฒนาสถาน กีฬา อุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาทุกระดับ ตลอดจนการสร้างระบบและกลไกพัฒนาเครือข่ายองค์กรกีฬาในแต่ละระดับ ให้เชื่อมโยงและการ บริการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาระบบการจัดและส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ทั้งระดับชาติและนานาชาติ

3.2 ให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนา กีฬาและบุคลากรกีฬาอย่างครบวงจร พัฒนาระบบและกลไกการจัดการแข่งขันให้มีมาตรฐานสากล มีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับ การประกอบอาชีพทางการกีฬาที่เหมาะสมและทันสมัย รวมถึงการสนับสนุนการจัดตั้งสถาบันผลิต

บุคลากรการกีฬาอาชีพ ส่งเสริมการรวมกลุ่มสมาชิกองค์กร สโมสรกีฬาอาชีพ พัฒนาระบบบริหาร สนับสนุนการจัดสรรทุนและสวัสดิการกีฬาอาชีพ คุ้มครองและรักษาสีทึ่หรือผลประโยชน์ รวมทั้งสร้างแรงจูงใจให้องค์กรเอกชนร่วมส่งเสริมกีฬาอาชีพ ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนา กีฬาสากลที่มีศักยภาพและกีฬาไทยบางชนิดให้เป็นกีฬาอาชีพอย่างยั่งยืน

3.3 ให้ความสำคัญกับการบริหารงานแบบบูรณาการ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหาร จัดการกีฬาและการออกกําลังกายทุกระดับ ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การกีฬาให้ทันสมัย เพื่อบูรณาการและประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานสู่การปฏิบัติอย่างมี ประสิทธิภาพ

4. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรต้องมีนโยบายสาธารณะในการกำหนดนโยบาย ของผู้บริหารท้องถิ่นด้านการพัฒนาด้านการส่งเสริมกีฬา ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นเพื่อการ เล่นกีฬา ในพื้นที่ ในชุมชนเพื่อการรักษาสุขภาพ ห่างไกลโรคภัยไข้เจ็บ การรักษาสุขภาพะด้านร่างกาย จิตใจ และเป็นเกราะป้องกันภัยให้เด็ก เยาวชน ประชาชนในพื้นที่ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ห่างไกล ยาเสพติด ซึ่งจะนำเฉพาะบางยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนา กีฬาแห่งใช้มาปรับใช้ในพื้นที่อย่าง เหมาะสมกับบริบทของคนในพื้นที่ และตามศักยภาพของท้องถิ่นและท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะเชิงการพัฒนา

ผลการศึกษาได้ข้อค้นพบชัดเจนในประเด็นเชิงกระบวนการพัฒนานโยบายสาธารณะ ท้องถิ่นอย่างมีส่วนร่วม ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อการจัดการกีฬาเพื่อมวลชน สร้างสุขภาพ ห่างไกลยาเสพติด ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อประเด็นเชิงการพัฒนา ดังนี้

1. การจัดกระบวนการด้านการกำหนดนโยบายสาธารณะอย่างมีส่วนร่วมด้านกีฬา เพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นในสภาวะของสังคมปัจจุบัน พบว่า พฤติกรรม ของผู้คนห่างจากการออกกำลังกาย ขาดความรู้และทักษะการเล่นกีฬา ดังนั้น หน่วยงานที่ต้องได้รับการ ขยายผลต่อ คือในระดับกรมส่งเสริมปกครองท้องถิ่น และในระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อก่อให้เกิดการขับเคลื่อนจากนโยบายสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ สามารถกำหนด เป็นตัวชี้วัดการทำงานด้านคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น

2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งสามารถประยุกต์ใช้กระบวนการพัฒนานโยบาย สาธารณะท้องถิ่นด้านสุขภาพและการจัดกิจกรรมกีฬา ทุกกลุ่มวัย ทุกขั้นตอนของนโยบาย เนื่องจากเป็นบทบาทและอำนาจหน้าที่ของท้องถิ่นในการจัดกระบวนการนโยบายเพื่อพัฒนา คุณภาพชีวิตของประชาชน ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานได้อย่างชัดเจน ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพตามแผนงาน โครงการหรือนโยบายนั้น ๆ

3. กรมส่งเสริมปกครองท้องถิ่นและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรสนับสนุนให้บุคลากรในหน่วยงานได้รับการพัฒนาองค์ความรู้ด้านการจัดการกีฬาในท้องถิ่น โดยเฉพาะปัญหาของยาเสพติดที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และการนำองค์ความรู้เรื่องกระบวนการนโยบายสาธารณะอย่างมีส่วนร่วม เพื่อสามารถนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำงานระดับท้องถิ่นและก่อให้เกิดประโยชน์แก่สาธารณะต่อไป

ข้อเสนอแนะเชิงการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

ผลการศึกษาในครั้งนี้เป็นไปตามบริบทของพื้นที่ในส่วนของตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน ซึ่งทักษะพื้นฐาน ความต้องการของเด็กและเยาวชน การที่จะจัดกิจกรรมในแต่ละพื้นที่ที่มีความเหมือนหรือแตกต่างกันนั้น จะต้องอาศัยการศึกษาที่เฉพาะเจาะจง การส่งเสริมสนับสนุน ความพร้อมด้านต่าง ๆ แต่สามารถนำหลักกระบวนการศึกษาจากนโยบายสู่การปฏิบัติไปได้

2. การเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรให้สถานศึกษาในชุมชนเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมสนับสนุนเบื้องต้นในการให้ความรู้ สร้างความสนใจ หรือสร้างแรงบันดาลใจในการเล่นกีฬา

2.2 การศึกษาควรจะศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสร้างทักษะกีฬาสู่การพัฒนาเส้นทางอาชีพ หรือความเป็นเลิศทางด้านการกีฬา

บรรณานุกรม

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2555). แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2559).

กรุงเทพฯ : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

กัญญพร ภูแสนกล้า. (2546). การดำเนินงานส่งเสริมกิจกรรมกีฬาในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี. การศึกษาอิสระปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น).

กาญจนา อรุณสุขรุจิ. (2546). ความพึงพอใจของสมาชิกสหกรณ์ต่อการดำเนินงานของสหกรณ์การเกษตรไชยปราการ จำกัด อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

กิตติมา ปรีดีลภ. (2529). ทฤษฎีการบริหารองค์การ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชนะการพิมพ์.

กิริติ มีแนว. (2553). การส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว.

(การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น).

กฤษณา กาเผือก. (2556). กระบวนการพัฒนานโยบายสาธารณะท้องถิ่นอย่างมีส่วนร่วมด้านกิจกรรมทางกายสำหรับผู้สูงอายุในระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดเชียงใหม่.

(ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้).

ฉัตรชัย คงสุข. (2535). ความพึงพอใจของผู้รับบริการของแผนกคลังพัสดุฝ่ายกวดตาการและโภชนาการภายในประเทศ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน). (สารนิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).

ชาญวิทย์ ตาลทอง. (2546). ศึกษาบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการพัฒนาองค์กรชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองพอก อำเภอหนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด.

(การศึกษาค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).

ชาวิณี เดชจินดา. (2535). ทฤษฎีความพึงพอใจ. สืบค้นจาก <http://www.research.doae.go.th>

จิตติ ชนะฤทธิชัย. (2546). การศึกษาการบริหารจัดการสนามกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่ภายหลังการรับถ่ายโอนภารกิจจากการกีฬาแห่งประเทศไทย.

เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

จิราภา เต็งไตรรัตน์. (2544). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เทพพนม เมืองแมน และสวีส สุวรรณ. (2540). พฤติกรรมองค์การ. (พิมพ์ครั้งที่ 2 ฉบับปรับปรุงใหม่).

กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

เทศบาลตำบลหนองล่อง. (2555). *คำแถลงนโยบายผู้บริหาร*. ลำพูน: เทศบาลตำบลหนองล่อง.

เทศบาลตำบลหนองล่อง. (2559). *แผนพัฒนาสามปีเทศบาลตำบลหนองล่อง*. ลำพูน:

เทศบาลตำบลหนองล่อง.

เทศบาลตำบลหนองล่อง. (2559). *เทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2559*. ลำพูน:

เทศบาลตำบลหนองล่อง.

ดิเรก ฤกษ์ห่วย. (2528). *ทฤษฎีความพึงพอใจ*. สืบค้นจาก <http://www.research.doae.go.th>

ดารณี พานทอง. (2542). *ทฤษฎีการจูงใจ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นภารัตน์ เสือจงพรู. (2544). *ปัจจัยที่มีผลประสิทธิภาพในการให้บริการของพนักงานประจำ*

สำนักงานบริการโทรศัพท์. (สารนิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต,

มหาวิทยาลัยศรีปทุม).

ประกายดาว ดำรงพันธ์. (2536). *ความพึงพอใจของลูกค้าที่มีต่อการให้บริการด้านสินเชื่อ:*

กรณีศึกษาศูนย์ธุรกิจสะพานขาวธนาคารกรุงไทยจำกัด (มหาชน). (วิทยานิพนธ์ปริญญา

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).

ปรังทิพย์ ขวานนท์. (2552). *การจัดการกีฬา*. กรุงเทพฯ: เอ อี อินโฟเมชั่น.

ปรียากร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). *การบริหารงานวิชาการ*. กรุงเทพฯ: สหมิตรออฟเซต.

พงศ์ หรดาล. (2540). *จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การเบื้องต้น*. (ม.ป.พ.).

พิทักษ์ ตรุษทิป. (2538). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อระบบและกระบวนการให้บริการของ*

กรุงเทพมหานคร: ศึกษากรณีสำนักงานเขตยานนาวา. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต,

สถาบันบัณฑิตพัฒนศาสตร์).

ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ:

อักษรเจริญทัศน์.

วรเดช จัทรศร. (2530). *การปฏิบัติการบริหาร*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์.

วิจักร อากักริยา. (2546). *จากสร้างสุขภาพด้วยการออกกำลังกาย “จากนโยบายสู่การปฏิบัติ”*.

วารสารการส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม, 26(3).

วิรุฬ พรรณเทวี. (2542). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของหน่วยงาน*

กระทรวงมหาดไทยในอำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต,

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ศิริวรรณ พิทยรังสฤษฎ์ และกมลการ สมมิตร. (2526). *การวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของระบบ*

สร้างเสริมสุขภาพตามรัฐธรรมนูญว่าด้วยระบบสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2552 และแนวนโยบาย

อนาคต. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ.

- สร้อยตระกูล (ดิวนนท์) อรรถมานะ. (2541). *พฤติกรรมองค์การ ทฤษฎีและการประยุกต์*.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สง่า ภู่งรงค์. (2540). *ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลในการปฏิบัติงานของศึกษาธิการอำเภอตามอำนาจหน้าที่ของสำนักงานศึกษาธิการอำเภอและความพึงพอใจของข้าราชการสำนักงานศึกษาธิการในเขตการศึกษา 7. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).*
- สนธยา สีละมอด. (2526). *กิจกรรมทางกายเพื่อสุขภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุเทพ พานิชพันธุ์. (2541). *ความพึงพอใจของเกษตรกรในการเข้าร่วมโครงการปรับโครงสร้างและระบบการผลิตการเกษตรจังหวัดอุบลราชธานี. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยแม่โจ้)*
- สุพิตร สมหิโต. (2541). *แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมภาร ศิโล. (2552). *ข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา : กรณีศึกษา มหาวิทยาลัย. (ม.ป.ท.).*
- สมศักดิ์ สืบสงวน. (2559). *การไม่มีโรค เป็นลาภอันประเสริฐ*. สืบค้นจาก
http://www.tangniparn.com/page22_b00k6.html
- หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี. (2554). *สุขภาพกายสุขภาพใจ. นิตยสารธรรมลีลา, 131.*
- อุทัย เลาหิเชียร. (2544). *ความหมาย วิวัฒนาการ สถานภาพและแนวโน้มของรัฐประศาสตร์*.
นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- Rummler, G.A., Ramias, A.J. and Richard A.R. (1994). *“Potential Pitfalls on the Road to a Process Managed Organization (PMO): Part 1: The Organization as System Lens” BP Trend*, Retrieved from www.thailandindustry.com

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายวีระศักดิ์ ไวกวาง
วัน เดือน ปีเกิด	2 กันยายน 2522
ที่อยู่ปัจจุบัน	97 หมู่ที่ 2 ตำบลทาสบเส้า อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน รหัสไปรษณีย์ 51140
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2534 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจอมทอง อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2538 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนจักรคำคณาทร อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน พ.ศ. 2541 ปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
ประสบการณ์การทำงาน	พ.ศ. 2547 – พ.ศ. 2550 ครูอัตราจ้าง วิชาพลศึกษา โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน พ.ศ. 2551 – ปัจจุบัน เจ้าหน้าที่พลศึกษา อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน สังกัดกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามความพึงพอใจ

กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง
อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความพึงพอใจของประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

คำชี้แจง แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

(โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หน้าคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริง)

1. เพศ	☐ หญิง	☐ ชาย
2. อายุ	☐ 20 – 30 ปี	☐ 31 – 40 ปี ☐ 41 – 50 ปี
	☐ 51 – 60 ปี	☐ 61 ปี ขึ้นไป
3. วุฒิการศึกษาสูงสุด	☐ ประถมศึกษา	☐ มัธยมศึกษาตอนต้น
	☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	☐ ปวส./อนุปริญญา
	☐ ปริญญาตรี	☐ สูงกว่าปริญญาตรี
4. อาชีพ	☐ นักเรียน,นักศึกษา	☐ ข้าราชการ
	☐ ข้าราชการบำนาญ	☐ พนักงานราชการ
	☐ ค้าขาย	☐ แม่บ้าน/พ่อบ้าน
	☐ เกษตรกร	☐ รับจ้าง
	☐ อื่น ๆ (ระบุ).....	

ตอนที่ 2 ระดับความพึงพอใจในกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชน

รายการ	คะแนนความพึงพอใจ (1 = ไม่พอใจ / 5 = พอใจมาก)				
	1	2	3	4	5
1. ด้านบุคลากรในการดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชน					
1.1 จำนวนบุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนเพียงพอ เหมาะสม					
1.2 บุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนมีความรู้ความเชี่ยวชาญในการดำเนินงาน					
1.3 บุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนมีความกระตือรือร้นและเต็มใจในการดำเนินงาน					
1.4 บุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนทำงานอย่างมีขั้นตอนและมีการวางแผนอย่างเหมาะสม					
1.5 บุคลากรด้านการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนยอมรับฟังความคิดเห็นเพื่อพัฒนาตนเองและพัฒนางานของตนเอง					
2. ด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนขององค์กรเทศบาล					
2.1 เทศบาลตำบลหนองล่องมีการกำหนดแนวทางการดำเนินการจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับประชาชนในชุมชนไว้ชัดเจน					
2.2 เทศบาลตำบลหนองล่องดำเนินการตามแผนงานที่วางไว้					
2.3 เทศบาลตำบลหนองล่องมีการทบทวนกระบวนการดำเนินงานการจัดการกีฬาเพื่อ					

มวชนสำหรับเยาวชนเป็นระยะ ๆ					
----------------------------	--	--	--	--	--

ตอนที่ 2 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความพึงพอใจ (1 = ไม่พอใจ / 5 = พอใจมาก)				
	1	2	3	4	5
2.4 เทศบาลตำบลหนองล่องมีการปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานด้านการจัดการกีฬาเพื่อมวชนอย่างเหมาะสม และตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย					
2.5 เทศบาลตำบลหนองล่องมีกระบวนการติดตามประเมินผลเพื่อพัฒนากระบวนการดำเนินงานให้เป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น					
3. ด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก					
3.1 ความพร้อมด้านสถานที่ในการดำเนินกิจกรรมการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวชนสำหรับเยาวชน มีความเหมาะสม เพียงพอ					
3.2 ความพร้อมด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก					
3.3 ระยะเวลาในการดำเนินการกิจกรรมการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวชนสำหรับเยาวชนเหมาะสม					
3.4 การเข้าถึงกิจกรรมการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวชนสำหรับเยาวชน ได้ง่าย					
3.5 ความปลอดภัยของสถานที่ในการจัดกิจกรรมการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวชนสำหรับเยาวชน					

ตอนที่ 3 ปัญหา/ข้อเสนอแนะ/ ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

ภาคผนวก ข

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง

อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

ข้อมูลส่วนตัวผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ – นามสกุล.....อายุ.....ปี

ตำแหน่ง.....

การศึกษาสูงสุด.....

โทรศัพท์.....

1. ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนหรือไม่ อย่างไร

2. ท่านคิดว่าเทศบาลตำบลหนองล่องมีแนวทางการดำเนินงานด้านการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตพื้นที่ของเทศบาลอย่างไรบ้าง

3. ท่านคิดว่ากีฬาเพื่อมวลชนมีประโยชน์อย่างไรบ้างสำหรับเยาวชนในเขตพื้นที่

4. ในมุมมองของท่าน ท่านคิดว่าองค์กรของท่านมีแผนงาน / โครงการ ด้านการพัฒนากีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนอย่างไร

5. ท่านคิดว่าองค์กร หรือบุคคล ใดบ้างที่มีส่วนร่วมในการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในพื้นที่ และมีส่วนร่วมอย่างไร (เช่น ด้านการจัดการกีฬา ด้านงบประมาณ ด้านการสนับสนุนบุคลากร เป็นต้น)

6. กระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน สำหรับเยาวชนของเทศบาลตำบลหนองล่อง ปัจจุบันนี้เป็นอย่างไรบ้าง

7. ปัญหา และอุปสรรคกระบวนการดำเนินงานส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชน สำหรับเยาวชน
ของเทศบาลตำบลหนองล่อง มีหรือไม่ อย่างไร และท่านมีข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาเหล่านั้น
อย่างไร

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

ข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ไข

.....

.....

ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

.....

.....

ภาคผนวก ก

แบบสำรวจความต้องการของเด็กและเยาวชน
ในการดำเนินการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนสำหรับเยาวชนในเขตเทศบาลตำบลหนองล่อง
อำเภอเวียงหนองล่อง จังหวัดลำพูน

คำชี้แจง ขอความร่วมมือท่านในการตอบแบบสำรวจตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปผู้ตอบ

1. เพศ ☐ หญิง ☐ ชาย
2. อายุ ปี
3. วุฒิการศึกษาสูงสุด ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น ☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.
☐ ปวส. / อนุปริญญา ☐ ปริญญาตรี
☐ สูงกว่าปริญญาตรี
4. สถานะ ☐ นักเรียนโรงเรียน
☐ เยาวชนนอกระบบการศึกษา เช่น กศน. เป็นต้น
☐ อื่น ๆ ระบุ
5. สุขภาพ ☐ แข็งแรง
☐ พักการ ระบุ.....
☐ อื่น ๆ (โรคประจำตัว).....
6. ความสม่ำเสมอในการเล่นกีฬา
☐ เล่นกีฬาเป็นประจำ (เล่นกีฬา เดือนละ 5 วันขึ้นไป)
☐ เล่นกีฬาเป็นบางครั้ง (เล่นกีฬา ไม่เกินเดือนละ 5 วัน)
☐ ไม่เคยเล่นกีฬา แต่มีความสนใจเล่นกีฬา

ตอนที่ 2 ความต้องการของผู้ตอบแบบสอบถาม

หัวข้อพิจารณา	ต้องการ	ไม่ต้องการ	หมายเหตุ
ประเภทกีฬาที่ต้องการจัดกิจกรรม			ลำดับความต้องการ 1,2,3.....
1. วอลเลย์บอล			
2. บาสเกตบอล			
3. ตระกร้อ			
4. วิ่ง ระยะสั้น			
5. วิ่งมาราธอน			
6. เปตอง			
7. ฟุตบอล			
8. ฟุตซอล			
9. แบดมินตัน			
10. มวย			
11. อื่นๆ ระบุ.....			
ประเภทกีฬาที่ต้องการแข่งขัน			ลำดับความต้องการ1,2,3.....
1. วอลเลย์บอล			
2. บาสเกตบอล			
3. ตระกร้อ			
4. วิ่ง ระยะสั้น			
5. วิ่งมาราธอน			
6. เปตอง			
7. ฟุตบอล			
8. ฟุตซอล			
9. แบดมินตัน			
10. มวย			
11. อื่นๆ ระบุ.....			

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

